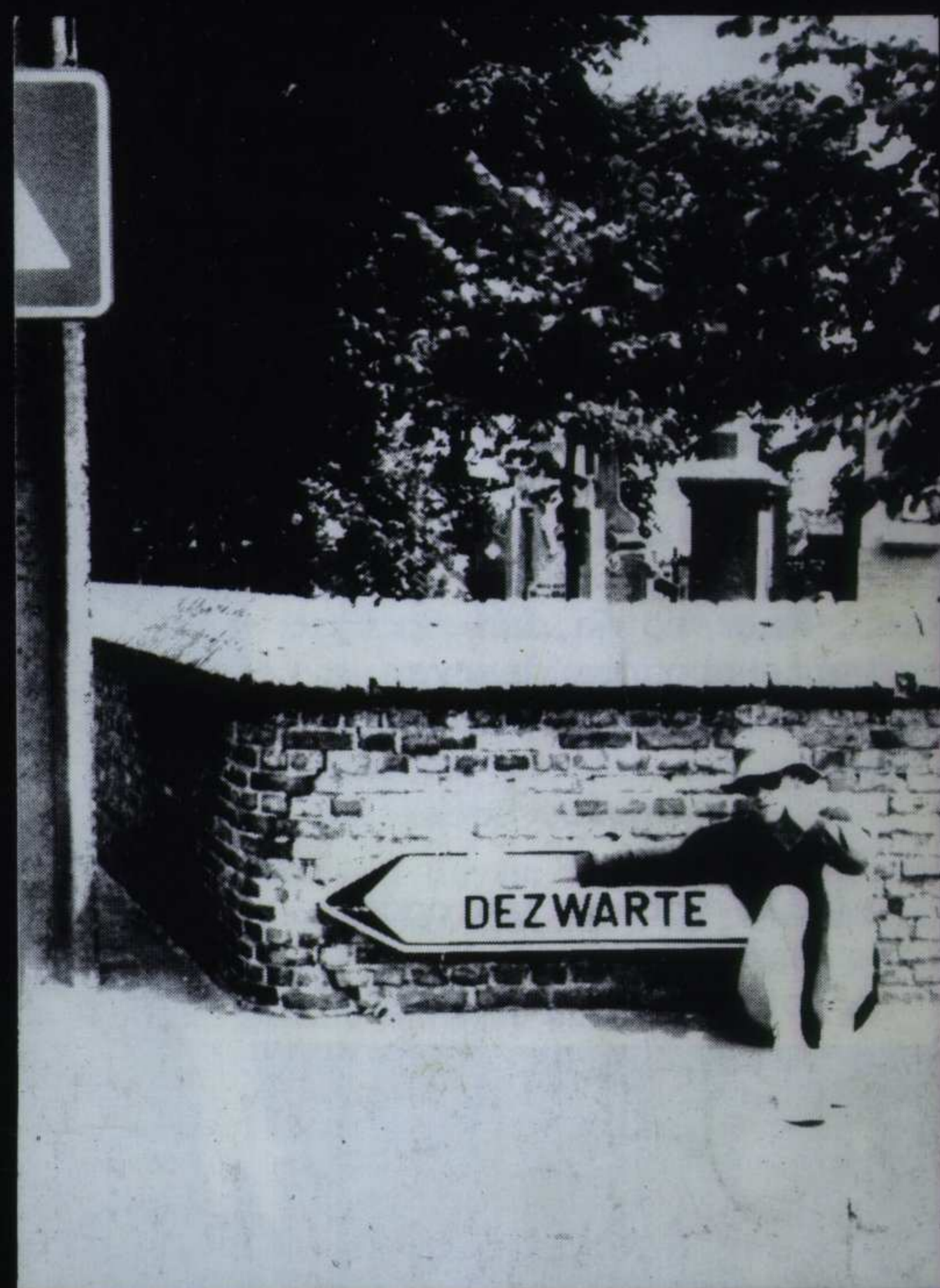

DE ZWARTE

nr. 156
5-7-'90
f 3,-

**in het
laatste nummer
o.a.:**

- **WOLTERS** : hetze en diskussie
- **Uitverkoop van de D.D.R.**
- **El Salvador / Koerdistan / Nigeria**
- **Kongres Radikale Linke**
- **SHELL - aktiedagen**
- **"SPOOK" in Hamburg**

De Zwarte werd eens in de twee weken gemaakt. Niet meer dus! We stoppen ermee. Kopy hoeft dus niet meer op een kolombreedte van 7,35 opgestuurd te worden naar postbus 10233 in Den Haag.

Politieke gevangenen krijgen dit nummer nog één maal gratis. Alle medewerkers/ster van de Zwarte wensen al die mensen, Alan Reeve en alle WNC-arrestanten sterkte de komende tijd.

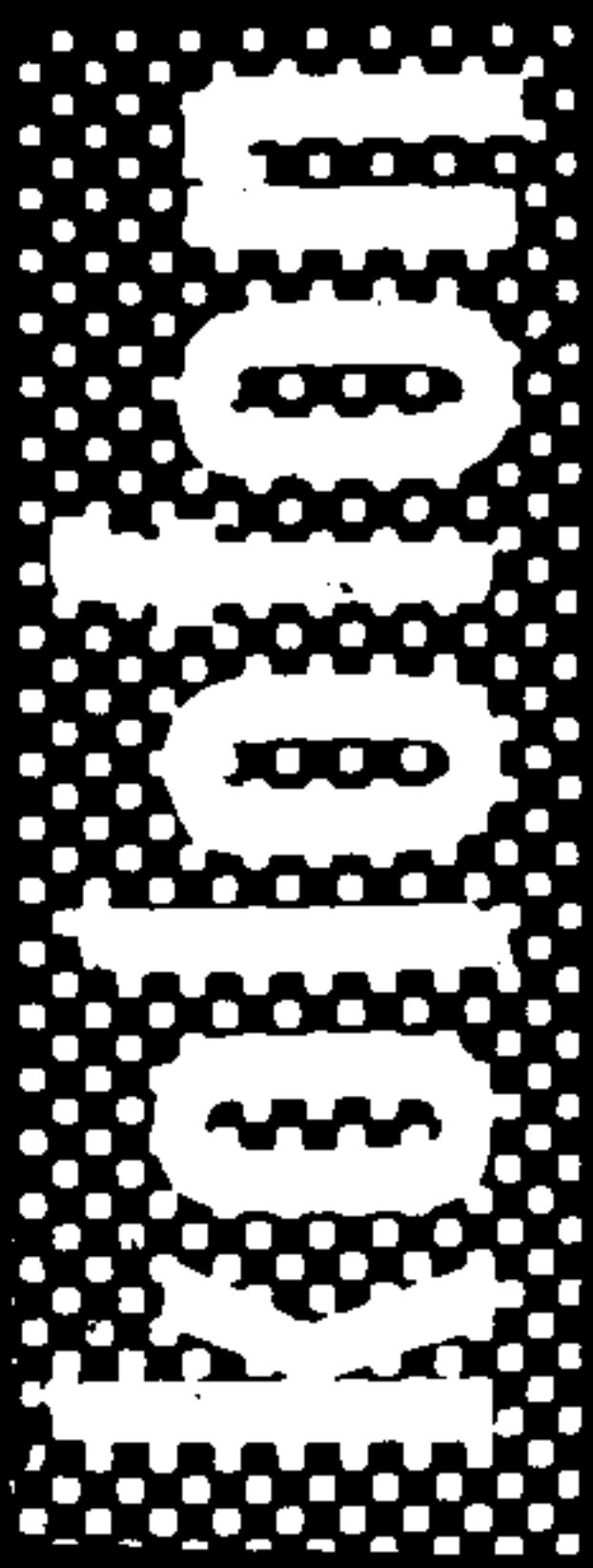
We vragen alle "oud-abonnees" nog één ding: heb je nog schulden staan bij de Zwarte, dok die dan nog !!! Op de financiële noodkreet is door een aantal mensen gereageerd met een extra gift. Bedankt daarvoor. Helaas blijven we toch achter met een schuld van zo'n 2,5 duizend fff. Tja!

Tenslotte nog dit. Zoals iedereen gelezen heeft (?) in Zwarte 154 zijn we betrokken bij de eventuele opzet van een nieuw blad. Het is nog volstrekt onduidelijk of dat zal gaan lukken, maar zo ja, dan krijgt elke oud-Zwarte-abonnee daarvan t.z.t. een proef-exemplaar. Wie weet dus tot ziens.

"Destroy"

(alle vormen van onderdrukking)

"tot je erbij neervalt"

N NI25 is sinds afgelopen nacht (3 op 4 juli) in hongerstaking.
 NN125 zit al sinds de dag van z'n arrestatie in totale isolatie. Het is hem verboden om met iemand te spreken en voor de andere gevangenen is het verboden om met hem te spreken op straffe van isolatie-straft. Dit alles omdat NN125, om principiële redenen weigert een TEC-spuut toeestaan. Hierbij is het ook belangrijk om te weten, dat er bij diversen mensen die de spuit hebben toegestaan, er een reactie is opgetreden. M.a.w. ze hebben positief gereageerd op de test. Er gebeurt hier echter helemaal niets mee.
 NN125 is in hongerstaking gegaan om dat het hem sinds een paar dagen omvangenisomstandigheden is voor hem dat het is om de bibliotheek te bezoeken. Deze verscherping van zijn geboden is om de bibliotheek te bezoeken. Deze verscherping van zijn geboden is om de bibliotheek te bezoeken. Deze verscherping van zijn geboden is om de bibliotheek te bezoeken.

bron: Zwarte Ster

pag 3 : Wolters, het proces, discussiestukken, de demo, etc.
 pag 12 : de noodzaak tot herbezinning, een laatste oprisping van een ex-Zwarte-medewerker
 pag 14 : Wilde archievenwijzer + agenda
 pag 16 : de uitverkoop van de DDR, het reële kapitalisme in de aanval
 pag 21 : de arrestatie van RAF-leden in de DDR
 pag 22 : akties in Hamburg rond de opening van de Flora
 pag 23 : Vrouwenkamp op Ruigoord
 pag 24 : De onderhandelingen in El Salvador
 pag 27 : Nigeriaans verzet
 pag 30 : de strijd in Koerdistan
 pag 32 : Radikale Linke Kongres in Keulen
 pag 34 : Oost-Timor
 pag 35 : Evaluatie Shell-blokkade
 pag 36 : Kolenbootblokkade Rotterdam
 pag 37 : reactie van Kees van Lekker Fris
 pag 38 : Korte berichten
 pag 40 : Strip van een gedetineerde ex-Zwarte-medewerker. STERKTE!!!

Zo, dat was het dan! Bijna 8 jaar Zwartes. Sneller klaar dan ooit haasten sommigen zich naar de beeldbuis en hopen dat vanavond noch W-Dld noch Eng. wint. Zucht

WNC GRONINGEN

HET PROCES

GEMEENSCHAPPELIJKE VERKLARING VAN
NN131, NN127, NN137, NN95, NN62

Als wij deze rechtsstaat zouden erkennen, dan zou het Staatsen moeten zijn die hier terecht staat. Hij heeft als leider van een organisatie bestaande uit een duurzaam samenwerkingsverband van personen werkzaam in het stadhuis van Groningen, welke organisatie als oogmerk heeft het plegen van misdrijven, te weten openlijk en met vereende krachten geweld plegen tegen de gemeente Groningen, te weten het onleefbaar maken van de stad door een uitverkoop aan projektontwikkelaars en beleggers die kantoren, luxe woningen, opzienbare architectuur, exclusieve winkels en meer overbodige bouwsels uit de grond stampen waar slechts enkelen baat bij hebben.

De minder draagkrachtigen moeten maar oprotten naar een kippenhokpark à la Bijum of Leeuwenborg.

Mensen die dit niet zien zitten en zelf willen bepalen hoe zij willen leven en zich ook verzetten, zoals de WNC-bewonersters, worden opgesloten in de hoop hen/ons te breken. Voor het WNC en haar bewonersters was geen plaats in Groningen zoals Staatsen dat voor ogen heeft; daarom heeft hij 4½ jaar lang een oorlog gevoerd tegen het WNC, wat uiteindelijk geleid heeft tot een ontruiming. Het is duidelijk dat dit alles niet op zichzelf staat, het past precies in het verhaal van de Europese eenwording. Een economische eenheid waar geen plaats is voor mensen die anders willen. Een machtsblok dat gebaseerd is op uitbuiting en onderdrukking willen wij godverdomme niet aksepteren. En daarom is er geknokt en zal er door worden geknokt binnen en buiten de bajes.

We komen hier nog wel eens uitgebreider op terug in een situatie waar we er gewoon over kunnen praten.

PROCESVERKLARING VAN EEN VERDACHTE

Geachte aanwezigen,

Ik wil hier beginnen met twee regels van Slauerhof: "In Nederland wil ik niet leven. Men moet er altijd naar iets streven".

Voor mij is het zo, dat ik deze samenleving niet wil en kan aksepteren: de ongelijkheid is te groot. Mensen hebben geen dak boven hun hoofd, terwijl er huizen leegstaan; wij in ons luxeland hebben problemen met overgewicht, terwijl er wat verder van ons bed mensen van de honger sterven. Armen worden armer en rijken worden rijker.

Naar mijn mening wordt dit veroorzaakt door de manier waarop onze samenleving in elkaar zit; door de doelen waar zij zich op richt: zoveel mogelijk consumeren, zoveel mogelijk geld verdienen voor de status; je zelf omhoog werken ten koste van iemand anders. Op die manier wil ik niet leven.

De volgende acht artikelen zijn gewild om te proberen te maken met de Wolters Noordhoff complex. Ze beginnen met de presentatie van de eerste programma van het woningbouwproject in 1971 met 139 mensen. Dit volgt de gemeentelijke verklaring van 1971 die voorzitter in Wincen tenen de aanpak van de WNC verklaringen. Een van de verklaringen die werd voorgelezen bij de demonstratie van de-6 in 1971, waaraan zijn naam staat op namen. De discussie over de WNC-acties en wordt geopend met een paar kritische bijdragen. We sluiten af met solidariteitverklaringen.

In het WNC probeerde men het leven op een andere manier in te richten; gelijk, eerlijker, rechtvaardiger, minder egoïsties. Het WNC is geen vereniging met criminele doeleinden, maar een groep mensen die een bio-veganisties eethuis hadden opgericht, een vrouwencafé, een concertzaal, een winkel in tweedehands goederen. In het WNC werden benefietconcerten georganiseerd en informatieavonden over allerlei onderwerpen.

Het WNC had voor mij vreedzame doeleinden: de wereld beter en anders zien. Maar het WNC moest weg omdat de mensen het op een andere manier wilden doen, om dat financiële belangen boven alles gaan.

Ik wordt nu o.a. aangeklaagd wegens geweldpleging.

Aanwezigen, you zult uit mijn verhaal begrijpen dat geweld niet binnen mijn filosofie past. Geweld is nooit ons doel geweest en zal dat ook nooit zijn. Ik wil mijzelf verduidelijken aan de hand van het volgende (vrij vertaalde) citaat: "De woeste stroom wordt haar wildheid verweten. Dat de bedding haar daartoe dwingt wordt vergeten..."

Wat is gebeurd valt beter te begrijpen in het licht van de behandeling die het WNC jarenlang heeft moeten ondergaan. Jarenlang is het WNC het doelwit geweest van allerlei lieden die (blijkbaar) niet tegen mensen kunnen die anders zijn, er anders uitzien, andere ideeën hebben en

onmogelijk hebben gemaakt: de bestuurders, de projektontwikkelaars en de financiers.

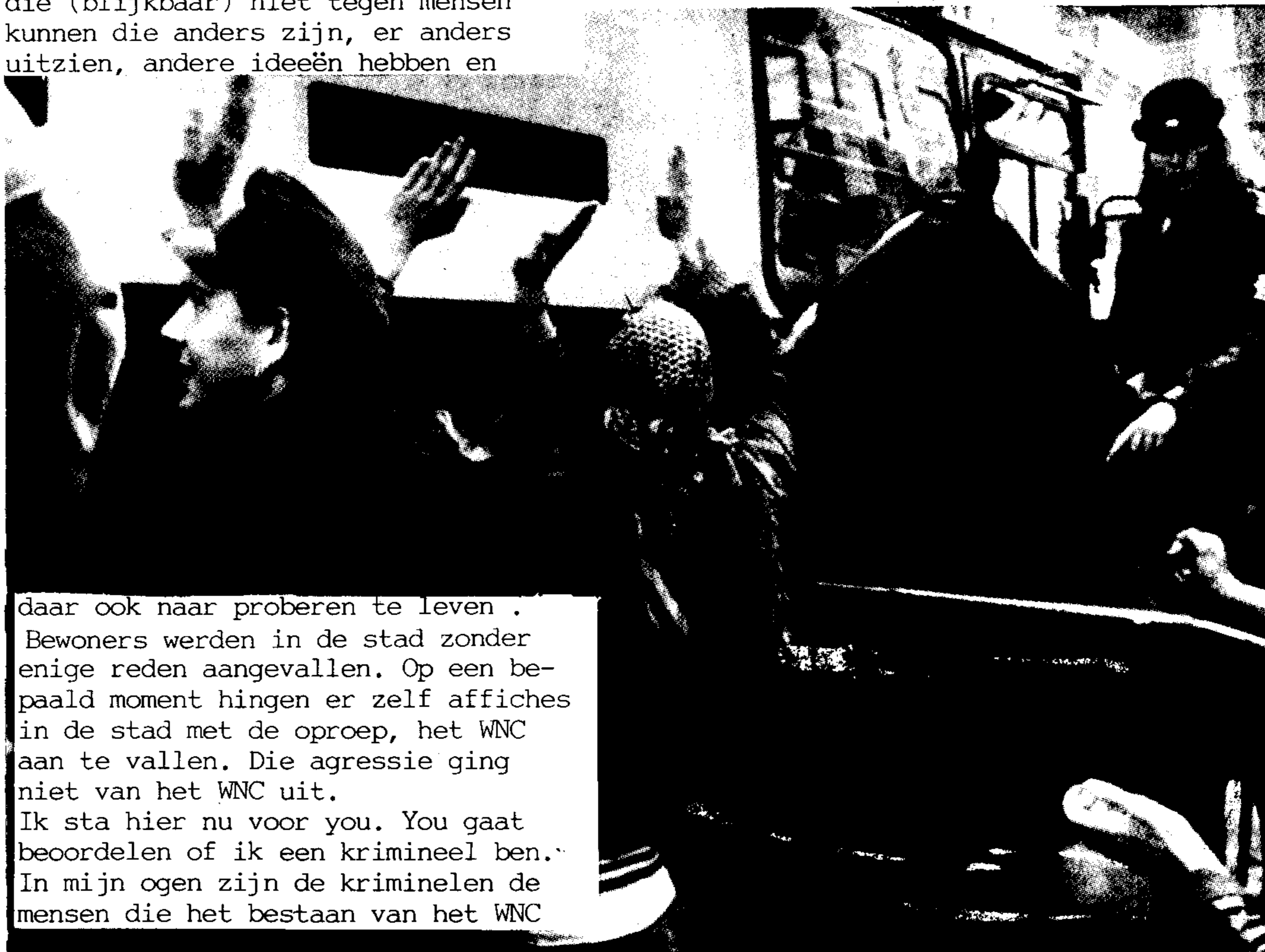
Als you mij veroordeelt, veroordeelt you mijn manier van leven, mijn ideeën voor een betere wereld. Dan is dit proces een politiek proces: omdat mijn -in wezen politieke- ideeën worden veroordeeld. Ik verwacht dan ook dat you onze ideeën niet veroordeelt en daaruit voortvloeiend mij en alle anderen met mij vrijspreekt van het ten laste gelegde.

Zoals bekend is er tegen elke arrestant 9 maanden geest. Dit gebeurde met de motivatie, DAT DE BETROKKENEN BLIJK HADDEN GEGEVEN EN NOG STEEDS GAVEN VAN EEN AFKEER TEGEN DEZE RECHTSORDE.

Verder is het zo dat bepaalde mensen die door justitie aangewezen zijn als leiders, apart van anderen uitspraak krijgen.

Tenslotte is nog te vermelden, dat op de terugweg naar het HvB tenminste 1 persoon (NN86) in elkaar geslagen is. De arrestanten werden vervoerd in een bus met daarin cellen. Daarin zaten de arrestanten aan de ketting aan de wand geketend. Velen hebben wonden aan hun polsen van deze kettingen!

Verder stond de muziek in de bus op de terugweg konstant op nivo 10, zo-

daar ook naar proberen te leven. Bewoners werden in de stad zonder enige reden aangevallen. Op een bepaald moment hingen er zelf affiches in de stad met de oproep, het WNC aan te vallen. Die agressie ging niet van het WNC uit.

Ik sta hier nu voor you. You gaat beoordelen of ik een crimineel ben. In mijn ogen zijn de criminelen de mensen die het bestaan van het WNC

WOLTERS NOORDHOFF COMPLEX

dat ze allemaal koppijn hadden, toen ze aankwamen bij de bajas.

VERKLARING VAN NN95

Ik, NN95, zit hier momenteel in de rechtszaal, omdat ik wordt verdacht van openlijke geweldpleging tegen goederen plus personen plus een aantal andere vergrijpen, aldus plaatsgevonden rond het WNC op 26 mei jl. dus de dag daarna bij het verlaten van het WNC!!

Hoewel er geen enkel bewijs is voor de zonet gen oemde vergrijpen, houdt men mij nog steeds vast en mocht een hoger beroep tegen deze gevangenhouding niet baten. Ik zou hier bijna uit konkluderen dat ik al 5 weken en 3 dagen achter de tralies zit, omdat ik uit een deur van het WNC kwam lopen! Het is dus wel duidelijk dat ik mij in het WNC bevond, Het WNC, dat veel ruimte bood aan allerlei activiteiten voor en door jongeren die hun leven op hun manier invullen. Ik was daar omdat ik met het WNCsympatiseer, oftewel omdat ik met vrijplaatsen sympatiseer. De reden waarom leg ik in de rechtszaal niet uit, omdat mijn ideeën lijnrecht tegenover de ideeën van deze rechtsstaat liggen die de heren rechters zo trouw dienen. Mocht ik echter een van de rechters in een openbare gelegenheid tegenko-

men, waar we beiden gelijk zullen zijn, dan zal ik zeker tot een discussie bereid zijn. Maar dit terzijde.

Aldus zittend in een van tralies voorzien hokje kwam mij ter ore, dat het justitionele apparaat art.140 uit een stoffige hoed hadden getoverd. Men sprak opeens van een goed georganiseerde groep, die zelfs zeer gevaarlijk en terroristies werd genoemd. Ook sprak men van een kommando-eenheid. En jawel hoor, punt 1 in de dagvaarding spreekt daarover. Maar werd er vóór 26 mei jl. niet gesproken over een stelletje krakende anarchisten die geen zinnige verklaring konden afleggen tegen de gemeente en de pers? Sprak men niet over een chaoties zootje, zonder eenheid, over aan lager wal geraakte jongeren, die alleen maar bier zopen? Nu zou opeens dit chaoties zootje een goed georganiseerde kommandogroep zijn die zich met terroristiese praktijken bezig houdt. Het lijkt er erg op dat men met welke middelen dan ook deze groep wil onderdrukken, ze dus een georganiseerde terroristiese groep noemen, zodat men hen kan pakken op art.140. Ook als je de politierapporten leest zie je dat kreten als "goed georganiseerd" duidelijk in de mond zijn gelegd.

Hierbij gelet op de treffende overeenkomsten tussen de rapporten die toch door verschillende verbalisanten zijn opgesteld. Tja, justitie moet zich bewijzen, maar geeft blijk van zwakte door gebruik te maken van art. 140. Alleen al hieruit blijkt ook dat men probeert bepaalde groeperingen in deze samenleving met grove middelen te onderdrukken.

Verder wil ik nog kwijt, dat deze zet van de staat totaal de andere kant uitwerkt als hun bedoeling is. In de laatste weken waarin men mijn vrijheid heeft afgepakt en probeert mij te ontmoedigen voel ik mij iedere dag sterker worden en laat ik mij totaal niet ontmoedigen. Het heeft dus geen enkel effect. Mijn strijd tegen deze rechtsstaat die de mijne niet is, gaat door!

Ik wil nog even duidelijk maken, waarom ik deze verklaring niet in de rechtszaal laat voorlezen. Dit omdat deze verklaring voor iedereen bestemd is die wil toehoren en niet alleen voor een paar personen die de rechtsstaat dienen, die bij voorbaat al tegen mij is.

En dan wil ik verder nog iedereen bedanken die ons heeft gesteund door middel van post, zwaaidemonstraties, benefietconcerten enz.

bron: Zwarte Ster

HONGERSTAKINGS VERKLARING

Sinds zondag 18 Juni j-1- zijn alle gevangenen (19 vrouwen) in het Huis van Bewaring 'Noorderschans' in Winschoten in hongerstaking gegaan. Ze zitten allen in arrest naar aanleiding van de ontruiming van het Wolters Noordhoff Complex in Groningen 23 dagen geleden. De gevangenen klaagden al geruime tijd over de 23 uur opsluiting per dag en andere opgelegde beperkingen, zoals bijvoorbeeld het stopzetten van de recreatiemogelijkheid. Zaterdagmiddag tijdens het luchten gaven de gevangenen met her en der gevonden stukjes hout, een glas en een theelepeltje een slagwerkkoncert om hun ongenoegen te uiten. Ze wilden een gesprek met de hoofdbe-waker om over hun verzoeken te spreken. De bewakers sommeerden de gevangenen meteen naar hun cel terug te gaan. De vrouwen gooiden hun muziekmateriaal op een hoop om geen agressieve indruk te maken, maar bleven bij hun verzoek. Dit werd niet ingewilligd. De bewaarders riepen assistentie op en sleepten de gevangenen naar hun cellen terug. Uit protest beginnen deze te joelen. Eén vrouw wordt naar de isolatiecel gesleept en bevolen zich uit te kleden onder de ogen van de mannelijke bewaarders. Als ze weigert, wordt gedreigd dat de bewakers het zelf zullen doen. Het hek is van de dam: alle gevangenen beginnen een enorm kabaal te maken, dat tot ver buiten de bajas te horen is. Het gevangenispersoneel besluit om de cellen op beddegoed en arrestanten na volledig te ontruimen. Zo werd een vrouw haar medicijnen ontnomen.

Inmiddels hebben de gevangenen hun 'huisraad' weer terug. Verschillende spullen zijn beschadigd of verdwenen. Ze zijn nu in hongerstaking gegaan tot de volgende eisen zijn ingewilligd:

- * Opheffing van alle beperkende maatregelen
- * Stopzetting willekeurige sancties, zoals isoleercel, seksueel en lichamelijk geweld
- * Uitbreiding van het luchten
- * Celdeuren open gedurende de middag-uren
- * Gelegenheid tot gezamenlijke voorbereiding op het proces begin Juli.

VERKLARING LEEUWARDEN

Wij, 10 mannen uit het HvB in Leeuwarden, verklaren ons solidair met de vrouwen in het HvB in Winschoten. De vrouwen zitten in een gebouw dat kort geleden officieel is gesloten en afgekeurd voor gebruik als strafinrichting. Toen bleek dat 139 krakersters moesten worden gehuisvest werd het gebouw weer geopend voor het opsluiten van vrouwelijke arrestanten.

Afgelopen zaterdag 17-6-90 wilden de vrouwen uit protest niet van de luchtplaats terug naar hun cellen omdat ze niet de gelegenheid kregen om zich samen voor te bereiden op het proces. Met geweld werden de vrouwen terug naar hun cellen gesleept. Hierbij werden ze geschopt en geslagen. Alsof dit nog niet genoeg was werd al het meubilair en persoonlijke spullen van de cel gehaald en kregen de vrouwen nog verdere beperkingen opgelegd. Eveneens werden 4 vrouwen in isolatie gesmeten waarbij ze zich moesten uitkleden in het

bijzijn van mannelijke bewakers, wat ze natuurlijk weigerden. Hierop dreigden de bewakers met dat ze wel een handje zouden helpen.

Alle 19 vrouwen zijn vanaf zondag in hongerstaking uit protest tegen de gang van zaken en stelden de volgende eisen:

- Opheffing van alle beperkende maatregelen.
- Stopzetting willekeurige sancties.
- Uitbreiding van het luchten tot minimaal 1 uur.
- Celdeuren open gedurende de middag.
- Gelegenheid tot gezamenlijke voorbereiding voor het proces begin juli.

Om deze eisen kracht bij te zetten gaan een aantal mannen in het HvB in Leeuwarden, die ook bij de ontruiming van het WNC zijn gearresteerd, vandaag, donderdag 21 juni eveneens in hongerstaking omdat sinds zondag j.l. niets wezenlijks is veranderd in de situatie van de vrouwen in Winschoten.

Wij eisen daarbij dat

- De bewakers die zich schuldig hebben gemaakt aan lichamelijk en/of "verbaal" geweld worden ontslagen.
- NN100 en NN125 uit isolatie worden gehaald en geen verdere beperkingen krijgt opgelegd.
- NN100 wordt samengevoegd met andere WNC-arrestanten.

Wij zijn ons ervan bewust dat we met een hongerstaking naar een uiterst middel grijpen. Maar wij zien geen andere mogelijkheid om onze solidariteit met de vrouwen in Winschoten te betuigen en de eisen kracht bij te zetten.

Onze hongerstaking is tevens uit solidariteit met alle politieke gevangenen waar ook ter wereld.

VERKLARING ZWOLLE

Zwolle, 20-06-90

Vandaag sluit ik me aan bij de hongerstaking van de 19 vrouwen in het HvB te Winschoten. Wij, de 126 WNC gevangenen, staan als politieke gevangenen bloot aan vele beperkingen, zoals 23 uur opgesloten in onze cel en in het geval van NN125 en mij, 23 1/2 uur opgesloten en eenzaam luchten. Verder mag ik i.t.t. de andere WNC-gevangenen, niet met meerdere WNC-gevangenen in een (1) huis van-bewaring zitten.

Tevens wordt het ons onmogelijk gemaakt ons gezamenlijk voor te bereiden op het proces wat van 3 t/m 6 juni tegen ons gevoerd wordt, waar gepoogd wordt ons te kriminaliseren middels art. 140.

We zitten verspreid over 11 HvB's. Om middels seksuele, fysieke en psychische intimidatie, afzondering en isolatie te proberen ons te breken en ons van onze identiteit te beroven.

Een behandelingswijze die niet op zich staat in ons geval. De politiek van verspreiding en isolatie, de vernietiging van politieke gevangenen, is een politiek van de gezamenlijke west-europese landen, die door de TREVI-groep en door de militaire raad van de NATO ontworpen is.

Een vernietigings- en onderdrukingsmethode, die zich in de eerste instantie richt tegen politieke gevangenen, die zich op verschillende wijze en op verschillende politieke niveaus in west-europa verzetten tegen het imperialistische gedomineerde ekonomiesysteem, dat op wereldschaal middels racisme (liquidatie van het asielrecht m.b.t. onder andere het gisteren ondertekende akkoord van Schengen), sexismen, uitbuiting, werkloosheid, gen- en biotechnologie, wapenproductie en de vernietiging van de aarde, dat haar macht wil handhaven en uitbreiden.

Op dit moment zijn de kameraden (m/v) uit de GRAPO en PCE(r) reeds bijna een half jaar in hongerstaking voor een hernieuwde samenvoeging en de garantie voor een minimaal menswaardig bestaan in de bajes van Spanje.

Diep geschokt en met ontzetting heb ik kennis genomen van de moord, middels isolatiefolter en dwangvoeding, op kameraad Jose Manuel Sevillano Martin uit de GRAPO.

Op dit moment zweven andere kameraden (m/v) uit GRAPO en PCE(r) op de rand van de dood, terwijl de PSOE-regering volhoudt in haar moord en vernietigingspraktijken, zonder in te gaan op de legitieme eisen van de politieke gevangenen voor een menswaardig bestaan, in de bajes.

Ondanks dat ik me er volledig van bewust ben dat de scherpte van onze behandeling in geen verhouding staat tot de folter waaraan de spaanse politieke gevangenen kameraden (m/v) uit de GRAPO en de PCE(r) (hier ontbreekt een woord), staan we als politieke gevangenen uiteindelijk bloot aan het zelfde onderdrukkings- en vernietigings-systeem.

Middels mijn hongerstaking verklaar ik mij solidair met de eisen van de politieke gevangenen uit de GRAPO en de PCE(r) voor samenvoeging en een menswaardig bestaan in de bajes.

Ik eis: - Samenvoeging WNC-gevangenen

- Stopzetting seksueel, fysiek en psychisch geweld tegen de WNC-gevangenen.

- De mogelijkheid om te komen tot een gemeenschappelijke voorbereiding van het tegen ons gevoerde proces.

VERKLARING ARNHEM

Gezamenlijke verklaring van NN88, NN105 en NN119, gegijzeld in het HvB te Arnhem

In solidariteit met alle strijdende gevangenen vrouwen en mannen, zijn wij vanaf vandaag 23 juni voor onbepaalde tijd in hongerstaking.

Het is genoeg geweest!

Sinds wij in de handen van de smeris en justitie zijn, is er geen moment voorbijgegaan zonder dat er tegen ons stappen zijn ondernomen om ons te intimideren. Dat dit met opzet gebeurt om ons onder druk te zetten blijkt wel uit de lange lijst met onze ervaringen met de repressieve macht die ons gevangen houdt. We zijn in deze 24 dagen (19/6) gekonfronteerd met vele facetten van dwang uitoefenen o.g. het bestrijden van opstandige mensen.

Na de ervaringen die we hebben gehad, tesamen met die we van anderen te weten kwamen, zeggen we nu: het is genoeg geweest! met de dagelijkse pesterijen, met de intimidatie en de regelrechte martelpraktijken.

We hebben jullie troep al te lang gevrotten en als er al een keuze is, dan kiezen we die van de strijd tegen jullie macht. Onze ideeën nemen jullie ons niet af, niet door intimidatie en niet door isolatie. Van dit systeem waar politie, justitie en rechters tegen ons samenspannen, hebben we niets te eisen, want we hebben van hen ook niets te verwachten. "Voor onze rechten opkomen" zou betekenen te aksepteren dat zij bepalen wat onze rechten zijn... Hun recht is voor ons krom en niet met compromissen noch met "demokraties genomen" regels weer recht te buigen.

In deze beslissing spelen niet alleen onze motieven mee, velen van ons hebben dezelfde beslissing genomen, om het niet meer te pikken, en wij verklaren ons met hen solidair en ondersteunen hun eisen:

- OPHEFFING VAN DE ISOLATIE
- HET BIEDEN VAN DE MOGELIJKHEID TOT EEN GEZAMELIJKE PROCESVOORBEREIDING;
- ONBEPERKTE EN ONGECENSUREERDE MOGELIJKHEID TOT KOMMUNIKATIE MET BINNEN EN BUITEN;
- ONMIDDELLIJKE SCHORSING VAN DE GEVANGENHOUDING;
- VRIJHEID VOOR ALLEN!

De vrouwen in de gevangenis van Winschoten, die als eersten de stap tot dit uitgroeiende "het is genoeg geweest" hebben gezet, wensen we veel liefde en kracht toe, evenals de anderen die zich aangesloten hebben of nog aansluiten. Samen staan we sterk(er)!

De tactiek die de smeris tegen ons inzette was vanaf het begin één van massale intimidatie en folter. D.m.v. agressieve verhoren en met niet nagevolgde beloftes probeerden ze mensen verklaringen af te laten leggen, waarbij het niets uitmaakte of je je op je

zwijgrecht beriep, de intimidaties gingen gewoon door. Ook bij het gedwongen nemen van foto's en vingerafdrukken schuwden zij het niet o geweld te gebruiken. Iedereen is in die eerste dagen volledig van elkaar geïsoleerd en voor enkelen was (en is!, typster) dit van langere duur. Dat er mensen totaal willekeurig werden geïsoleerd toont nog eens aan dat naar dit laatste middel gegrepen wordt om ons onder druk te zetten door ons van elkaar gescheiden te houden, want samen zijn we sterk(er).

De omstandigheden in de NL-ge en Europese hebben al vaker geleid tot, het voor de gevangenen als laatste mogelijke stap om hun eisen kracht bij te zetten, hongerstakingen.

Zoals nu de vrouwen en de met hun solidaire die na de vele pesterijen, de weigeringen van talloze "rechten", de gedwongen hongerstakingen wegens het weigeren van vegetarisch/veganistisch eten, en de als intimidatie gebruikte isolatie, hebben besloten dat het nu genoeg is geweest! Zij de vrouwen in Winschoten, hebben al direkt te aken gekregen et de reaktie van de staat op deze gezamenlijke aktie, vier van hen zijn in isolatie opgesloten na een algehele razzia onder de gevangenen vrouwen alhier. Deze fascistische methodes moeten stoppen! We steunen de vrouwen in hun (=onze) strijd tegen dit patriarchale (bajes)regie, tegen de onderdrukking van vrouwen binnen en buiten de uren van (annen)acht.

ONE DAY WE WILL BE FREE
NN88, NN105 en NN119

VERKLARING DEN HAAG

Wij, 8 mensen uit het HvB in Den Haag die vast zitten i.v.m. de ontruiming van het WNC, zijn sinds vandaag (25-06-90) in hongerstaking.

Nog steeds zijn er gevangenen die geïsoleerd van anderen worden gehouden, waardoor zij niet de mogelijkheid hebben gezamenlijk hun proces voor te bereiden. Naar hen gaat onze solidariteit uit.

Justitie heeft een aantal zondebokken nodig, die hard kunnen worden gestraft. Daarom konstrueert zij een groepje mensen die de ontruiming zou moeten hebben geleid (Het is duidelijk dat alle gegevens uit de verhoren in een zelfde formulering worden geleid). Deze "leiders"-konstruktie wijst er slechts op dat justitie alleen in haar eigen termen van "hierarchiese machtsstructuren" in de zin van overheersers kunnen denken. Autonome verantwoordelijkheid en kollektieve besluitvorming op basis van gelijkwaardigheid, dat zal deze vertegenwoordiger van het repressieve apparaat zich nooit kunnen voorstellen.

De pogingen van justitie om mensen uit elkaar te houden en op deze manier te verzwakken kunnen slechts ten dele lukken. Onze solidariteit zal niet gebroken worden. In onze hoofden en harten zijn we samen.

JUSTITIE OP HAAR BEK. WE ZIJN SOLIDAIR MET DE VROUWEN IN WINSCHOTEN EN DE DOOR HEN GESTELDE EISEN.

WOLTERS NOORDHOFF COMPLEX

GROEN LINKS

Groen Links en het einde van haar
buitenparlementaire politiek
als hoeder van de
kapitalistische rechtstaat

Naar aanleiding van de verklaringen van Groen Links over de ontruiming van WNC en PKW en hun advertentie gezamenlijk met notoir Links, wil ik in het kort uiteenzetten hoe hun depolitisering wordt ingevuld. Waar zij "buitenparlementair links" definitief de rug toekeert. Vanwege mijn isolatie ben ik genoodzaakt op persoonlijke titel te schrijven, wat niet mijn politieke werkwijze is. Op de counterpraatjes van T.P. in de HP (9-6) in te gaan wil ik me niet verlagen, daar ze slechts een subtiele weergave zijn van de politiek van Groen Links.

De GROTE zorg van Groen Links is de aantasting van DE, en in ons geval, zich onverbloed geuit, HAAR rechtstaat. Was de PSP in het verleden nog een luis in de parlementaire pels, en had de CPN nog banden met de klassestrijd, thans zijn ze in hun geschriften, advertenties en kamervragen als Groen Links slechts nog verontruste burgers, die zich zorgen maken over de uitholling van HUN, kapitalistische geordende, rechtstaat, een functie die de PvdA in het parlementaire theater innam in de zestiger, begin zeventiger jaren, bij monde van o.a. het ex-PvdA kamerlid Roethof.

Deze politieke verschuiving en definitieve intreding binnen het parlementarisme van Groen Links beperkt zich niet alleen tot het zich opwerpen als hoeder van deze rechtstaat. Het betreft een politieke stellingname die zich op alle terreinen uitstrekt, zoals duidelijk door hun meest "smaakmakende" woordvoerster van Es in haar interview met Nieuwe Revu (één/twee weken geleden) verwoord.

Ze stelt dat (een socialisties onomstreden stap in de ontwikkeling van een maatschappij-ordening zonder uitbuiting en onderdrukking) socialisatie van verschillende sectoren van de maatschappij een gepasseerd station is. Zou ze enkele jaren geleden op het feminisme-kongres van de PSP zelfs nog gelynd zijn door zelfs de meest pacifistische partijgenotes en vermeend vrouwvriendelijke partijgenotes, nu kan ze ongestraft haar politieke functie opgeven om huismoeder te spelen. Het heugt me nog dat voor socialiste(n)s de socialisatie van de kinderopvang en de afschaffing van het burgerlijk gezin een hoeksteen waren van een andere, en door PSP en CPN na te streven, maatschappij-ordening.

Een definitieve breuk met HUN socialisties/kommunisties verleden, waaruit de opheffing van de PSP als afrekening met haar (halfslachtige) verleden valt toe te juichen. De CPN zal uiteraard wat langer tijd nodig hebben om haar volledige integratie in het burgerforum van Groen Links te accepteren, vanwege haar verbondenheid met de klassestrijd van enkele decennia's her.

Groen Links heeft haar plaats duidelijk bepaald en gefunctionaliseerd, bij de politieke konfrontatie van de hoeders van de belangen van de heersende klasse en radikalen en revolutionairen die streven naar een maatschappij zonder onderdrukking en uitbuiting, met de mogelijkheid voor ieder van een zelfbeschikt leven,

DE DEMONSTRATIE

28 juni Utrecht. Toch wel een zeldzame ervaring, een goede demonstratie met zo'n 800 mensen die zich allemaal zeer betrokken voelen bij diegenen die nog steeds binnen zitten. We liepen, soms renden, schreeuwden en plakten door de binnenstad die even van ons leek. Een strijdbare groet aan de gevangenen.

Met deze demonstratie naar aanleiding van de ontruiming van het Wolters Noordhoff Complex (WNC9 in Groningen willen we protesteren tegen het toenemende repressieve en intolerante klimaat in Nederland, tegen het gebruik van artikel 140 speciaal bij politieke groeperingen en eisen we de vrijlating van de nog vastzittende arrestanten. verder ondersteunen we de eisen van de arrestanten: samenvoeging zodat ze gezamenlijk hun proces kunnen voorbereiden, en het krijgen van een normale behandeling.

REPRESSIE

De laatste jaren wordt steeds duidelijker dat er een beleid gevoerd wordt, dat er op gericht is om gedrag, uiterlijk en meningen, afwijkend van de heersende normen, onmogelijk te maken. Vooral in de centra van de meeste steden wordt er gestreefd naar een milieu dat aantrekkelijk is voor de welgestelden en het bedrijfsleven. Dit wordt extra

zonder fascisme, racisme en sexismen (en what about specicisme? noot typster). Wat leidde tot een niet lijdzaam afgewachte toegespitste konfrontatie op 26 mei 1990 rond WNC. Ze stelt zich niet alleen op als hoeder van de kapitalistische rechtstaat, ze eigent zich ook de functie van hulp-officier van justitie toe. Zij delen ons in hun persverklaring, kamervragen en advertentie (25-6) op in schuldigen en onschuldigen. Net als ze menen krakers te kunnen verdelen aan de hand van hun criteria, agressieve en vernielzuchtige zogenaamde krakers en onschuldige, lieve weggelopen kindertjes uit 't PKW, en vanuit hun patriarchale ideologie en praktijk in leiders, en meelopende kindertjes. Een aantal van de (ex-)WNC-gevangenen mogen veroordeeld worden. Op openbare geweldpleging (maatschappelijke geweldpleging mag wel in

versterkt door de konkurentie die gaande is in verband met het Verenigd Europa. Elke stad in Nederland wil zijn eigen prestige-projecten. Deze ontwikkelingen vatten wij samen onder de noemer city-vorming. Hier binnen passen dus geen migranten, werklozen, krakers, vluchtelingen, enz. Deze groepen worden daarom ook steeds vaker gekriminaliseerd en de repressie wordt opgevoerd. Vluchtelingen worden gezien als 'crimineel' en tegenwoordig zelfs als mensen die 'overlast' zouden veroorzaken.

Migranten zijn 'profiteurs' en Marokkaanse jongeren 'criminele jeugdbendes'.

Het Rom en Sinti-volk krijgt weer met toenemende intolerantie te maken. Zuid-Molukkers worden na een 'uit de hand gelopen' demonstratie nog maanden lang in heel Nederland achtervolgd en opgepakt alsof het om zware criminelen zou gaan. Wanneer een andere levenswijze ook nog gepaard gaat met een linkse radikale politieke strijd, wordt er

deze gerechtvaardigde kapitalisties geordende maatschappij) en op het politieke artikel 140, dat tegen buitenparlementair links gehanteerd wordt, om hun politiek te kriminaliseren.

Bij dit alles beroepen ze zich op de (ook de hunne) principes van de huidige (overheersende) RECHTVAARDIGE samenleving in de volkskrant van 25-6. Duidelijker kan het niet, dat valt te prijzen.

Wij hoeven geen rechtszekerheid (VK 25-6), wij eisen en bevechten ons recht.

Noot: Deze uiteenzetting is beknopt, daar deze niet tot stand gekomen is op basis van discussie met anderen, gezien mijn isolatie en omdat ik niet genoeg histories materiaal van het bovenstaande burgerforum ter beschikking heb in mijn cel. Zullen we het er nog niet eens over hebben, dat ik wel wat beters te doen heb.

alles aan gedaan om die kapot te krijgen. Een goed voorbeeld hiervan zijn de gebeurtenissen rond het WNC in Groningen.

HET WNC

In Groningen werd al lang voor de ontruiming van het WNC een hetze tegen de kraker*s gevoerd door de stadsbestuurders, Justitie en de plaatselijke pers (Nieuwsblad van het Noorden). Elk incident rond het WNC werd bewust gebruikt om de feiten te verdraaien en hen te kriminaliseren.

De politieke ideeën die het WNC voorstaat, zoals een zelfbepaald leven en een actieve strijd tegen cityvorming, worden verzwegen. Deze ideeën worden teruggebracht tot 'crimineel onaangepast gedrag', dat hard aangepakt moet worden.

In het centrum van Groningen is geen plaats voor mensen die een eigen kritische mening hebben en zich niet laten leiden door de jacht op geld en macht. De keuze die de bestuurders maken voor het centrum is juist wel afgestemd op geld en macht, met andere woorden op de projektontwikkelaars, de gefortuneerden die op de mooie plekjes willen wonen en het bedrijfsleven.

Dat zijn pas de werkelijke stadsvernieulers, we hoeven hier in Utrecht alleen maar naar Hoogh Catharijne (Brederode) te kijken en dan weten we genoeg.

Het is duidelijk dat het er bij het WNC om ging het daar zelf opgebouwde leven en de politieke ideeën kapot te maken. De reactie na de ontruiming is dan ook buiten alle proporties. Er wordt een noodwet ingesteld.

uitspraken als "Het is hier oorlog" en "Kraken moet verboden worden want er is geen woningnood meer". Iedereen wordt gearresteerd, er zitten nu nog steeds mensen vast zonder duidelijke reden. De behandeling van de arrestanten is rondweg grof. Tientallen worden in isolatie gehouden. Om de identiteit van de arrestanten te achterhalen wordt er gebruik gemaakt van de informatiseringsbank en de sociale dienst.

'Big brother is watching you' is de werkelijkheid; dit belooft wat voor de toekomst, niet alleen voor kraker*s, maar voor iedereen. Volgende week vindt er een massaproces in Groningen plaats tegen de arrestanten die gemaakt zijn bij de ontruiming. Eén van de aanklachten, waarmee geprobeerd wordt iedereen te veroordelen, is artikel 140.

ARTIKEL 140

Artikel 140 houdt in: Deelneming aan een 'organisatie' die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven. Op deze manier wordt geprobeerd om politieke bewegingen te betitelen als 'criminele organisaties'. Hoever dit kan gaan blijkt bij het WNC, waar zelfs de steungroepen voor de arrestanten gezien worden als onderdeel van een 'criminele organisatie'. Ook dit stencil zou er onder kunnen vallen. Nu is het de kraakbeweging, maar in de toekomst kan het net zo makkelijk gebruikt worden tegen een andere actiegroep. Artikel 140 is een juridische mogelijkheid, die politiek gebruikt wordt om radicale maatschappij kritiek monddood te ma-

ken- Deze werkwijze wordt niet alleen in Nederland toegepast, varianten op artikel 140 worden ook al langere tijd gebruikt in andere landen binnen Europa, allemaal met hetzelfde doel: uitschakelen van verzet tegen de heersende structuren. Er is dan ook sprake van een Europees beleid. Al deze ontwikkelingen zijn natuurlijk ook intimiderend bedoeld om mensen af te schrikken, om hoe dan ook zich ergens tegen te verzetten en zich bij hun situatie neer te laten leggen.

Maar wij laten ons niet intimideren, dat blijkt ook duidelijk bij de arrestanten. Zij gaan ook in de bajus door met eisen te stellen en actie te voeren, zoals voor opheffing van de isolatie en voor een normale behandeling.

En ook buiten de bajus zijn we doorgegaan. we zullen ons niet in het defensief laten dringen maar offensief verder gaan. Het zal in de toekomst nodig zijn om elkaar meer te ondersteunen, samen te proberen iets op te bouwen wat van ons zelf is, zowel ideeën als materieel en waar de heren-bestuurders met hun poten van af blijven. Om dan stukje bij beetje hun macht af te breken en er een andere wereld tegenover te stellen. Met die 'samen' bedoelen we iedereen die geen genoegen neemt met de positie waarin hij/zij zit, en die wil knokken voor veranderingen; vluchtelingen, vrouwen, migranten, kraker*s, enz.

DE STAD DAT ZIJN WIJ MET ONS ALLEN

ALLE ARRESTANTEN VRIJ
STOP ARTIKEL 140

DISKUSSIE

Wat gedachtes bij, en ideeën over de konsekwenties van de ontruiming van het WNC.

Voor het gemak, deel ik het stuk in tweeën. Een deel gaat over de 139 arrestantentes, waarmee ik de vergelijking maak tussen de ontruiming van het WNC en die van de Mariënburcht. Ten eerste is dat omdat er volgens mij nogal wat overeenkomsten te zien zijn, bovendien kan er misschien een soort shit-situatie voorkomen worden wat betreft het reageren op en omgaan met arrestantentes die verklaringen hebben afgelegd.

In deel 2 wil ik het een en ander kwijt over de manier waarop de ontruiming van het WNC verlopen is en de (mogelijke) konsekwenties daarvan. Vat't stuk maar als diskussiestuk op. Mijn interpretatie spreekt niet (bij voorbaat) voor die van anderen.

De overeenkomsten die ik zie tussen de ontruiming van het WNC en die van de Mariënburcht:

- Beide keren gaat het om een relatief harde ontruiming.
- Ook de repressie staat staat bij beide ontruiming in

ongeveer een zelfde verhouding.

- Een discussie achteraf spitst zich toe op het verband tussen het doel en de middelen.
- Evenals toen zijn er ook nu uitgebreide getuigenverklaringen, en minder uitgebreide, afgelegd.

Ten tijde van de eerste ontruiming werd een 8-tal mensen onvoorbereid op het mogelijke gebruik van art. 140 opgepakt. Na de ontruiming van het WNC zijn 139 mensen opgepakt die allen langere tijd worden vastgehouden, iets waar ook zij ten dele niet op voorbereid waren (ook een zekere samenhang dus). Als de arrestantentes er vanuit zijn gegaan, of als hen is voorgespiegeld dat ze op korte(re) termijn vrij komen dan is dit naïef te noemen. Het afleggen van verklaringen met als doel eerder vrij te komen, of jezelf of anderen ergens uit redden is natuurlijk net zo goed naïef.

Ongeveer een maand nadat de 8 nijmeegse arrestantentes waren opgepakt werd het een en ander duidelijk over de omstandigheden waaronder ze vast zaten. De vrij grote verhoordruk had voor justitie vrucht afgeworpen. Het weinige dat hierover naar buiten kwam, leidde in de eerste

instantie nauwelijks tot reacties of kritiek. Wel stond de halve beweging op haar kop over het toepassen van art. 140. Hoe de arrestantentes met "hun zaak" omgingen werd schijnbaar niet gezien als probleem van de hele sien, maar voornamelijk als probleem van hen zelf en hun steungroepje.

Een paar van de mensen die indertijd een verklaring aflegden, gebruikten hun verklaring om zich van de hele aktie te distantiëren (anderen verklaarden slechts over zichzelf, nog weer anderen helemaal niets). Na een tijdje verscheen bovendien de de zgn. verradersbrochure "parels voor de zwijnen". Binnen het groepje van acht en hun steungroep werden de interne tegenstellingen zo groot dat de gezamenlijke procesvoorbereiding op niets uitliep.

Je kan stellen dat de staat de beweging indertijd een flinke psychologische klap heeft weten toe te brengen, en dat de sien naar haar zelf toe hier nauwelijks een antwoord op heeft weten (en proberen) te vinden. De brochure van het onderzoeksgroepje brak de discussie open. Of het nu haar verdienste is dat zij heeft geprobeerd een duidelijke

WOLTERS NOORDHOFF COMPLEX

verdeeldheid in de vaagheid van de beweging te zaaien en de manier waarop dit gebeurde, dat is nu niet de vraag. Wel is voor mij duidelijk dat haar kritiek op de zwaktes van de sien in grote lijnen juist was.

N.B. Ik wil even apart ingaan op hoe er over het algemeen (door de sien en individuen) op gegeven kritiek wordt

ingegaan. Zeker als het om politieke verschillen van inzicht gaat, wordt er vaak alleen maar gekeken of die kritiek wel of niet op een solidaire manier gesteld is. Vaak wordt kritiek dan ook als bedreigend gezien. Je gaat in het defensief en reageert daarmee agressief, of misschien wel helemaal niet meer (herkenbaar ook). Jezelf een ander inzicht geven wordt zo vaak bij voorbaat onmogelijk.

Het "paniekerige" reageren zal misschien ook een rol hebben gespeeld bij de (niet)reactie van de arrestantentes en steungroepje van de Mariënburcht. Dit was m.i. ook het geval bij de toestanden rondom de PVK, de eerste hulp en slagerzicht (en de rest). De ideeën van de PVK zijn toen nauwelijks ter sprake geweest. Als er indertijd meer op de deels inhoudelijke kritiek was ingegaan, dan was daarmee de agressieve reactie op de agressieve aktie van de PVK veel duidelijker te verantwoorden geweest (en had er daarna boven gestaan kunnen worden).

De brochure van het onderzoeksgroepje veroorzaakte de nodige beroering. De cynische en woedende manier waarop de kritiek op het omgaan met verraad was gesteld bracht slechts in een paar steden ook werkelijk diskussie op gang. De gevolgen waren verder dat de nijmeegse arrestantentes en steungroep besloten zich niet meer met de diskussie te bemoeien, en daarmee ook om niets meer over hun interne stand van zaken naar buiten te brengen. (Behalve dit flipten ze er behoorlijk op dat hun dossiers bij de advocaten gejat waren. Ze zagen ook van verdere publiciteit af omdat dit hun proces nadelig kon beïnvloeden. Wat, wat mij betreft, wat al te zeer van repressiedenken uitgaat).

De reden om dit allemaal op te schrijven, is dat ik het gebeuren van drie jaar geleden wil koppelen aan de situatie van de arrestantentes nu. Van wat mij bekend is, zijn er een stuk of 20 van de 139 die een on- of volledige verklaring hebben afgelegd. Sommigen hebben heel uitgebreid over henzelf, over anderen en de algemene situatie zitten vertellen. Wat dit betreft is een deel van de bewijsvoering van justitie dan ook rond. (Dat zij misschien niet meer in staat is om art. 140 toe te passen, is dan nog mazzel te noemen. Je kan echter niet weten wat ze nog uit hun hoed toveren.)

Toch wil ik de mensen die zo uitgebreid verklaard hebben niet op voorhand op geen enkele manier veroordelen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen als ze compleet tegen de muren zijn opgegaan en daardoor onder de verhoordruk van

alles hebben verklaard. Wat voor mij ook zou schelen is als ze hun verklaring (formeel) weer zouden willen intrekken. (hoe groter de verhoordruk hoe slechter de kwaliteit van de verklaringen lijkt me.) Mochten diegenen dat niet zien zitten dan kan er wat mij betreft vrijuit over hun omstandigheden en redenen gepubliceerd worden.

Ik zou een politieke samenwerking met hun op de korte termijn niet meer zien zitten. Dat geldt ook voor een evt. kollektieve voorbereiding van het proces. Op het persoonlijk vlak zou ik ze het liefst wel zo veel mogelijk willen blijven steunen.

P.S. Wat de arrestantentes en steungroepmensen van de Mariënburcht betreft: 't gaat me er niet om om zonnig wat oud zeer op te halen. Van ervaringen (en gemaakte fouten) in het verleden, valt volgens mij wat te leren. Het "reageren op" repressie kan volgens mij ook veranderen in "zelf het initiatief nemen", maar ik verwacht geen pasklare antwoorden.

Ervaringen met b.v. de startbaanbeweging leren dat ook een schijnbaar sterke beweging zo op haar gat kan gaan. Zolang we echter steeds opnieuw het wiel

moeten uitvinden houdt de diskussie wat mij betreft inderdaad niet meer in dan "parels voor de zwijnen".

OVER DE GEVOLGEN VAN DE ONTRUIMING VOOR GRONINGEN

"Wat is er gebeurd?" dat vraagt NNx zich enigszins vertwijfeld af. Met andere woorden, als er al een idee was over hoe de aktie verlopen zou; is ie dan ook gelukt en is er dan ook over de konsekwenties nagedacht ??

De situatie zoals die in de laatste jaren in Groningen gegroeid is m.b.t. het WNC is naar mijn idee een stukje geschiedenis ter verduidelijking wel waard. Ook nu gaat de vergelijking met de Mariënburcht deels op.

Na de ontruiming van de Mariënburcht was de aandacht van de pers voornamelijk gericht op schade aan middenstandertjes, het vernielde bankinterieur en het onvergetelijke goudvisje. De voorgestaande politiek van anti-racisme, anti-kapitalisme, met shell als speerpunt kwam nauwelijks in de pers tot uitdrukking.

Wat mij betreft had de politiek van het WNC kunnen liggen bij de stadsvernielingspolitiek en het behoud van zelfbepaalde ruimtes. Dat hiervan in de pers niet veel is overgebleven, is niet erg verwonderlijk. In de eerste instantie

omdat justitie en pers vaak 2 handen op 1 buik zijn, als het gaat om kriminaliseren en depolitiseren. (In dit geval is het bv. tekenend dat de aanval op het bureau bedrijfsleven van de gemeente niet in de aanklacht tegen de arrestantentes terecht is gekomen. In de pers, evenals in de aanklacht, worden slechts 't advokatenkantoor en cafe Forum naar voren gehaald.)

De uiteindelijke vorm van de ontruiming heeft daar ook zeker toe bijgedragen.

De verklaring die ik voor de mijns inziens onnodige vernielingen geef, is dat een aantal mensen zich in hun woede over de ontruiming hebben laten gaan. ('k kan het mis hebben hoor). Het aanpakken van 't advokatenkantoor en 't cafe valt

maar moeilijk te verantwoorden. Dat de schade door de verzekering wordt gedekt en dat in tegenstelling tot de gigantische chaos die in de pers wordt geschetst, het bewuste cafe bv, 2 dagen na de ontruiming al weer open was, dat doet er niet zoveel toe. Vanuit de woede kan ik me dus het een en ander voorstellen. Ik vind het, zeker naar de stadjes toe, een afzwakking van de voorgestane politiek. Daar komt nog bij dat 't zgn. Mariënburcht-effekt, waarbij politie en justitie alle kansen krijgen om zich te legitimeren en zodoende hard terug te slaan, nu dus het "Wolters-effect" is geworden. Gezien de jarenlange hetze tegen 't WNC heb ik trouwens het idee, dat als de vorm van de aktie anders was geweest, dat dan nu de repressie er minder om zou zijn geweest.

Waar 't me wel om gaat is dat een hoop burgers zich nog eens af zullen vragen of ze nu wel iets van de politiek van het WNC snappen. Daar kan ik de gevolgen nu nog niet van overzien.

Wat ik er nu nog over kan zeggen is dat 't WNC de afgelopen jaren veel vaker kontroversieel, d.w.z. naar eigen idee "goed" of "slecht", in het nieuws is geweest. Voor wat betreft de burgers zullen de kaarten voor een groot deel al geschud hebben gelegen.

Wat J. Staatsen dus bedoelt als 'ie zegt dat het "oorlog" is, is dat de verhoudingen in Groningen zich nog wat verder gepolariseerd hebben, extremer zijn geworden. Een stukje geschiedenis over 't WNC kan daar volgens mij nog wat aan verduidelijken.

Wat redenen om het WNC te kraken:

- Het ging om een miljoenen-spekulatie objekt, een goede reden om de kapitalistische koers van de gemeente aan de kaak te stellen.
- Het zou verschillende activiteiten goed kunnen

herbergen, en de nodige woonruimte bieden.

- Het zou uitstraling kunnen krijgen naar de burgers toe en ook voor de toen nauwelijks bestaande sien (hartje centrum).

Deze drie doelstellingen (naar mijn idee) heeft het, zeker weten, volbracht.

In de 4-1/2 jaar en 1 dag dat het heeft bestaan heeft het WNC zich nooit willen konformereren aan de gevestigde politiek. Mede daardoor

was het al gauw een doorn in het oog van de beleidsmakers. Het niet konformereren - het op geen enkele manier samenwerken - was niet als doel op zich gesteld. Dat was vanwege de slechte ervaringen van krakend groningen met deze gemeente en aan de andere kant een principiële keus. Simpel gezegd; men trachtte het kapitalistische "machismo met allure" aan de kaak te stellen en kon daarom aan de andere kant niet ook nog eens goede vrienden wezen.

Het WNC heeft naar mijn idee altijd duidelijk voor deze lijn gekozen. Nu het kraken van panden in Groningen officieus of officieel verboden is, kan je je na de ontruiming afvragen of dit het allemaal wel waard is geweest.

In andere steden bv. wordt een veel "voorzichtiger" koers gevolgt, o.a. vanuit het idee dat de tijden zwaar zijn en dat we die maar zo goed mogelijk door moeten zien te komen. Mijn idee bij het WNC is dat het zich zag als "stap op weg naar zelfbeschikking". Dit houdt dus ook in dat het behoud van kraakpanden niet als allerheiligst huisje wordt gezien. De strijd voor eigen en andermans recht houdt niet op bij de mogelijkheid om te kraken. Daarnaast is het zo dat er aardig de klad in krakend Nederland is gekomen. De gemeentes bepalen steeds sterker "wat toelaatbaar is" en in iedere stad worden daar verschillende taktiekjes voor gebruikt. De sien heeft zich daar dan al of niet aan aan te passen. Als het dan een keus moet zijn tussen een kraakbeweging die uitgaat als een nachtkaaars, of de mogelijkheid voor het nemen van een strijdbaar afscheid (tot weer ziens), dan vind ik die laatste niet zo'n slechte.

Het verlies van het WNC en de PKW echter is een grote dreun voor de Groningse sien. Het grootste probleem is opnieuw onderdak voor velen te vinden. Daarnaast zijn er vele kulturele en politieke activiteiten-ruimtes verdwenen.

Voor het motto "ze kunnen wolters ontruimen, de mensen blijven" zullen nieuwe oplossingen gevonden moeten worden. Het zal een moeilijke tijd worden maar "with a little help from my friends" moet het lukken. Ook op de korte termijn zullen antwoorden volgen!!!
La Luta Continua, groetjes aan alle strijdbare cellietjes

NNxxxx

En een reactie van een arrestant

Dit is een reactie naast, en niet zozeer op, het verhaal over de ontruiming van het WNC. Ik vind de vergelijking met de Mariënburcht, en de nasleep toen, maar ten dele zinvol. Het gebruik van art. 140 en het feit dat mensen gepraat hebben geeft aan hoe de staat met dit soort gebeurtenissen omgaat, maar het zegt weinig over hoe wij er voorstaan. Het evalueren van de ontruiming en de periode van gevangenhouding en verhoren zal geen antwoord opleveren op de vraag hoe in de toekomst voorkomen kan worden dat sommigen anders reageren op een bepaalde situatie dan de bedoeling was. Het is duidelijk dat het vernielen van dat cafe, of het uitgebreid vertellen over de rol van anderen, nogal schadelijk is voor het vertrouwen in elkaar, en wellicht erger dan de repressie die de staat tegen ons kan gebruiken. Maar als hieruit al iets te leren is, ook met de M'urcht in het achterhoofd, dan is het dat het niet te voorkomen is, tenzij een interne discipline wordt ingesteld die veel van het open karakter van de beweging zal wegnemen. Dit lijkt mij niet de weg, gezien de (onuitgesproken?) doelstellingen en idealen van de meesten van ons.

Ik vraag me af in hoeverre het zinvol is terug te grijpen op de M'urcht, de onderzoeksgroep enz. Niet uit het oog verloren mag worden dat de beweging veranderd is: voor velen is zelfs wat 3 jaar geleden gebeurt is niet meer dan een mythe uit het verleden, iets van horen zeggen. Het is misschien wel oneerlijk hen op te zadelen met het idee dat wat toen plaats vond, nog steeds bepalend is voor wat nu en straks kan of moet gebeuren. Bovendien kun je je afvragen of het niet juist dat voortborduren op eerdere ontruiming zwaar heeft bijgedragen aan het feit dat we onze ONGRIJPBAARHEID kwijt zijn. (Dit is dus een aansporing tot creativiteit.)

Op de lokale radio in Groningen was een reactie te horen van een man die niet botweg tegen ons was: DIE MENSEN ZITTEN IN EEN NOODSITUATIE (vervolgens werd hij bijna zelf gelyncht, maar dat terzijde). Een ontruiming is inderdaad een speciaal moment, niet te vergelijken met een demonstratie, of met de dagelijkse activiteiten die op de een of andere manier veel meer in overeenstemming zijn met de ideeën die je hebt en de keuzes die gemaakt zijn. Individuele regels gelden dan minder, en eigenlijk weet je dat van te voren. Ik ging met pijn in mijn hart naar Groningen, maar ook met 'n gevoel van: WAT MOET, DAT MOET DAN MAAR. Daar hoort dus bij dat de gevolgen ook geslikt worden.

Maar ik wil niet alles gladstrijken; als ik echter op zoek ga naar de fouten in het verleden, dan zoek ik eerder in de richting van de basis van alles: de nieuwsgierigheid naar de wereld, de verontwaardiging over wat je aantrekt, het besluit daar iets aan te gaan doen. De rest is m.i. alleen maar vorm, en dat wordt nogal eens vergeten. Maar ik blijf optimistisch, ik denk dat we de komende jaren tijd genoeg hebben om de basis en elkaar, in de strijd, terug te vinden.

DISKUSSIE

DE KRAAKBEWEGING..... VOORKOMEN OF GENEZEN

In de vroege uurtjes van zaterdag de 26ste mei wierpen krakers en sympathisanten van het kraakcomplex Wolters Noordhoff (WNC) barricades op in de directe omgeving van het bolwerk. Groningen was vanaf dat moment in rep en roer. De burgemeester liet geen media-moment onbenut om te verkondigen dat "het nu oorlog" was tussen de krakers en z'n 950-jarige Babylonnetje. Uit verschillende steden moest de Mobiliteits Eenheid uitrukken om de mensen in het hoge Noorden de helpende hand toe te steken. Binnen de kortste keren krioelde het van de journalisten binnen de, inmiddels ingestelde, 'noodtoestand-zône'. Groningen haalde dat weekeinde de internationale pers, weliswaar in ongunstige zin. Via de satelliet waren de confrontaties tussen rebellerende krakers en het gezag over de wereld waarneembaar. Vrijwel unaniem waren de commentaren "schande, dit heeft niets meer met kraken te maken". De roep om harde straffen werd er, uiteraard, onmiddellijk aan toegevoegd. De verlie-

zende partij schitterde in eerste instantie, op het belangrijkste moment, door afwezigheid met een eigen commentaar op de gebeurtenissen. Ruim 31 uur nadat de eerste steen uit de straat gewrikt werd, verlaten 139 krakers het WNC en worden, gekneveld in plastic handboeien, afgevoerd naar politiebureaus en Huizen van Bewaringen. Groningen kan weer rustig verder slapen. Er zijn bij mij over de gebeurtenissen vragen blijven hangen. Het ging allemaal een beetje te voorspelbaar. De belangrijkste vraag waar ik mee zit: Hadden de 'staats(en)ondermijnende activiteiten' van de krakers niet voorkomen kunnen worden? Ik denk het wel, maar uit strategische overwegingen heeft de overheid bewust de zoi laten eskaleren in de Groningse binnenstad. Ter genezing van de kraakbeweging. Om deze gedachte enigszins met argumenten te onderbouwen, ga ik terug naar de ontruiming van de Tesselschadestraat in Amsterdam. Het is 20 no-

vember 1989.

Eveneens vroeg in de morgen werden er bij de kraakpanden in de Tesselschadestraat barricades opgeworpen en in brand gestoken. De politie trad daar in eerste instantie uiterst stuntelig tegen op. In tegenstelling tot de Groningse krakers onlangs, vermeden de krakers in de Tesselschadestraat de directe konfrontatie met de politie en men trok zich terug in de panden. Later die ochtend krijgt de groep een 'vrijgeleide' naar buiten, niemand wordt gearresteerd. Kamervragen volgden: Had de politie de plannen niet kunnen vrijdelen en waarom kregen de krakers een vrijgeleide? Cruciale vragen die eigenlijk nooit duidelijke antwoorden hebben gekregen. Naderhand bleek uit informatie, afkomstig van onder meer hoofdcommissaris Nordhold, dat de politie via informanten vrij nauwkeurig op de hoogte bleek te zijn vooraf van de krakersplannen. Toch kon het gebeuren dat er vrijwel ongehinderd barricades opgeworpen werden en niemand daarvoor in de cel belandde.

WOLTERS NOORDHOFF COMPLEX

Voorafgaand aan de ontruiming van de Tesselschadestraat, werd er een aantal malen overleg gevoerd tussen de burgemeester, Nordhold en justitie. In het eerste vooroverleg op 14 november '89 is de mogelijkheid van het toepassen van artikel 140 van het Wetboek van Strafrecht besproken. Dit werd echter niet haalbaar geacht. Daarnaast werd vastgesteld dat, wanneer de personen zich in het pand niet lijfelijk zouden verzetten, zij niet konden worden aanhouden. Een kollektieve aanhouding was derhalve in ieder geval niet mogelijk. Men wist van de plannen van de krakers en dat die zich zouden vermommen, zodat niemand persoonlijk aansprakelijk kon worden gesteld. Over het 'waarom' artikel 140 nu niet werd toegepast, blijft het gissen. Het zou best eens te maken kunnen hebben met het Arrondissementsdistrikt waar Amsterdam onderdeel van is. De rechters in deze stad staan vrij kritisch ten opzichte van toepassing van artikel 140. Kritischer dan bijvoorbeeld Groningen... Verder heeft men, door nauwkeurige observatie en informantenwerk vrij nauwkeurig kunnen nagaan wie wat deed, hoe plannen werden uitgevoerd. Justitie heeft, zo bleek naderhand, vrij veel over de kraakbeweging vast kunnen leggen.

Verder heeft men in Amsterdam de krakersplannen met opzet niet willen dwarsbomen. Deze plannen -brandende barrikades van bouw materiaal en vervolgens terugtrekking in de panden waren immers niet echt 'staatsondermijnd'. Maar door het "stuntelige" optreden van de politie deden de krakers datgene wat zij (en justitie) wilden. Gevolg: de krakers, als onderdeel van het theaterstuk, creëerden samen met justitie een ware "hijsa-stemming". Zo van "kan dit nu maar allemaal in Nederland?". De regering schreeuwde om effectieve tegenmaatregelen. De basis was gelegd om een volgende keer nu eens extra krachtig op te treden tegen de kraakbeweging. En die volgende keer zou het WNC worden. Dat wist de overheid al voordat de eerste reuze-kraakpoten werden gelast. De krakers graafden in de Tesselschadestraat een kuil...waar ze zelf 6 maanden later in zouden tuimelen.

WE KONDEN ER NIETS AAN DOEN

"Dat het WNC niet zonder problemen zou kunnen worden ontruimd, was al geruime tijd bekend. De afgelopen jaren had het WNC in bepaalde kringen van politieke activisten een symbool-functie gekregen", zo schrijft De Ruit in z'n proces verbaal op 5 juni '90. De Ruit is inspekteur van gemeentepolitie te Groningen en chef van de Hoofdafdeling Algemene en Bestuurlijke Zaken. Hij ontving 3 dagen eerder, uit handen van de Hoofdcommissaris van Politie een brief met betrekking tot de aanloop tot en de ongeregelde voorafgaande aan de ontruiming van het WNC. De brief was afkomstig van het Hoofd van de BVD.

De Ruit schrijft verder: "De afgelopen maanden vonden vergaderingen plaats, tijdens welke kraakactivisten uit verschillende plaatsen in Nederland plannen beraamden voor acties rond de verwachte ontruiming van het Groningse kraakbolwerk. Deze bijeenkomsten vonden -met een ongeveer tweewekelijkse frequentie- plaats vanaf januari '90 in Amsterdam, Arnhem en Groningen. Op elk van deze bijeenkomsten waren vertegenwoordigers van de WNC-bewoners aanwezig. Vanaf eind februari '90 was duidelijk, dat de kraakactivisten, na een rechterlijke uitspraak tot ontruiming,

barrikades rond het WNC zouden opwerpen en tevens diverse objecten in de stad zouden binnengaan om vernielingen aan te richten. Hoewel details niet bekend waren, was de intentie tot het plegen van gewelddaden al maandenlang aanwezig".

Afijn, de ontruiming naderde en justitie wachtte geduldig, maar uiterst nauwlettend de te nemen stappen van de krakers af.

De media verleende hand en span diensten door de stemming rond het WNC in de Groningse binnenstad op te voeren. Met name het Nieuwsblad van het Noorden overtrof zichzelf met talloze anti-krakers artikelen. De zelfmoord van L., vier weken voor de ontruiming, kwam voor justitie als uiterst gelegen. L. zou wel eens vermoord kunnen zijn door de WNC-krakers. Al ver voor de uiteindelijke ontruiming 'schreeuwden' de regionale media om een snelle oplossing voor de vele overlast die de krakers zouden veroorzaken.

Bewonersters van het WNC worden wekenlang geïntimideerd in hun leefomgeving hetzij door fascistoïde voetbal'supporters', dan wel door opdringerige stilten.

Niks kon meer stuk, wie zou er nog tegen een krachtig optreden zijn tegen 'dit soort krakerstuig'.

Er worden wachtposten geïnstalleerd rondom het complex. Een vaste kamer geeft een overzicht op de Oude Boteringestraat. Met name de week vóór het bewuste weekeinde krioelt het van de smeris in de omgeving van het WNC, veel ME staat paraat.

Vrijdagmiddag 25 mei arriveren sympathisanten bij het WNC. Er staat iets te gebeuren, zou je zeggen. Maar de politie denkt er duidelijk anders over, dom als ze zijn. Want die zelfde dag trekt de ME zich plotseling terug uit de binnenstad. Weekeinde natuurlijk hé! In plaats van optimale, verhoogde paraatheid, blaast men de aftocht. Erg tactisch. De gevolgen zijn bekend.

Krakers konden vrij eenvoudig, in het eerste half uur, dat doen waarop justitie gehoopt had: Een ravage aanrichten. Enige uren later omsingelden de ME-troepen de omgeving van het WNC, noodtoestand werd uit de koelkast gehaald, in no time had men op zaterdag de beschikking over een zestigtal containers, die de straten effectief blokkeerden. Als ratten in de val en de meesten inmiddels vier weken in voorarrest.

Opvallend na afloop ditmaal is het nagenoeg ontbreken van de vraag "of de ravage niet te voorkomen was geweest?" Nee, in grote getale roept men om "harde straffen". Nou, justitie was er klaar voor. Kat in het bakkie, zullen ze gedacht hebben.

Na hun eerdere opgelopen debâcles bij ontruiming van de Nijmeegse Mariënburcht, de Tesselschadestraat, de Lo-

dewijk Tripstraat en de Stadhouderskade kon men, nu eens flink terug slaan. En hoe!

In één klap heeft men de hele hap te pakken. En wisten ze al aardig wat over de krakers vóór hun arrestatie, men wordt nu nog veel wijzer aan de hand van de diverse afgelegde verklaringen, het onderzoek naar de vele verborgen identiteiten etc. Kritiek op het toepassen van artikel 140 blijft tot op heden grotendeels achterwege. Als er maar gestraft gaat worden!

DE KRAAKBEWEGING IN KAART GEBRACHT EN GEKRIMINALISEERD.

Steeds vaker bekruipt me het gevoel dat we achter justitiële feiten aan lopen. Dat niet wij maar zij een kat en muis spelletje aan het uitvoeren zijn. Zonder dat ik er overtuigende bewijzen voor heb, geloof ik er in dat de politie zowel bij de Tesselschadestraat als bij het WNC de barrikades had kunnen voorkomen, als men gewild had.

En de krakers nemen nog steeds te makkelijk aan dat maandenlang voorbereide acties -min of meer openbaar voorbereid daar vergaderingen niet altijd aangekondigd werden via persoonlijke uitnodiging- niet uit kunnen lekken. Het vergt voor de toekomst een andere, minder geslaagde, voorbereiding. Een voorbereiding waarbij maar heel weinig mensen weten wat er te gebeuren staat.

Wat heeft de overheid met het WNC onder meer bereikt?

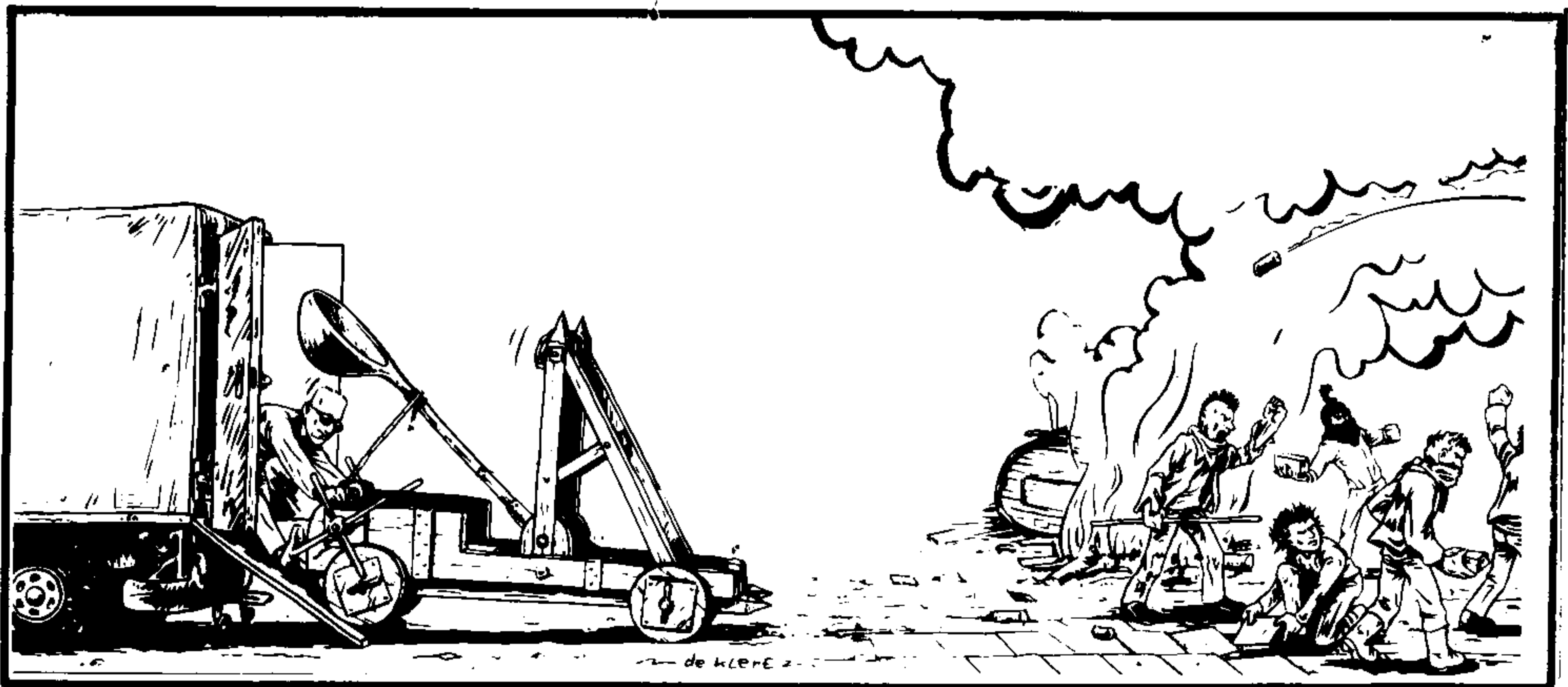
Een vrij goed overzicht in hoeverre de kraakbeweging anno 1990 funktioneert. Zoveel mensen zijn er momenteel nu ook weer niet zo actief en nog veel minder steken hun nek uit. Dus erg moeilijk hebben ze het niet als ze uit willen zoeken wie er op buurt/stedelijk niveau de touwtjes in handen hebben en wie de acties uitvoert. Verder is men natuurlijk geïnteresseerd naar verbindingen tussen de diverse steden, wie verzorgt de contacten.

Voorts poogt men de kraakbeweging te kriminaliseren. Tot nu toe slaagt men daar redelijk in. Maar de kraakbeweging zou de kraakbeweging niet meer zijn, als zelfs achter slot en grendel die kriminalisatie niet met gebalde vuistjes te lijf zou worden gegaan.

Arie Luyendijk, naam bij de redactie bekend.

Dit diskussiestuk hebben we gemaakt uit de NN.

We hebben nog gebeld om netjes toestemming te vragen, maar we kwamen niet verder dan een antwoordapparaat. Toch maar geplaatst, omdat we het belangrijk vinden dat de discussie gevoerd wordt.

STEUNVERKLARINGEN

Als toelichting op de steunverklaring nog enkele opmerkingen. We hebben de steunverklaring toegezonden aan zo'n 150 organisaties. Uiteraard zijn we naast die 150 nog veel vergeten, maar tot nu toe hebben er zo'n 50 groepen positief gereageerd. Dit afgezien van de vele kraak- en bewonerstergroepen. De 'Vereniging Sociale Advocatuur Nederland' ondersteunt de eis dat het gebruik van artikel 140, nu ingezet om politieke groeperingen -in dit geval de kraakbeweging- te criminaliseren, onmiddellijk beëindigd moet worden. De tweede eis, 'de onmiddellijke opheffing van het voorarrest van de WNC-arrestanten' hebben de VSAN en het Advocatencollectief Stadhouderslaan Utrecht niet getekend. Wij versturen hun verklaring mee. Nog een eigengeschreven steunverklaring is die van de 'Anti-Fascistische Oud verzetsstrijders Nederland' uit Hoenderloo. We wilden die ook nog even vermelden.

Strijdbare groeten,

Demo groep.

STEUNVERKLARINGEN

ASVA
 Wereldwinkel Assen
 Steungroep Assen
 Vrouwen voor Vrede Assen
 Rebel
 Groen Links Raadsfractie A'dam
 Vereniging Sociale Advocatuur Nederland
 SUZA-A'dam
 Boekhandel Fort van Sjako
 Raaf Gorinchem
 Zaal 100 A'dam
 Busproject De Nieuwe Vooruitgang
 Stichting Rechtswinkel A'dam

Amok
 Kleintje Muurkrant Den Bosch
 SAP A'dam
 Wijkopbouworgaan Indische Buurt Amsterdam
 Advokaten Kollektief Vaillantlaan Den Haag
 PPR Jongeren
 Linkse Boekhandel Slagerzicht
 Bargroep Vrankrijk
 Vrouwenruimte Wicca
 Federatie Anarchisten Amsterdam
 Haags Advokaten Kollektief
 Anti Fascistische Oud Verzetstrijders Nederland
 Dagelijks Bestuur SAP
 Autonom Buurt Centrum A'dam
 Steunpunt Eindhoven
 Amsterdams Steun Kommittee Vluchtelingen
 Werkgroep Politie Invallen
 Koffie Shop Groinx/Volxskeuken
 Stichting Refugium
 Eethuis de Filistijnen
 Stichting Voorlichting Kraken
 Groen Links Jongeren Beweging Groningen (i.o.)
 Advokaten Kollektief Vreewijk Rotterdam
 Boekhandel De Rooie Rat
 De Zwarte
 X-Y Beweging
 Advokaten Kollektief Utrecht
 Redactie N.N.
 Filmhuis Cavia
 Vredesburo Heerlen
 Kommittee Jongeren Huisvesting Den Haag
 Theatergroep UMUT
 Netwerk Uitkeringsgerechten A'dam
 Kraakkafe Brullend Breekijzer Den Haag
 Stichting Chapitran Groningen
 JongeSocialisten

Voedsel Kooperatie Amsterdam
 Gereedschapsuitleen De Trucendoos
 Velen kraakgroepen, Bewoner/sters groepen en
 en kraakkafé's individuen
 Radio 100 Amsterdam
 Proeflokaal Marconni Amsterdam

*anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
 bond van anti fascistien*

Koudebergweg 55
 Postbus 1
 7350 AA Hoenderloo
 Tel. 05768 - 1258
 b.g.g. 08309 - 51058

Initiatiefgroep demonstratie 28 juni
 p/a WICCA Wittenstraat 73
 1052 AN AMSTERDAM.

Beste mensen,

Hierbij onze steunverklaring. Wij kunnen op zo'n korte termijn al onze contacten niet inlichten. Bovendien is dat, als we dat moeten doen buiten ons kwartaaltijdschrift, een te kostbare zaak. Enkele personen in Utrecht hebben we telefonisch benaderd. Onze penningmeesteres, die tot begin juli met vakantie is, zal f. 100.-- storten op giro 2819508 t.n.v. steunfonds BASTA, ovv Demonstratie 28 juni.

Over een advertentie willen we geen uitspraak doen. Wij vinden het wel jammer om dat geld te geven aan kranten die met hun berichtgeving dikwijls tegen de krakers zijn.

Met vriendelijke groeten en succes gewenst,

M. J. van der Vliet

STEUNVERKLARING

Na kennis genomen te hebben van de ontwikkelingen rond de arrestanten van het voormalige WNC-complex te Groningen, willen wij onze ernstige bezorgdheid uitspreken over:

- het feit dat justitie op een oneigenlijke wijze de arrestanten nog in voorlopige hechtenis houdt,
- het feit dat justitie tracht de kraakbeweging in Nederland te bestempelen als 'criminele vereniging' via artikel 140, en daarmee poogt een politieke groepering in zijn geheel te criminaliseren,
- het feit dat een aantal arrestanten zeer slecht behandeld zijn.

Daarom ondersteunen wij de eisen van de demonstratie van 28 juni in Utrecht, te weten:

- stopzetting van het gebruik van artikel 140 om politieke groeperingen, in dit geval de kraakbeweging, in zijn geheel te criminaliseren,
- de onmiddellijke opheffing van het voorarrest van de WNC-arrestanten.

NOODZAAK TOT HEROVERWEGING

De afgelopen maand werd er door staatsekretaris Heerma van Volkshuisvesting een nieuwe nota gepresenteerd.

Eén van de uitgangspunten van de nota is dat: ER GEEN WONINGNOOD MEER IS IN NEDERLAND! De nota, waarin het beleid wordt bepaald voor de woningbouw de komende jaren, werd zonder al te veel kritiek - niet van partijen, niet in de media én niet van de kraakbeweging-ontvangen in de 2e Kamer.

Op het zelfde moment zitten er 139 mensen vast na de ontruiming van Wolters in Groningen. Een record-aantal en begin juli begint het "massa-proces", dat zo schrijven de kranten "het grootste is uit de na-oorlogse geschiedenis.

En tegelijkertijd kan Commissaris van de Koningin Vonhoff verkondigen - geheel in de lijn van Heerma - dat kraken verboden moet worden, want er is toch ook geen woningnood meer!

En de (kraak-)beweging likt z'n wonden en beklagt zich over de hetze en de kriminalisering.....

In Zwarte 146 stond een overzicht van de "beweging in de jaren '80" en dat overzicht eindigde met de ontruiming van de Tesselschadestraat, waar we triomfantelijk verkondigden "er weer te zijn"! Argumenten hiervoor waren er niet. Goed de internationale pers werd gehaald met mooie foto's, er werden geen arrestaties verricht en het was gelukt om weer eens verzet tegen een ontruiming te organiseren. In het enige verslagje dat na de ontruiming werd gemaakt stond nauwelijks enige zelfkritiek. Toch was het de bedoeling geweest, dat de ontruiming in het kader van de strijd tegen cityvorming werd gezet, alleen dat kwam totaal niet uit de verf. In die Zwarte werd het volgende citaat aangehaald: "In de burgerlijke pers van links tot rechts werd ons verhaal over cityvorming enigszins ondergesneeuwd onder de algehele verbazing over 'het hernieuwde eendrachtige optreden van de doodgewaande kraakbeweging". De ontruiming was een "schijnsucces"! Als brandende barrikades, helmen en bivakmutsen de symbolen zijn van een geslaagde aktie, dan klopt er iets niet!

Ook in de maanden na de Tesselschadestraat werden er geen pogingen meer gedaan, om het verloop van de "uitgelokte ontruiming" in een goed perspektief te krijgen. Wat resteerde was de mijns inziens ontorechte jubelstemming. En ondertussen doemde de volgende grote ontruiming op

In mei '68 schreef Ulrike Meinhof: "tegenwoordig loopt het gevaar tot geweld te worden als het handelen door de politie wordt bepaald, als machteloze woede in de plaats komt van rationaliteit, als een paramilitaire aanpak van de politie met paramilitaire middelen wordt beantwoord".

Een half jaar na de Tesselschadestraat wordt in Groningen weer eens duidelijk gemaakt hoe terecht die uitspraak was en is.

Elders in deze Zwarte staat een artikel van 'Arie Luyendijk' over de richting van de kraakbeweging (zie ook NN nr. 60). In het stuk wordt de mogelijkheid geopperd, dat justitie en de politie de "uitgelokte ontruiming" van Wolters - en van de Tesselschadestraat? - zelf uitgelokt hebben, of op z'n minst hebben laten gebeuren, om op die manier de kraakbeweging weer in kaart te kunnen brengen, om zoveel mogelijk arrestaties te kunnen verrichten én om er politiek flinke munt uit te kunnen slaan. De rol van de BVD bij de ontruiming en bij de komende processen zijn een bevestiging van die theorie. Na de ontwikkelingen rond de Mariënburcht (de her-invoering van art.140) en de pogingen om RARA te arresteren (de zeepbel-affaire) was het duidelijk dat justitie niet meer zomaar zou gaan zitten toekijken. Door weer te kiezen voor een paramilitaire aanpak bij de "uitgelokte ontruiming" van Wolters trapte iedereen met open ogen in de val, die was opgezet. En de media doen de rest. Op zich terecht constateert de Steungroep arrestanten WNC in de verklaring van 7 juni:

"Waar het hier om draait is, dat er een klimaat gekreëerd is om een grote groep mensen - hard - aan te pakken. Het uitroepen van de noodtoestand, te roepen dat het een 'blindeloze' oorlog is, leugens te verkondigen als zou de eigenaar van Kafe Forum uit zijn bed zijn gelicht en als zouden er explosieven met zelfontstekingen zijn in het pand en termen als rondtrekkende raddraaiers, krakersterreurbende, passen hierin." (Zwarte 155)

Maar hoe vaak hebben we dat soort verhalen de afgelopen tien jaar nu al niet gehoord?

Vol verbazing blijft de geschiedenis zich herhalen, blijven we doorgaan met het toepassen van (soms militante) middelen en strategieën, zonder dat we in staat zijn om te leren van de fouten en problemen uit het verleden. Vanaf begin tachtig wordt er konstant naar de pers gewezen als een van de boosdoeners, waardoor wij onbegrepen blijven. En het is ook heel cynies om in De Groene Amsterdammer van 30 mei te moeten lezen:

"Het richtingloze geweld van de krakers wordt zo unaniem afgekeurd, dat Staatsen ontslagen lijkt van de plicht om na te denken over de argumenten die de bewoners van het Wolters-noordhoffkompleks wel degelijk hebben (!!). B&W kunnen gewoon doorgaan Groningen om te bouwen tot een Yuppiesparadijs. De alom bekritiseerde heftigheid van het krakersverzet maakt elke meer kritiese analyse van het PvdA-gedrag blijkbaar onnodig."

Maar ondanks het feit, dat ook De Groene Amsterdammer nu niet bepaald uitblinkt in het bekritisieren van - in dit geval - het cityvormingsbeleid van de grote steden, is de inhoud van de kritiek ook deels wel terecht.

Voor ons was de inzet van de Mariënburcht redelijk helder en we meenden dat ook de "buitenwereld" het wel zou begrijpen: Shell-apartheid/ woningnood- leegstandswet/ en verzet tegen de ontruiming en de afbraak van een 'zelfbepaald leven. Er was maar één goudvis voor nodig om alle argumenten in één klap onder de tafel te krijgen:

"Ja het is elke keer weer vreemd te merken hoe goed je dingen ook voorbereidt, dat het shocking-effekt van zo'n rel ongrijpbaar is. Waar je daarna met je argumenten en feitelijke verhalen over de ontruiming geen poot meer aan de grond krijgt. Zo werkt het en we hebben die dooie vis maar te slikken."

Ook bij de Mariënburcht is er weinig ruimte geweest voor een kritiese beschouwing. In eerste instantie overheerste de jubelstemming - over een geslaagde ontruiming; wat een masochisme hebben we eigenlijk in de kraakbeweging!-, daarna kwam de grote schrik en de woede over de arrestaties en het opduiken van art. 140. Waarna alle aandacht zich vervolgens richtte op de nieuwe representatiemogelijkheden, die de staat zichzelf verschaftte.

Op zich was bij de Tesselschadestraat gekozen voor een strategie, waarbij de nadruk zou moeten liggen bij het bekritisieren van het cityvormingsbeleid van Amsterdam. Toen puntje bij paaltje kwam waren er maar drie mensen te vinden in A'dam die wel wilden gaan folderen in de stad tijdens de ontruiming. Dat spreekt toch voor zich! En het was daarom veel te mager dat er niet achteraf is geëvalueerd waarom in de media het verhaal over cityvorming enigszins onderge-

sneeuwd bleef. Waar lagen de knelpunten bij onszelf in de informatievoorziening? En hoe doen we dat een volgende keer beter?

Het zoeken naar een nieuwe strategie bleef steken in goede voornemens. Jammer, omdat de strijd rond Wolters òók ging om cityvorming. Er had dus geleerd kunnen worden van wat er bij de Tesselschade bijv. op het publicitaire vlak allemaal fout was gegaan. Maar opnieuw werd er voor gekozen om de nadruk te leggen bij de "verdediging" van Wolters en dus voor een "uitgelokte ontruiming" ...

Bij Wolters is de goudvis van de Mariënburcht inmiddels uitgegroeid tot een heel "grand-kafe". Op het moment dat je de volgende morgen massaal met de bek vol tanden staat bij het antwoord op de vraag, waarom nu uitgerekend Forum verbouwd werd - en niet bijv. de rechtbank enige tientallen meters verderop, waar nu ook uitgerekend iedereen terecht moet staan - dan klopt er dus helemaal niets meer van; werkt zo'n aktie dus averechts; blijft er dus niets over van een rationele aktie, waarbij wij en niet de politie het verloop bepalen.

Tegengeweld wordt tot geweld, waarbij niet meer valt uit te leggen, waarom het gebruikt wordt!

Het kraken is beheersbaar geworden voor de staat, doordat zij hun strategie aanpasten in de loop van de jaren '80: aangepaste apv's, de leegstandswet, de Huidenstraatruuk en als dat niet hielp werden steeds grotere hoeveelheden politie (en evt. tanks, hoogwerkers, etc.) ingezet. Het kraken is beheersbaar geworden doordat het politieke succes van eind '70/begin '80 is omgeslagen in kriminalisering en isolement en grote delen van de "scene" niet willen zoeken naar andere wegen, om weer de politieke kracht te worden, die nodig is om o.a. het beleid van de staat - van bijv. Heerma - weer te kunnen bestrijden.....

DE PROBLEMEN

De (Kraak-)beweging heeft in de praktijk altijd twee uitgangspunten gehad. Enerzijds de strijd voor eigen ruimtes en de politieke strijd voor een zelfbepaald leven; anderzijds de politieke strijd tegen leegstand, woningnood en cityvorming in al z'n facetten. Beide uitgangspunten hebben hun eigen problemen.

Verzet tegen ontruiming - al of niet met geweld - blijft een belangrijk middel. Maar tegelijkertijd is de vraag ontstaan, of had moeten ontstaan, hoe daarbij wordt omgegaan met de toenemende staatsrepressie. Het fenomeen "uitgelokte ontruiming" is daarbij eigenlijk één van de meest bizarre antwoorden die ooit bedacht is. De voordelen zijn dat zelf het moment wordt bepaald wanneer er ontruimd (!) wordt, dat het daardoor makkelijker is om te mobiliseren en dat het initiatief dus in eigen hand blijft. Ook dit lezen we terug in de verklaring van de Steungroep WNC:

"In het algemeen willen we stellen

dat het een overwinning is van hen die nu vastzitten, dat er geen gewonden gevallen zijn en dat ze in staat zijn geweest vanaf het begin tot het eind, het initiatief in eigen handen te houden".

Maar de realiteit is natuurlijk dat er slechts een illusie wordt hooggehouden. De illusie dat de kraakbeweging nog wel wat voorstelt dat we in staat zijn de staat te konfronteren met veel geweld - terwijl de nederlaag militair gezien voor iedereen van te voren vast staat. Maar de kracht van de illusie is, dat het middel van de "uitgelokte ontruiming" morgen weer door anderen gebruikt kan worden, want we bouwen onze nederlagen om in overwinningen.

Zoals gezegd, naar alle waarschijnlijkheid hebben politie, justitie en BVD de ontruiming gewoon laten gebeuren en het gegeven van de 9139 arrestanten, die nu aankijken tegen eisen van 9 maanden, is toch niet iets waar we trots op kunnen zijn. De hetze die daarna in de media is losgebarsten moet toch ook wel duidelijk maken dat we het initiatief alweer kwijt waren voor we het ons realiseerden.

Het wordt dus hoogtijd dat er een discussie ontstaat binnen de "restanten van de kraakbeweging" hoe de ontruimingsgolf wordt gekeerd en op wat voor manier er voor gezorgd kan worden dat het mogelijk blijft om te kunnen blijven kiezen voor een zelfbepaald leven.

De belangen van de staat om zich te ontdoen van kraakpanden zijn duidelijk. Het cityvormingsbeleid - de glimmend opgepoetste yuppiecentra voor het zakenleven - leidt er ook toe dat er niet meer voor wordt teruggedeinsd om al of niet tegen hoge kosten panden te ontruimen. Het schade-argument, dat vroeger nog wel eens wilde helpen, werkt daardoor in het algemeen niet meer. En de ontruimingsgolf gaat dus gewoon door. En het gebruik van geweld is in de

praktijk een strategie geworden, waarmee de staat zich via een "law en order"-beleid ook nog andere argumenten verschaft om te ontruimen.

Als de kraakbeweging doorgaat met het blijven zijn van een "ontruimingsbeweging" is de kans groot dat de komende jaren de meeste panden wel ontruimd zullen worden en stort een complete structuur in. De Duitse kraakbeweging heeft dat probleem al begin jaren '80 gekend. Eén van de oplossingen daar is geweest om dan eventueel/zo mogelijk panden zelf aan te kopen. De Mehringhof is daar voor mij altijd een van de goede voorbeelden van. Maar ook de Hafenstrasse dankt zijn voortbestaan aan het hebben van een huurkontraakt. Maar daarnaast is de Hafenstrasse ook een voorbeeld van hoe ontruiming door het organiseren van een brede steun - naast het militante verzet - kunnen worden tegengegaan. Ook dat is iets waar we in Nederland geen raad meer mee weten!

Binnen de Hollandse kraakfilosofie is huren of kopen bijna een doodzonde. Groningen toont aan hoe snel je verlost kan worden van de zgn. "militante bolwerken". Het behouden van panden zou de komende tijd een belangrijker strategie moeten worden dan het lange tijd geweest is. En een van de noodzakelijkheden daarbij is het stomweg weer opbouwen van politieke steun van andere groepen, ook al zijn we het soms totaal niet met ze eens. Het alternatief is dat we langzamerhand geen panden meer overhouden;

De tweede kant van het probleem, de politieke strijd, sluit daarbij naadloos op aan. In de inleiding haalde ik het voorbeeld aan van Heerma, die doodgemoedereerd kan blijven verkondigen dat er geen woningnood meer is. En het uitblijven van reacties, de feiten dat het niet zo is zijn veelzeggend. Waar blijven de keiharde cijfers uit de steden, waaruit blijkt dat het niet zo is? Ook de

kraakbeweging heeft hier geen weerwoord meer op. En het is daarom dat een varken als Vonhoff kan beweren dat het kraken wel verboden kan worden.

De kern van het politieke probleem heeft drie kanten:

- we weten zelf nauwelijks meer wat de feiten zijn;
- we zijn niet in staat om analyses, die er wel zijn (bijv. op het terrein van cityvorming) naar buiten te krijgen, omdat onze eigen media daar niet op ingesteld zijn;
- en door het isolement waar we in beland zijn, zijn we ook bijna niet meer in staat om contacten te leggen naar andere groepen toe, om zo een bredere oppositie te krijgen.

In Zwarte 154, in het artikel waarin wordt uitgelegd waarom de Zwarte ermee gaat stoppen, is al het een en ander gezegd over de oorzaken van deze problemen. En waarom de Zwarte om die reden wil gaan kiezen voor een andere politieke aanpak. Hoe belangrijk dat is, is de afgelopen weken weer gebleken uit de perikelen rond Wolters. Maar ook het verloop van bijv. de Shell-blokkade in Den Haag is daar een bewijs van.

Het zijn op zich twee totaal verschillende terreinen, met name wat betreft de politieke aanpak, maar bij beide vinden we toch dezelfde problemen terug. Bij de Shell-blokkade in Den Haag is maandenlang hard gewerkt om de organisatie zo breed mogelijk te krijgen - dit dus in tegenstelling tot de aanpak bij en rond Wolters -, maar de uiteindelijk-

ke blokkade leverde weer het beeld, dat we al vaker gezien hebben: de bekende "scene" was er weer, maar daarbuiten was er bijna niemand. En het grote probleem was: hoe krijg je de blokkade vante voren in de media? In tegenstelling tot het jaar daarvoor, met de "spektakel-blokkade" werd er door de media deze keer vrijwel geen aandacht besteedt aan de voorbereiding van de blokkade. Het politieke klimaat rond apartheid-akties is razendsnel veranderd en prompt merken radicalere groepen, hoe moeilijk het is om dan je standpunt nog ergens kwijt te kunnen en er ook nog eens op te mobiliseren.

Een ander voorbeeld daarvan zien we ook bij de 1-mei-akties rond de beëdigingen van de CD- en CP-raadsleden. Ondanks dat er in een aantal steden veel vergaderd is, met ook redelijk veel verschillende groepen, lukte het toch niet om een enigszins massaal protest te organiseren. De woede en "bezorgdheid" is wel alom aanwezig, maar om die dan vervolgens ook om te kunnen zetten in een gezamenlijke strategie is veel moeilijker. Het is niet zo eenvoudig om een doorbraak te forceren, om het begrip "verbreding" ook prakties inhoud te geven. Het ontbreken van discussiestrukturen en ervaring met andere groepen, het ontbreken van bladen, waarin die discussies gevoerd kunnen worden breken ons hier op. Er zijn geen mogelijkheden om de discussies, die na de 1-mei-akties wel hier en daar gevoerd zijn, daarna verder door te zetten, terwijl ze juist dan zo belangrijk worden. En

net als bijv. vorig jaar na de EF-dagen in Den Haag, vinden we evaluaties van de aktiedagen alleen terug in een paar eigen bladen, terwijl er bijv. over de blokkade wel een discussie gevoerd zou moeten worden met o.a. het KZA over hun rol in de voorbereiding en over het verloop en het nut van de aktie/blokkade. Over de ontruiming van Wolters kan ook alleen maar in eigen kring gediscussieerd worden. Bijna alle initiatieven, die worden genomen om de breedte weer terug te vinden lopen daarom weer vaak dood in de geslotenheid van de "beweging".

DE HEROVERWEGING VOOR EEN NIEUW PERSPEKTIEF

Het ontwikkelen van een nieuw perspectief voor het verzet zal niet lukken door vast te blijven houden aan aktievormen, waarvan al jaren blijkt dat ze niet werken. Een nieuw perspectief zal ook niet ontstaan door een vertwijfeld vasthouden of zoeken naar utopiën. We moeten eraan werken dat we in de toekomst meer zullen zijn dan een "minderheid" die wanhopig strijdt tegen een systeem, tegen de staat, tegen het kapitalisme. Het nog zo gemotiveerde verzet van kleine groepjes en initiatieven heeft niet zoveel opgeleverd. Een radikaal linkse beweging zal hier over moeten nadenken.

hdb.

DE WILDE ARCHIEVEN WEGWIJZER

Kernenergie, Fascisme, Militarisme, het Milieu, Geheime Diensten, Imperialisme, Cityvorming en aanverwante zaken, onderwerpen die ons sociaal- en leefmilieu steeds meer beïnvloeden en bedreigen.

Reeds jaren is op al deze deelterreinen onderzoek verricht door individuen en groepen. Dit bleek noodzakelijk te zijn, omdat informatie over deze onderwerpen niet voorhanden, of zeer ontoegankelijk was, waardoor in de media een vaak eenzijdig en onvolledig beeld werd gegeven. Deze onbevredigende situatie is weinig verbeterd.

Sinds kort hebben een aantal archieven en onderzoeksgroepen hun onderlinge samenwerking versterkt. Hiermee wordt getracht om de op de diverse plaatsen aanwezige informatie en onderzoeksresultaten beter toegankelijk te maken. Middels deze folder willen wij dit streven onderstrepen.

In principe is het doel verzamelde informatie zo wijd mogelijk te verspreiden en zij is derhalve ook vrij toegankelijk. Echter, zij die de in-

formatie gebruiken voor geldelijk gewin zal in het algemeen gevraagd worden om een financiële tegemoetkoming, zodat de archieven hun werk kunnen blijven doen, ook voor hen die geen dikke portomonnee hebben.

AMOK

Anti Militaristies Onderzoeks Kollektief

AMOK-Utrecht
adres: Esdoornstraat 14, 3551 AJ Utrecht.

tel: 030-442122
Bezoek: dinsdag 13.00-17.00 uur

AMOK-Noord
adres: Postbus 7007, 9701 JA Groningen
tel: 050-120192 (alleen tijdens spreekuur)

bezoek: maandag 13.00-17.00 uur

AMOK=Nijmegen
adres: Pontanusstraat 20, 6524 HG, Nijmegen

tel: 080-231708
bezoek: woensdag 13.00-15.00 uur

Het AMOK (Anti Militaristies Onderzoeks Kollektief) is sinds 1983 actief met een archief op het gebied van leger, politie en inlichtingendiensten.

Op vrijwillige basis zijn we er in geslaagd in Utrecht, Groningen en Nijmegen onafhankelijke, doch hecht samenwerkende, centra op te zetten die service verlenen aan iedereen die zich wil verdiepen in de vragen over oorlog en vrede.

Bovendien geven wij een eigen tijdschrift uit en onregelmatig verschijnende brochures of AMOK-pamfletten. Dit alles onder de vlag van stichting AMOK

FOK

Fascisme Onderzoeks Kollektief
p/a: Postbus 10748, 1001 ES Amsterdam
Telefoon via: 020-936211
Bezoek op afspraak

Het FOK is een zelfstandig onderzoeks- en documentatie instituut. Wij inventariseren (extreem) rechtse en fascistiese groepen en activiteiten, en proberen die op allerlei manieren te bestrijden. Wij schrijven achtergrondverhalen over deze groepen en helpen regelmatig andere journalisten met gegevens. Internationaal werken we veel samen met mensen uit België en maken deel uit van een Europees netwerk van correspondenten van het Britse anti-fascistische blad 'Search-light'

JANSEN % JANSSEN

Politiearchief

Postadres: Singel 268, 1016 AC Amsterdam

Bezoek op afspraak

Ontmoetingen tussen krakers en gezag waren ooit de aanleiding van dit onderzoeksburo, dat in 5 jaar is uitgegroeid tot een archief met meer dan 10.000 artikelen en boeken. De informatie, afkomstig uit gangbare dag- en weekbladen, vakliteratuur en minder openbare bronnen, is toegankelijk via de computer en beschikbaar voor een ieder die met ons de politie kritisch wil volgen. Ook verrichten wij, op aanvraag, onderzoek, al dan niet ter publikatie, over aanverwante onderwerpen als: inlichtingenwerk, beveiligingsdiensten, speciale teams, Schengen en 1992. Wilt U onze grenzen weten, stuur dan een briefje naar ons postadres.

SPOK

Spekulatie Onderzoeks Kollektief

Postbus 4526, 1009 AM Amsterdam

tel: 020-206826

Spuistraat 5, woensdag van 19.00 uur.

Het SPOK houdt zich al 10 jaar bezig met het verzamelen van informatie over de onroerend goedhandel en stedelijke ontwikkelingen in het algemeen. Dit is ondergebracht in een archief bestaande uit dossiers, knipsels, boeken en tijdschriften en toegankelijk op naam en onderwerp via een computer.

Informatie over: Cityvorming; Horizontale verkoop; Kraken; Achterstalig onderhoud; Gemeentelijke politiek; Banken; Aannemers; Huizenhandel; Fraude; Enzovoorts

DE ZWARTE STER

Postbus 35039, 3005 DA Rotterdam
tel: 010-4365200 (alleen per computer)

24 uur per dag, 7 dagen per week

Sinds 1988 "draait" in Rotterdam een zgn. Bulletin Board System (BBS). Zo'n BBS is een computer die via een telefoonlijn te bereiken is en waar allerlei informatie is opgeslagen. Dit BBS, dat de Zwarte Ster heet, bevat artikelen en berichten over allerlei politieke ontwikkelingen en biedt interessante mogelijkheden voor iedereen die zich bezig houdt met het verzamelen en verspreiden van informatie over progressieve zaken.

Als je zelf ook een computer met modem hebt kun je het BBS gebruiken. (300, 1200 & 2400/N/8/1)

LAKA

Kernenergiearchief

Postbus 8094, 6710 AB Ede

tel: 08380-21414

Bezoek na afspraak

Het Landelijk onderzoeks- en documentatie centrum op het gebied van kernenergie en het verzet ertegen bestaat sinds 1982 en is in 1988 ondergebracht in de stichting LAKA. Het archief bestaat uit 4 delen:

- * Knipsels; ruim 40.000. Vijfentwintig binnen- en buitenlandse dagbladen worden geknipt.
- * Boeken; ruim 1200, van vakliteratuur tot aktiebrochures.
- * Tijdschriften
- * Video; alternatieve produkties, documentaires, jaarnaalbeelden etc.

Daarnaast functioneert binnen de St. LAKA de onderzoeksgroep Becquerel (onderzoek naar bedrijven en in stellingen die zich in Nederland bezighouden met- de promotie van- kernenergie) en een Nieuwsbriefgroep die als resultaat van een door LAKA georganiseerd congres regelmatig een nieuwsbrief maakt met voor de Europese (radikale) Anti Kernenergie Beweging relevante informatie.

REGIONAAL CENTRUM VOOR (A-) SOCIALE GESCHIEDENIS

p/a: Release, Gasthuisvest 47a,
2011 EV Haarlem

tel: 023-313428

Open: 2de & 4de maandag van de maand
van 14.00 tot 17.00 uur

Wij verzamelen informatie over o.a. Latijns.Amerika, fascisme, (foute) bedrijven, justitie, vluchtelingen, militarisme, kraken en cityvorming. Hierbij richten we ons voornamelijk op de regio Haarlem/Umond.

Het archief bestaat uit een bladenarchief: ong. 50 bladen op verschillende gebieden en krantenknipsels geordend op onderwerp.

Ook brengen we af en toe een knipselkrant uit, zoals b.v. over de Shell-spektakelblokkade of de Hongerstaking in de BRD.

DEN HAAG

IETS VRIJERS!, Spui 41/43
Zaterdag 7 juli benefiet WNC-arrestanten. Aanvang 23.00 uur
Entree 5 piek.core
nacht met DO OR DIE (A'DAM),
MENTOL DIARRHEA (R'DAM),
BEAVER (A'DAM), en MOENGO
TAPOE (ALPHEN A/D RIJN)

INTERNATIONAAL JONGERENFESTIVAL
van 21 tot 29 juli in
St. Joris Weerdt-Leuven
info : SJW-nationaal sekretariaat,
Plantinstraat 29 TE 1070 Brussel,
tel: 09-32.2.5234023 (als je vanuit
Nederland belt dus!)

KLEINTJE MUURKRANT

Postbus 703, 5201 AS Den Bosch

tel: 073-136927

Bezoek op afspraak

Kleintje Muurkrant wil via het openbaar maken van gegevens, het geven van achtergrondinformatie en het plaatsen van discussiestukken het verzet tegen misstanden in de maatschappij aanwakkeren. We willen onszelf en anderen aanzetten tot zelfstandig krities denken en handelen, en tevens een platformfunctie vervullen voor aktiegroepen in Den Bosch en verre omgeving. We verschijnen driewekelijks.

Ons archief bestaat uit 'bewegingsbladen' vanaf de oprichting van het Kleintje (1977). Verder veel materiaal over multinationals, de landelijke elite, de katholieke lobby, sekten en een plaatselijk 'aktie' archief (kraken, antimilitarisme, vrouwenbeweging, etc). Een abonnement op het Kleintje kost f20,- per jaar, op giro 5349231 tnv het Muurkrantkollektief te Den Bosch.

INFOCENTRUM DE SKWOTTER

Otterstraat 82, 3513 CP Utrecht

Open: vrijdag van 13.00 tot 18.00 uur.

Informatie is aanwezig over uiteenlopende, voor radikaal (en/of revolutionair) links relevante onderwerpen, bv: landeninfo, kraakstrijd, sociaal-ekonomies, milieu en repressie. De informatie bestaat vnl uit tijdschriften, brochures en krantenknipsels.

Doelstelling van het infocentrum is ook zelf onderdeel zijn van de al genoemde radikaal (en/of revolutionair) linkse strijd, o.a. door het samenbrengen van discussies, met de nodige documentatie onder handbereik, en door aanspreekbaar te zijn op deze ideeën.

NOGEN

Bio & Genentechnologie archief
Postbus 416, 6700 AK Wageningen
Bezoek slechts na afspraak

NoGen knipt sinds 1987 uit 15 dagen weekbladen, waaronder 4 buitenlandse, artikelen over bio- en genentechnologie.

Interesse gebieden zijn: toepassingen in de landbouw, de voedselproduktie en de farmaceutica, als wel humane genetica en kunstmatige voortplantingstechnieken. Veel informatie over de Landbouw Universiteit Wageningen. Bij onderwerpen: Invoering Aids-test, technologiebeleid en bevolkingspolitiek.

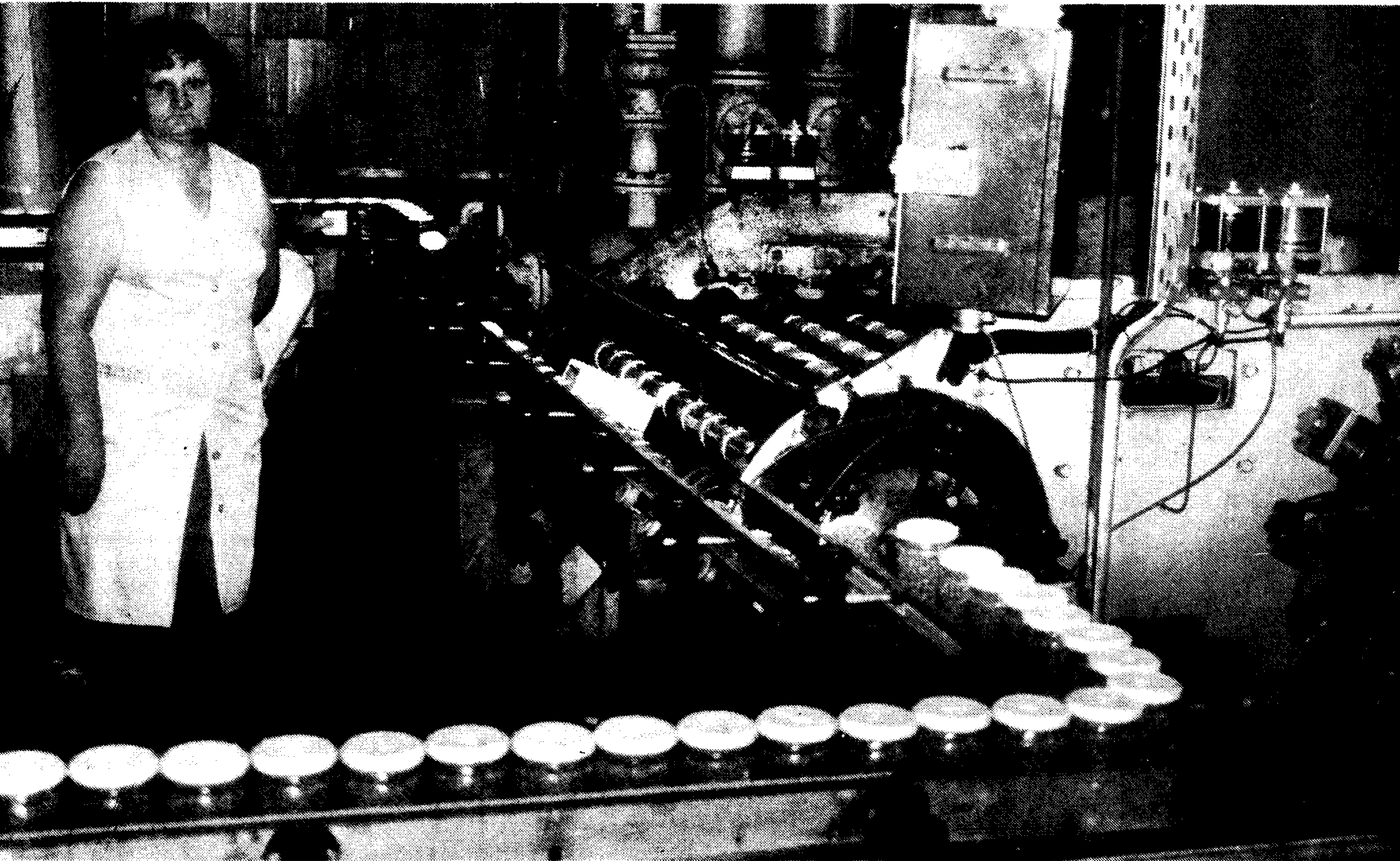
NIJMEGEN

TAMTAM

een andere ekonomie,
festival en konferentie
zaterdag en zondag 7&8 juli

AGENDA

DE UITVERKOOP DE UITVERKOOP

DE ANNEXATIE VAN DE DDR DOOR HET
WESTDUITSE KAPITAAL:
VEEL AFZET - WEINIG INVESTERINGEN

Afgelopen zondag, 1 juli, is de D-Mark het officiële betaalmiddel geworden in de DDR en zijn er "gouden tijden" aangebroken voor de westerse markteconomie. De televisie toonde de juichende beelden, die bij dit historische feit horen: de vooruitzichten zijn geweldig!

De voorzitter van de (west)duitse Industrie- en Handelstages (DIHT), voorspeldt een ware "invasie" van westduits kapitaal in het vooruitzicht in de - nog steeds bestaande - DDR. En de NRC schrijft: "het Oostduitse lichtgewichtgeld wordt vervangen door "de beste munt ter wereld". De planeconomie maakt plaats voor de creativiteit van de vrije marktordering" (1).

Maar de glans van de D-Mark is al verbleekt door de realiteit van deze markteconomie. Al voor de komst van de D-Mark demonstreerden en blokkeerden boeren tegen de stroom levensmiddelen uit de BRD en eisten importbeperkingen voor agrarische producten, die echter nutteloos zullen zijn als de grenzen uiteindelijk verdwijnen. Producten uit de DDR zijn nu al bijna niet meer af te zetten en liggen tegen ramsch-prijzen te koop. De DDR lag al in de opheffings-uitverkoop voor de D-Mark en de markteconomie in het "einig Vaterland" iets hebben opgeleverd.

Het nu volgende artikel gaat over de greep die de Westduitse bedrijven krijgen en deels al hebben op de DDR.

Door de verandering van de DDR-ekonomie zullen complete industriën naar de knoppen gaan; hooguit één-derde van de bedrijven zal blijven bestaan volgens de prognoses uit Oost en West. Er wordt rekening meegehouden dat er minstens twee miljoen werkelozen en uitkeringstrekkers zullen komen. Er zijn grote kansen op een "hete herfst" en een politieke radikaliseringsrichting naar rechts toe - de euforie over de D-Mark is veranderd in afwachten en angst voor een onzekere toekomst. Als oplossing van het probleem van het grote aantal werkelozen, zal een deel van de ontslagen arbeiders/sters een uitkering krijgen op het nivo van een deeltijdwerker gekoppeld aan een omscholingskursus in afwachting van wat nog gaat komen. En in het verdrag heeft de Bonds-regering uit voorzorg de mogelijkheid ingebouwd van subsidies aan noodlijdende bedrijven: En er wordt ook rekening gehouden met saneringskosten voor de overheid van enkele miljarden, om de transformatie van de DDR in een markteconomie sociaal op te vangen, want ook in Bonn, en met name in de rijen van de SPD, wordt rekening gehouden met ernstige politieke risico's.

Hoe nerveus de Bonds-regering al is, werd duidelijk uit een spreekbeurt van de Duitse minister van economische zaken Haussmann bij de jaarvergadering van het Verbond van de Duitse Industrie (BDI) in Bonn. Hij waarschuwde voor de "bekrompenheid" in kringen van het Westduitse kapitaal

en hield hen voor dat "het klagen over de onzekere voorwaarden slechts een uitvlucht was voor hen eigen mislukkingen" (FAZ 13.6.90). Haussmann smeekte bij het Kapitaal om eindelijk eens massaal in de DDR te investeren, maar ook daarmee kan Herr Haussmann niet de tegenstelling tussen de nationale belangen en de privé-economische belangen niet opheffen. En Kohl zei in een gesprek met de westduitse 'captains of industry' na een zeer krities gesprek: "U moet zich nu, in dit historische uur, engageren in de DDR. Het is absoluut niet genoeg om de DDR-markt uit de Bondsrepubliek te bedienen". En de oostduitse premier De Mazière moest nog eens benadrukken dat de Volkskamer heeft afgezien van protectionistische maatregelen op de import van een reeks consumptie-artikelen. En dat de investerings- en vestigingsvrijheid voor buitenlandse kapitaalverschaffers en bedrijven nu toch verzekerd is in de DDR. Maar de realiteit is dat het westduitse bedrijfsleven De DDR toch vooral willen blijven zien als een nieuwe afzetmarkt en dat de voor Kohl en De Mazière "onvermijdelijke economische sanering van de DDR" via een vorm van "Verelendung" tot stand zal gaan komen. (2)

Het wordt nu al duidelijk dat de verwachte "invasie" in de vorm van grote investeringen uit zal blijven. Met uitzondering van de auto-industrie beperken alle andere Westduitse bedrijven zich ertoe de DDR-markt vanuit de BRD met hun producten op te gaan. Er komen alleen verkooppunten om de markt te kunnen ontsluiten. En zelfs de door de BRD ter beschikking gestelde zes miljard DM is niet

volledig benut. In het gunstigste geval zijn er een paar BRD-bedrijven die nog wat krenten uit de pap pikken door wat delen over te nemen van grote bedrijven, die opgesplitst worden. De rest interesseert ze niet.

En de gevolgen zijn desastreus. Net als in bijv. Polen (zie o.a. Zwarte 153) wordt ook de DDR uitgekleeft. De versgekozen DDR-leiding blijft echter doorgaan in de gekozen lijn. Het "volk" wilde het toch allemaal zelf. Bedrijven die nu nog vragen om staatssubsidies, om opnieuw te kunnen investeren - waar de verwachte buitenlandse steun uitblijft - krijgen te horen dat daarvan geen sprake kan zijn. Particulier ondernemerschap en het marktmechanisme zullen het werk moeten doen. Bij een bezoek aan een staalfabriek, waar duizenden ontslagen zullen gaan vallen werd De Mazière ontvangen met spandoeken: "Zonder staatshulp geen Eisenhütterstadt meer" en "Wij eisen zekere arbeidsplaatsen".

Een groep vrouwen in de metaalverwerking betoogt tegen de wetgeving van de Bondsrepubliek, die nachtarbeid voor vrouwen verbiedt: "Als dat hier wordt ingevoerd, vliegen wij als eersten eruit".

En Kohl is alvast begonnen met zich in te dekken tegen de naderende problemen en geeft de schuld aan het oude systeem: "Onmiskenbaar proberen sommigen om onvermijdelijke, vroeger grotendeels verstopte werkeloosheid (in de DDR) nu aan de sociale markteconomie toe te schrijven. Daarom moeten we steeds weer heel duidelijk op de werkelijke oorzaak wijzen, op veertig jaar commando-ekonomie"(2).

Hier volgt een overzicht van hoe de verschillende Westduitse industrietakken omgaan met de bedrijven en uiteraard met de werknemers/sters in die bedrijven. Het overzicht, waarin we alleen Duitse bedrijven terugvinden en grote internationals, bestaat vooral uit cijfers. Redelijk droog dus, maar het geeft wel een beeld van de praktijk, van wat het dus feitelijk betekent dat de DDR wordt opgekocht en leeggehaald.(3)

DE INDUSTRIËN

1.1 DE AUTO-INDUSTRIË

De automobiellindustrie zal wel als een van de voorbeelden gaan gelden van het Westduitse kapitaal in de DDR, want in deze sektor wordt daadwerkelijk en ook met enige omvang, geïnvesteerd. De Trabantjes en de Wartburgen zullen spoedig verdwenen zijn; ze zijn nu al niet meer verkoopbaar.

Het zijn met name Opel, Daimler-Benz en Volkswagen die auto's willen gaan produceren in de DDR. En daartoe moeten er volkomen nieuwe fabrieken en assemblagefabrieken gebouwd worden. BMW-direkteur Eberhard von Kuenheim: "Er is geen probleem in de DDR-autoindustrie dat we niet met een bulldozer kunnen oplossen."

Volkswagen wil de Polo in het huidige Ifa-Kombinat in Zwickau gaan produceren. Dit projekt gaat vijf miljard DM kosten tot binnen vier of vijf jaar jaarlijks 250.000 Polo's

de fabriek zullen verlaten. In de overgangperiode zullen er carosseriën en andere onderdelen uit West-Duitsland en Spanje naar Zwickau gebracht worden en daar in elkaar gezet worden. Tot eind 1992 wil VW op die manier jaarlijks 100.000 Polo's in elkaar zetten. De produktie van de motoren voor de Golf en de Polo werd er al voor de val van het oude regime gedaan en ze zullen ook tijdens de overgangsfase ook in de Trabants en in de Wartburg's ingebouwd worden. Maar waarschijnlijk zal VW deze afspraak niet nakomen, omdat er ook geen vraag is naar Trabantjes en Wartburg's met een VW-motor.

Daimler-Benz wil miljarden investeren in een vrachtwagenfabriek en zal het Ifa-Kombinat voor transportwagens overnemen. Van de 26 bedrijven die deze Kombinatie telt, wil Daimler er maar twee overhouden en van de 50.000 mensen die er nu werken, zullen er maar 17.000 overgenomen worden. Daimler wil er een nieuwe 12-ton vrachtwagen gaan produceren, met een Ifa-onderstel, een Daimler-motor en -outfit, en dat niet alleen voor de DDR, maar voor het hele Oostblok - als we datzo nog mogen noemen - een zeer lukratieve aangelegenheid dus.

Net als VW wil ook Opel vanaf '94 de Kadett gaan produceren in de huidige Wartburg-fabriek in Eisenach. Er moeten er dan 150.000 van de band rollen. BMW heeft geen plannen voor autoproduktie, maar wil bepaalde delen voor motorfietsen in een aantal bedrijven in de DDR laten produceren.

Van de 208.000 mensen die op dit moment in de automobiellindustrie in de DDR werkzaam zijn zal ongeveer twee-derde ontslagen worden....

1.2 DE CHEMIE EN DE FARMACEUTIESE INDUSTRIË

De drie erfgenamen van IG-Farben; BASF, Hoechst en Bayer, hebben ervan afgezien om noemenswaardige investeringen te doen of samenwerkingen met DDR-bedrijven aan te gaan. Deze bedrijfstak is de tweede industrie in de DDR, na de machinebouw. Er zijn nu 17 Kombinaties, met 200 bedrijven en 335.000 werknemers/sters waarvan tenminste eenderde z'n arbeidsplaats zal verliezen. De Chemie-Kombinatie in Schwedt, waar hoofdzakelijk chemiese grondstoffen worden geproduceerd, en de petrochemie zullen volgens Westduitse schattingen wel kunnen concurreren, maar voor de rest wordt het somber ingezien. De BRD-Chemie schuwt eventuele investeringen en de daaraan verbonden overname van pensioenkosten, die miljarden zouden gaan kosten. De grote drie beperken zich dus tot het opzetten van verkooppunten, waar ze hun produkten, die in de BRD zijn geproduceerd, kunnen verkopen. BASF streeft nog naar twee coöperaties met een farmaceuties bedrijf uit Dresden en met een syntheties bedrijf in Schwarzheide.

Een bijzondere positie is er voor het industriegebied bij Bitterfeld, dat ekologies zeer berucht is. Daar zitten drie Kombinaties met meer dan 17.000 werknemers/sters, waaronder

een chemies bedrijf, een fotochemies bedrijf en een bruinkolencentrale. Hier moeten tot 1991 39 bedrijven worden stilgelegd, maar het aantal ontslagen zal beperkt blijven tot 1700. Het Bittfelder Industriegebied kan een proefgebied worden voor een "sociaal-vriendelijke" sanering. Na het stilleggen van de bedrijven zullen de daar werkzamen omgeschoold worden en zullen er nieuwe bedrijven opgezet worden. Maar het is nog de vraag of de DDR daar de benodigde financiële middelen voor heeft, waar de Bonds-regering de toestemming voor moet geven.

Ook de westduitse farmaceutiese industrie schuwt investeringen, maar wil wel snel alle 90.000 preparaten kunnen afzetten in de DDR. De 16.000 arbeiders/sters, die werken bij de Pharma-Kombinat Germed in Dresden, zullen nog enige tijd beschermd worden, omdat voorlopig alleen geneesmiddelen via recepten verkrijgbaar zullen zijn.

1.3 MACHINE- EN INSTALLATIEBOUW

Met 548.000 werknemers/sters en een produktie van 25-30 Miljard Mark is dit de grootste industrietak van de DDR. Het westduitse Verbond voor Machine- en Installatieproducenten (VDMA) wil het aantal koöperaties met DDR-bedrijven laten stijgen van 30 tot 100 of 200 om de produktie te kunnen verdubbelen. Dit zal leiden tot een totale ontmanteling van deze bedrijfstak, want de machineproduktie in de BRD is overwegend in handen van de middenklasse. De machinebouw in de DDR is voor hen interessant, omdat de DDR over goed opgeleide vakarbeiders/sters beschikt en die zijn schaars in de BRD. In tegenstelling tot de machinebouw is de installatiebouw niet van veel belang, want daarvoor was veel kapitaal nodig, en daarover beschikte de DDR-sektor niet. Alles konsentreert zich dus op industriële koöperaties en fusies in de machinebouw. De belangrijkste deals zijn de volgende:

- De Daimler-dochter AEG en de Preussag/Salzgitter nemen met de overname van de DDR-Kombinat voor Railvoertuigen (17 bedrijven en 23.000 werknemers/sters) en van de Lokomotiv-Kombinat LEW-Henningsdorf van de gehele markt in de bouw van railvoertuigen. En daarmee is AEG, onder het dak van Daimler, de grootste in de wereld.
- Het Krupp-koncern wil in de DDR Dieselmotoren en Klöckner-Humboldt-Deutz tractoren gaan produceren. Thyssen heeft daarbij 32 konkrete projekten op het oog, van de bouw van pompen tot aan industriële liften. Met wie daarbij moet worden samengewerkt is nog onbekend. Ook Mannesmann zoekt naar Koöperaties in de machinebouw, maar heeft nog geen konkrete overeenkomsten met DDR-bedrijven afgesloten.
- Knorr-Bremse AG uit München heeft een overeenkomst met de Berliner Kombinat BBW (Berliner Bremsenwerk met 1600 werknemers).
- Een grotere coup pleegde het asfalteringsbedrijf Wibau, die in de BRD door een aantal affaires bekend is geworden. Wibau zette een joint-venture op met het Oostduitse asfalt-

teringsmachinebedrijf Teltomat, die levert aan het hele Oostblok en daarin een monopolie heeft. Daarmee verzekerde Wibau zich van de hele Oostblokmarkt.

-De Tübinger Walter Werke gaat samenwerken met de werktuigmachinefabriek Schmalkalden en produceert moderne frees-apparatuur. Walter levert de high-tech-delen, in de DDR worden de mechanische delen gemaakt.

- Het installatiebouwbedrijf Linde heeft van VEB-Chemieanlagenkombinat Leipzig/Grimma alleen de ingenieursfirma KCA (1000 werknemers/sters) overgenomen. Linde plant geen investeringen, maar pikte er alleen de begeerde ingenieurs en vakarbeiders/sters uit, die het VEB nu moet missen en de winsten van Linde AG moeten helpen verhogen.

1.4 DE OPTIESE EN GLASINDUSTRIE

Wat poit samenwas, moet weer samen horen. We bedoelen hiermee de samenvoeging van Carl-Zeiss in Oberkochen (BRD) en Schott-Werke uit Mainz met de Carl-Zeiss uit Jena. De productie varieert van industrieel glas, camera's en fotoapparatuur tot brillenglazen en kontaktlenzen. De drie bedrijven zijn al klaar met concrete onderhandelingen over samenwerking na de "wiedervereinigung".

1.5 DE MINERAALOLIEINDUSTRIE

De bekende olie-konzerns wachten in de DDR een grote toekomst. Terwijl het aantal tankstations in de BRD van 47.000 (in 1970) daalde tot ong. 18.000, zijn er in de DDR 1272 tankstations (waarvan er maar 100 loodvrije benzine verkopen) en zijn er 10.000 pompen voor het zgn eigen gebruik bij bedrijven en Kombinaties, allen onder beheer van de VEB-Kombinatie Minol.

Met Minol sloot de RWE-dochter DEA een joint-venture en bestrijkt zo het hele noorden en midden van de DDR en Berlijn. Aral konsentreert zich ook op Berlijn en op het zuiden. Esso, Shell en BP zeggen nog niets, maar er wordt geschat dat het aantal tankstations in de DDR zal stijgen tot boven de 3000, en dat vergt een investering van zo'n 4 miljard DM. De overname en vernieuwing van de huidige tankstations in de DDR is niet in elk geval mogelijk, omdat de konzerns de kosten van de bodemreiniging niet over willen nemen.

1.6 DE STAALINDUSTRIE

De staalproductie in de DDR konsentreert zich bij drie Kombinaties, waar 82.000 mensen werken en is volledig verouderd. Volgens de prognoses zal minstens de helft van de mensen hun baan verliezen. Dat wordt alleen al duidelijk uit de geringe arbeidsproductiviteit: om 1 ton staal te produceren zijn er in de DDR 24,4 arbeidsuren nodig, in de BRD slechts 4,4. Na 2 juli plant het Hoesch-konzern een sanering van een aantal rendabele bedrijfsdelen en wil Preussag/Salzgitter met de staalband-Kombinatie Hermann Matern samengaan.

En gezien de, met veel, moeizame, onderhandelingen bereikte staalproductiequota in de EG, zal de DDR haar jaarlijkse staalproductie van

8 miljoen ton (nb. de BRD 40 miljoen ton) zeker moeten inkrimpen. Vandaar dreigt een radikale beperking.

1.7 ELEKTRONIKA EN KOMMUNIKATIE

Bij de Robotron-Kombinatie (met 13.000 werknemers/sters) zal zeker de helft van de mensen ontslagen worden als gevolg van de herverdeling en opheffing van het bedrijf.

De tweede grote sektor is de communicatietechniek/ de nieuwe communicatietechnologie, die in de praktijk zal worden opgedeeld tussen Siemens en SEL (een dochter van het franse Alcatel-konzern, die weer een dochter is van ITT). De uit 18 bedrijven bestaande combinatie RFT Kommunikatie-elektronika in Berlijn (samen 370.000 werknemers/sters) zal niet in deze vorm blijven bestaan., want vier van deze bedrijven fuseren met SEL, die zich daarmee verzekert van de digitalisering en de modernisering van het telefoonnet in de DDR. Zes bedrijven, waaronder de communicatie-elektronika in Greifswald, gaan naar Siemens en vier andere delen gaan naar PKI, een dochter van onze eigen Philips.

Alle genoemde ondernemingen profiteren daarbij van orders van de Post. Al half maart maakten de DDR- en de BRD-Post bekend dat er een gezamenlijke "Post-Union" komt, waarin midden jaren '90 de diverse diensten in op zullen gaan. Het aantal telefoonaansluitingen zal tot 2,2 miljoen verdubbeld worden. Het investeringsbedrag ligt rond de vijf miljard DM. De Deutsche Bundespost gaf de DDR-Post een eerste krediet van twee miljard DM voor de modernisering van de Telekommunikatie.

In de Software-productie, waarin in de DDR 19.000 mensen werken, kan men wel internationaal concurreren. In deze sektor komen er nu ook al kleinere Software-bedrijfjes, die deels samenwerken met de westduitse Software-onderneming PSI (West-Berlijn).

1.8 DE MEDIA

De kranten en uitgeverijen uit het sterk gemonopoliseerde westduitse pers- en uitgeverijenlandschap hebben de DDR-markt al verdeeld. Een poging om de verspreiding van westduitse kranten en tijdschriften te regelen met de DDR-Post mislukte. De vier grote uitgeverijen verspreiden nu hun publikaties op hun eigen manier in samenwerking met DDR-partners. Er zijn 15 distrikten gepland, met eigen verkooppunten, waarin de westduitse uitgeverijen een belang hebben van tenminste 25%. Deze verkooppunten zijn van groot belang, omdat de BRD-bladen de DDR-kranten steeds verder verdringen.

3,6 van de ong. 13 miljoen abonnementen op DDR-publikaties is al opgezegd - en de tendens gaat verder, En dat ligt niet alleen aan de nieuwe attractiviteit van "Bild" en "Der Spiegel", maar ook aan de onvermijdelijke prijsstijgingen, waartoe de DDR-uitgeverijen gedwongen zijn.

Naast de eigen verkoop, nemen de westduitse uitgeverijen en kranten echter ook de bestaande DDR-kranten over en verdelen die onder elkaar.

Tot nu toe zien we daarbij het volgende beeld:

- De uitgeverij Bauer heeft een belang gekregen in zeven lokale kranten, zoals de "Volksstimme" uit Magdeburg, de "Schweriner Volkszeitung" en de "Märkischen Volkszeitung".
- Springer (Bild, e.d.) heeft de "Liberal-Demokratische Zeitung" overgenomen, de "Norddeutsche Zeitung" uit Schwerin en het Leipziger "Sächsische Tageblatt".
- Het WAZ-imperium heeft o.a. belang genomen in de "Leipziger Volkszeitung".
- Gruner & Jahr heeft de "Sächsische Zeitung" uit Dresden overgenomen.
- De "FAZ" heeft belangen genomen bij de CDU-kranten "Neue Zeit", "Demokrat" en het "Thüringer Tageblatt".

En dit proces van marktverdeling is nog in volle gang en het wordt duidelijk dat alle belangrijke regionale dagbladen worden overgenomen door de westduitse kranten en uitgeverijen.

Ook ten aanzien van de omroepen zijn de eerste beslissingen al gevallen. De beide TV-netten DFF 1 en 2 verdwijnen en de ARD komt bij de ZDF. Over de komst van een derde regionaal net in de DDR wordt pas besloten na het ontstaan van de vijf DDR-landen - later Bondsstaten-besloten. Bij de radio staat vast dat het westbelijnse Rias de SFB krijgt en de DDR-zender "Berliner Rundfunk" en de jongerenzender "DT '64".

1.9 DE SIGARETTENINDUSTRIE

Philip Morris uit München heeft de race om de VEB-Kombinatie Tabak uit Dresden gewonnen. Deze combinatie wordt door Morris overgenomen, waarbij er garanties zijn gegeven voor de arbeidsplaatsen tot 1992. De sigarettenmerken uit de DDR, zoals Juwel, f6, Club, Kabinett en Karo zullen echter van de markt verdwijnen, of van Morris een nieuw imago krijgen. Het eerste zal wel het geval zijn, want nu al verdringen de westerse sigaretten de authentieke DDR-sigaretten van de markt.

1.10 HANDWERK/AMBACHTEN

In de handwerk-sektor in de DDR werken 266.000 mensen in ong. 82.000 bedrijven (in de BRD 600.000 bedrijven met meer dan 4 miljoen werkenden). Fusies zijn er in deze sektor niet veel. Westduitse bedrijfjes dringen zich meer in in de DDR, om daar zelf groter te worden en de DDR-konkurrentie te verdringen. Ze hebben meer ervaring in het verkopen van hun produkten en zijn meer bekend op het terrein van de kapitaalsverschaffing (kredieten).

DE DIENSTVERLENENDE SEKTOR

2.1 DE BANKEN

Met het verdwijnen van de DDR-Staatsbank, die na de invoer van de D-Mark, overbodig is geworden is de Deutsche Kreditbank de grootste bank geworden.

Zoals te verwachten was verzekerde de Deutsche Bank zich van dit monopolie en lijfde daarbij tegelijkertijd de 100 filialen van de Kredit-

bank in. En om niet tegelijkertijd ook de hoge, vaak oninbare vorderingen van de Kreditbank (bijv. de vorderingen op de bedrijven met zware schulden) mee over te nemen, werd er een Holding opgezet, waarbij de vorderingen bij de Kreditbank bleven. En om markt-leider te worden zette de Deutsche Bank een net op van 250-300 filialen met ong. 6000 employes.

De Dresdner Bank en de Commerzbank (de op een na grootste bank in de huidige DDR) kunnen daar nauwelijks tegen op. Ze werken, net als de beierse Hypobank en de beierse Vereinsbank, bij de opbouw van filialen nog deels met omgebouwde bussen. En tot hun grote verdriet pikte de westduitse Landesbank (WestLB) nog een groot brok voor hun neus weg. De WestLB sloot een joint-venture met de Deutsche Aussenhandelsbank van de DDR en verzekerde zich daarmee van het betalingsverkeer met het buitenland.

Verder moet er in de DDR een net van spaarbanken komen, zoals in de BRD. De DDR-spaarbanken, die nu zijn losgekoppeld van de opgeheven DDR-Staatsbank, worden nu door BRD-spaarbanken geleid.

En last but not least bespeuren de westduitse Bouw-spaarbanken een geweldige nieuwe markt in de DDR, want 59% van de meer dan 7 miljoen woningen is van voor 1948, en 42% is zelfs van voor 1919. En die moeten dringend gesaneerd worden. In ongeveer een derde van alle woningen is geen bad of een douche aanwezig (in de BRD is dat 7%). Enerzijds zijn er dus hoge renovatiekosten te verwachten en anderzijds zullen de eigendomsverhoudingen snel veranderen, en daarvoor willen de Bouw-spaarbanken de DDR-burgers wel lokken met "gunstige" rentevoorzwaarden.

2.2 VERZEKERINGEN

De verzekeringsmaatschappijen onder vinden grote concurrentie van de grootste verzekeringsmaatschappij uit Westeuropa: de westduitse Allianz-Versicherung. Die verzekerde zich namelijk al onder de regering-Modrow van een overeenkomst met de enige Verzekering uit de DDR, door met een belang van 49% mee te doen in de nieuwe "Deutsche Versicherungs AG", waarmee de Verzekering in de DDR al was geprivatiseerd.

Ondertussen zijn vijf andere assurantemaatschappijen (Colonia, Gothaer, Nordstern, R+V, Württembergische Feuer) samengegaan en hebben ze de DDR-Versicherung een "aanbod" gedaan. Maar daarmee waren ze te laat en ze zullen daarom, in tegenstelling tot de Allianz, zelf weer "basiswerk" moeten verrichten en zelf vestigingen en filialen moeten opzetten.

2.3 DE HANDEL

De groot- en kleinhandel in de DDR wordt zwaar bedreigd. De groothandel, doordat die blijft zitten met propvolle magazijnen - zoals bijv. de textiel-groothandel - terwijl er steeds meer BRD-produkten gevraagd worden, maar de levering van West naar Oost blijft volledig in handen

van de westduitse groothandel. En in de kleinhandel en met name in de levensmiddelensector, hebben de westduitse bedrijven een markt ontdekt met een jaarlijkse omzet van ong. 60 miljard D-Mark, waarop nu een grote concurrentie zal ontstaan.

In de DDR zijn er 30.000 HO-winkels, die 57% van de omzet in de detailhandel heeft en verder zijn er nog zo'n 30.000 winkels van Konsumentenbonden, die 32% van de omzet hebben.

Tengelmann heeft geprobeerd om de HO-keten over te nemen, maar dat mislukte door de concurrentie van andere mededingers én dankzij de succesrijke tegenstand van de betrokkenen zelf, die terecht vreesden hun arbeidsplaatsen te verliezen. Want als de Coop, de Spar, Edeka, Tengelman, Aldi en Asko en de vier Kaufhaus-Konzerns zich breed gaan maken in de DDR, dan zal er gebouwd moeten gaan worden, want het winkeloppervlak in de DDR is naar westduitse maatstaven veel te klein en te weinig winstgevend. In deze branche wordt er rekening mee gehouden dat het twee tot drie jaar gaat duren voor de winkel- en warenhuisketens zijn opgebouwd in de dichtbevolkte gebieden.

2.4 TRANSPORT EN VERKEER

Ook hier wenkt een lukratieve markt. 80% van het goederenverkeer wordt nog steeds via de "Reichsbahn" (de oostduitse spoorwegen) vervoerd, maar de capaciteit hiervan is verouderd en niet toereikend. Het westduitse Ministerie van Verkeer geeft echter de voorkeur aan het vervoer per vrachtwagen boven het vervoer per spoor, hoewel dat wel veel duurder is.

De bouw van nieuwe perrons en het herstel van verouderde spoorbanen vergt een investering van ong. 58 miljard DM. Er zijn zelfs schattingen van 100 tot 120 miljard DM. De modernisering en uitbreiding van het wegennet zou zo'n 238 miljard DM vergen. Dat hierbij toch de prioriteit ligt komt doordat het bij de Spoorwegen om overheidsinvesteringen gaat en bij de uitbreiding van het wegennet wordt niet alleen de auto-lobby tevreden gesteld, maar krijgen ook de wegenbouwbedrijven grote opdrachten.

Bij het vervoer over de weg heeft de DDR-kombinatie Deutrans, die zelf 200 vrachtwagens heeft en erbij aangesloten bedrijven 3000 vrachtwagens, het monopolie. De plannen zijn dat Deutrans wordt omgezet in een BV, waarin het westduitse Kühne & Nagel en Union (een dochter van het hollandse Nedlloyd) belangen krijgen. Dat zijn dan gelijk de twee grootste en belangrijkste westduitse vervoersbedrijven, die greep proberen te krijgen op de DDR-markt.

2.5 TOERISME

Het toerisme moet een van de groei-markten worden bij de omschakeling naar een markteconomie in de DDR. Het reisburo DER, een dochter van de westduitse Deutschen Bundesbahn, heeft al een akkoord gesloten met het Reisbüro der DDR over gezamenlijke activiteiten.

Alle andere westduitse reisburo's, van Neckermann (TUI) tot Touropa, dringen de DDR al binnen met eigen vestigingen en lokken klanten met afbraakaanbiedingen en kortingen tot 30%.

DE AGRARIESE SEKTOR

Struktureel gezien is de agrarische sektor van de DDR een van de grootste concurrenten van de EG, hoewel de produktiviteit achterblijft. In de DDR zijn er 1150 Landbouwkoöperaties (LBK) en 2700 Veeteeltkoöperaties. Elke koöperatie heeft een grootte van ong. 4600 ha. Dat zijn enorme oppervlaktes in vergelijking met bijv. de BRD (30 ha.) Totaal werken er zo'n 920.000 mensen in de land- en bosbouw.

De agrarische sektor in de DDR wordt van twee kanten bedreigd. Aan de ene kant wordt de DDR op dit moment overspoeld met westduitse levensmiddelen. De laatste maanden steeg de invoer vanuit de BRD met 125%. De Oostduitse koöperaties blijven daardoor met hun vlees, groente, fruit en melkprodukten zitten, doordat de groothandel bijna niets of zelfs helemaal niets meer afneemt.

Dat leidde al tot demonstraties en grensblokkades door DDR-boeren, die invoerbelasting eisten en een beperktere invoer. Deze eisen werden voor een deel ingewilligd, maar het wordt betwijfeld of ze werken. Wie gaat straks belasting heffen en de invoer kontrolleren als vanaf 1 juli de grenzen nog verder opengaan of helemaal zullen verdwijnen, zoals in Berlijn? Maar omgekeerd mogen de koöperaties hun agrarische produkten niet naar de BRD exporteren, want de BRD laat 90% van de agrarische produkten uit de DDR niet toe op grond van EG-afspraken.

Het tweede probleem zit in de kleinere produktiviteit en de daarmee verbonden subsidies op afname- en verkoopprijzen, van in totaal 30 miljard DDR-Marken, die binnenkort ook gaan wegvallen. De koöperaties zullen dus mee moeten gaan doen in de ruïnerende produktiviteits- en moderniseringswedloop en de verwachting is dat velen deze ontwikkelingen niet zullen overleven. De privatisering en het voor een deel verdwijnen van de koöperaties is niet erg populair onder de DDR-boeren. Er zijn hier structuren gegroeid en een ander bewustzijn, waarbij afscheid is genomen van de ideologie waarbij "ieder op z'n eigen stukje grond zit".

Zoals het er nu naar uitziet zal de agrarische sektor in de DDR nog wel enige adempauze krijgen van de EG; ter bescherming van de koöperaties zullen de afnameprijzen en de quotaregelingen van de EG nog enkele jaren niet voor de DDR gelden.

ENERGIE EN MILIEU

De investeringen in een modernisering van de energieproduktie en in milieubescherpende maatregelen (water-, bodem- en luchtverontreiniging) gaan ong. 400 miljard DM kosten. Alleen al voor de bouw van waterreinigingsinstallaties is minstens 30 miljard nodig.

Tot nu toe zijn er echter pas plannen voor zes projecten - en daarbij gaat het met name om de reiniging van de Elbe en de Saale - voor 300 miljoen DM en 470 miljoen DDR-Mark. In het staatsverdrag is overeengekomen dat de EG-milieuregels voorlopig niet voor de DDR gelden - en dus niet voor de westduitse industrie. De voortdurend bezworen "ekologische veranderingen" zullen dus hier op zich laten wachten, omdat het in de DDR zulke grote bedragen vereist. En de DDR heeft daar het kapitaal niet voor.

Daartegenover staat dat er wel hard wordt gewerkt aan de opbouw van de energieproductie. De BRD plant een energieverdrag met de DDR over de levering van stroom van westduitse energieproducenten. Voor alles moet de hoogte van de energieproductie uit bruinkool in de DDR (71,7%) worden afgebouwd.

De stroomopwekking en -levering wordt overgenomen door de Rheinisch-Westfälischen Elektrizitätswerken (RWE), die voor tenminste 50% gaat deelnemen in de Bruinkolen-kombinatie Cottbus. Deze Combinatie bestaat uit tien energie-centrales en levert 70% van alle energie. RWE wil zes of zeven van deze centrales stilleggen, omdat ze niet te verbeteren zijn. De oude centrales moeten vervangen worden door nieuwe. De overige drie of vier centrales zullen door RWE gemoderniseerd worden. En daarmee heeft RWE zich prakties verzekerd van het monopolie in de nergievoorziening in de DDR.

DE "HETE HERFST"

Met de monetaire unie, die dus op 1 juli is ingegaan, zal de BRD een harde shocktherapie geven aan de DDR. En als de verwachtingen uit zullen komen, zou er massaal geïnvesteerd moeten gaan worden. Maar de investeringen zullen, zoals we hierboven hebben gezien uitblijven. De opvatting van bijna alle partijen in de DDR - en daaronder ook de PDS (de voormalige kommunistiese partij) - dat de markteconomie heeft aangetoond effectiever, flexibeler en kreatiever te zijn dan de centraal geleide economie (4) - zal sommigen van hen nog wel eens zwaar tegen gaan vallen.

De kalkulatie van de Bondsregering, dat de markteconomiese aansluiting van de DDR aan de BRD te financieren zou zijn met niet teveel overheids-geld, maar met name uit andere bronnen - uit het bedrijfsleven dus - komt voorlopig niet uit. Het "reële socialisme" is weliswaar mislukt in de huidige vorm, maar het "reële kapitalisme" is niet veel beter. Het klopt dus niet, dat er rekening mee werd gehouden dat de gunstige winstverwachtingen wel investeringen zouden aantrekken en tot groei en een kleinere werkeloosheid zouden leiden.

De door alle DDR-partijen en ook door de westduitse Sociaal-demokratie gevreesde "hete herfst" met minstens een miljoen werkelozen en een sociale afbraak - de DDR-bevolking kende tenslotte geen werkeloosheid - maakt het ingrijpen van de westduitse

staat noodzakelijk om de komende "flaters" van de vrije markt te beperken en glad te strijken.

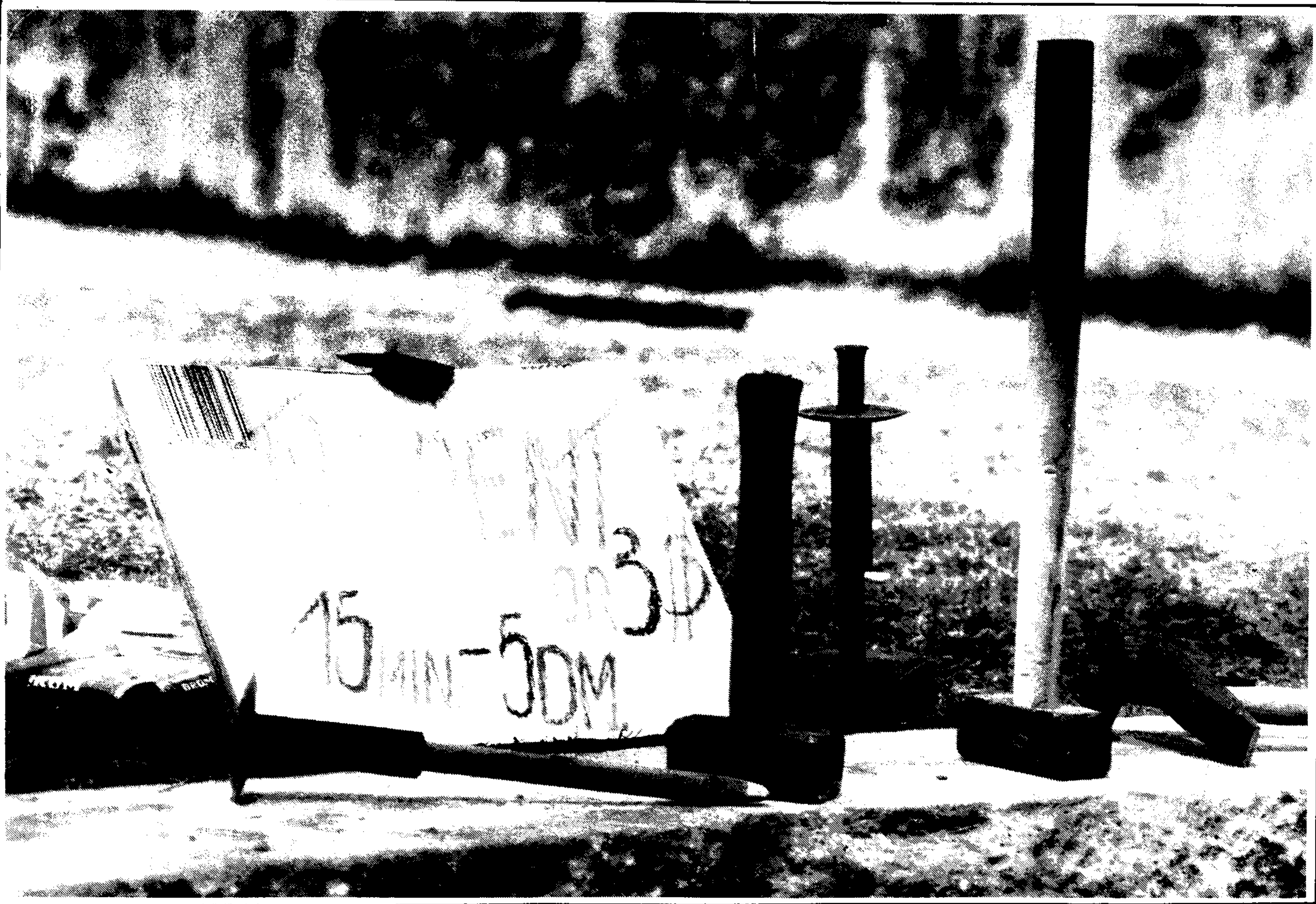
De machines in veel oostduitse fabrieken zijn versleten, maar de bedrijven hadden wel socialistiese voorzieningen: kinderopvang, vakantieoordn, eigen mediese diensten en opvang voor buitenlandse werknemers/sters. Daarop zal zwaar bezuinigd gaan worden in een poging om de bedrijven volgens kapitalistiese normen winstgevend te maken. Een werknemster van een kamgarensponnerij in Leipzig zei het zo: "De wereldmarkt bepaalt nu onze prijs, in de planekonomie hadden we vaste prijzen, vaste afzetkanalen en geen concurrentie. Als de planekonomie goed was uitgevoerd was het een goed systeem geweest. Het kapitalisme is onmenselijk....".(5)

Voor veel DDR-burgers is de langverbeide invoering van de D-Mark geen feest, maar een ramp.

bronnen:

1. NRC, ecomies supplement 29.6.90
2. NRC, 29.6.90
3. AK, nr.320, 25.6.90
- 4."Grundpositionen der PDS zur Wirtschaftspolitik" 11.4.90
5. NRC, 30.6.90

Voor geïnteresseerden in de AK, je kunt je erop abonneren via: de Hamburger Satz- und Verlags-Kooperative GmbH, Schulterblatt 58, 2000 Hamburg 36.

ARRESTATIES IN DE D.D.R.

Vorige maand werden in de DDR in kort tijdsbestek 8 mensen gearresteerd die al jarenlang gezocht werden wegens vermeende betrokkenheid bij RAF-akties en -activiteiten: Suzanne Albrecht, Inge Viett, Sigrid Sternebeck, Ekkerhard von Seckendorf, Monika Helbing, Werner Lotze, Silke Maier-Witt en Henning Beer. Christine Dümlein moest worden vrijgelaten omdat het arrestatiebevel tegen haar wegens lidmaatschap intussen was verjaard. In Leipzig werden nog 3 andere personen gearresteerd die werden aangezien voor Barbara en Horst Meyer en Sabine Elke Callsen. Ze bleken het niet te zijn...

De reacties waren na de opzienbarende arrestaties voorspelbaar: "Duivelse relatie Stasi-RAF" (Diestel, minister van binnenlandse zaken van de DDR), "Honecker stuurde de RAF-moordenaars op ons af" (Bild), "DDR toevluchtsoord voor terroristen" (Spiegel). De nieuwe DDR-openbare aanklager Von Stahl overwoog zelfs om Honecker wegens ondersteuning van een terroristische vereniging te vervolgen.

Voor de hand ligt in ieder geval dat de Stasi de hand in het verblijf van de betreffende personen in de DDR moet hebben gehad, anders zou het onmogelijk voor ze zijn geweest om een bestaan op te bouwen. Dat er sprake zou zijn geweest van samenwerking is echter onzinnig. De SED stond niet minder vijandig t.o.v. de RAF dan de SPD.

In de AK stond m.b.t. degenen die de mensen die uit de RAF zijn weggegaan hebben geholpen: "Ze hadden een idee van politiek asiel. Dat is alles. Of hadden ze die mensen naar de BRD moeten terugsturen waar in de bajessen niet weinig van hun kamerad/inn/en onder nog steeds onopgehelderde omstandigheden zijn omgekomen?"

Hieronder een verklaring van de Angehörigen* m.b.t. de arrestaties. Deze kwam naar buiten toen nog niet bekend was dat ook Henning Beer en Silke Maier-Witt in Neubrandenburg/DDR waren gearresteerd.

Persverklaring van de Angehörigen van de politieke gevangenen in de BRD en West-Berlijn, 17.6.90.

Geen uitlevering van Suzanne Albrecht, Inge Viett, Monika Helbing, Werner Lotze, Ekkehard von Seckendorf en Sigrid Sternebeck!

De afgelopen dagen hebben de veiligheidsinstanties van de DDR i.s.m.

de westduitse politie 7 vrouwen en mannen gearresteerd wiens namen en gezichten velen kennen.

Velen kennen hen uit de studenten-, Vietnam- of kraakbeweging, uit de eerste ontwikkelingen en strijden om het doorzetten en verankeren van guerilla-organisaties ook in de metropolen, uit de anti-folter-komitees.

Velen kennen hen echter ook als objecten van de mensenjachten van het Bundesanwaltschaft (BAW)** en Bundeskriminalamt (BKA)***.

Wij, de Angehörigen van de politieke gevangenen, voelen ons verbonden met de arrestanten, want ze waren allen deel van de strijd die de strijd van ons allen is:

De strijd om de samenvoeging van de politieke gevangenen in grote groepen,

de strijd tegen de sinds 19 jaar in praktijk gebrachte isolatie- en vernietigingshechtenis,

de strijd tegen het heersende systeem van uitbuiting, onderdrukking en ontmenselijking.

Het was ook de strijd om het leven van de gevangenen...:

Holger Meins (9.11.74), Siegfried Hausner (mei '75), Katharina Hamerschmidt (1975), Ulrike Meinhof (9.5.76), Gudrun Ensslin, Jan-Carl Raspe, Andreas Baader (18.10.77), Ingrid Schubert (16.11.77), Sigurd Debus (16.4.81).

Het BAW heeft na de arrestaties onmiddellijk een uitleveringsverzoek aan de justitiële autoriteiten in de DDR gericht. Uit ervaring weten we dat de BRD-staat er alles aan zal doen om hun uitlevering af te dwingen, ook al zou dat een schending van het geldende volkerenrecht (verbod op het uitleveren van eigen staatsburgers) inhouden.

Waarom maken de westduitse veiligheidsorganen zo'n haast?

Dat is toch duidelijk: Alleen op BRD-bodem is er het in 19 jaar zowel persoonlijk als bouwtechnies uitgedachte en geperfectioneerde isolatiesysteem.

En de verantwoordelijken weten ook heel goed in welke moeilijke persoonlijke situatie de arrestanten zich bevinden, die deels na een normaal dagelijks leven van 10 jaar in de DDR, getrouwd en met kinderen, plotseling met het vooruitzicht gekonfronteerd zijn: jaren- of levenslange folter door isolatie hier in de BRD.

Alleen in de BRD zijn er de voorwaarden om met alle middelen te proberen de identiteit van de arrestanten te breken en ze voor hun doeleinden om te draaien.

En alleen hier zijn er de bijzondere rechtbanken aan wie ze de gewenste vonnissen kunnen toevertrouwen.

Daarbij is duidelijk dat degenen die nu zijn gearresteerd, sinds ze in de DDR zijn en daar een nieuw bestaan hebben opgebouwd (1980), niet meer in de RAF georganiseerd zijn en dus ook niet bij akties of activiteiten van de RAF betrokken waren.

Alle beweringen van het tegendeel zeggen slechts dit: de konstrukties, manipulaties van getuigen en bewijsmiddelen door het BRD-veiligheidsapparaat zoals ze uit de politieke processen hier voor elke kritiese toeschouwer bekend zijn.

De gevangenen uit de RAF hebben in hun verklaring m.b.t. Boock**** van augustus 1988 (in Konkret 10/88, "Boocks leugens") daarover gezegd:

"... in die maanden ging de verwerking van de voorgaande strijd fase (1977) ook in die richting, dat langzamerhand acht uit de groep wilden weggaan... Voor hen die weggingen zochten we een nieuwe samenhang, die meer is dan een veilige schuilplaats, die veel meer leven en perspectief wordt. De oplossing werd een goede zaak..."

GEEN UITLEVERING VAN SUZANNE ALBRECHT, INGE VIETT, MONIKA HELBING, WERNER LOTZE, EKKEHARD VON SECKENDORFF, SIGRID STERNEBECK, HENNING BEER EN SILKE MAIER-WITT !!!

*) Familie en verwanten

***) Openbaar ministerie

****) Recherche

****) Peter-Jürgen Boock. Verliet de RAF en werd in januari '81 in Hamburg opgepakt. Kreeg levenslang wegens betrokkenheid bij o.a. de aanslag op Ponto en de ontvoering van Schleyer. Heeft zich afgekeerd van de RAF, schreef meerdere boeken en heeft om gratie verzocht. Daar is nog geen besluit over genomen. Is erg populair bij de pers als de RAF in het nieuws is. Ook nu weer. Wilde zich naar eigen zeggen niet verstoppen maar "zoekt naar wegen voor een eigen bijdrage om de geschiedenis van de RAF te helpen beëindigen..."

hamburg

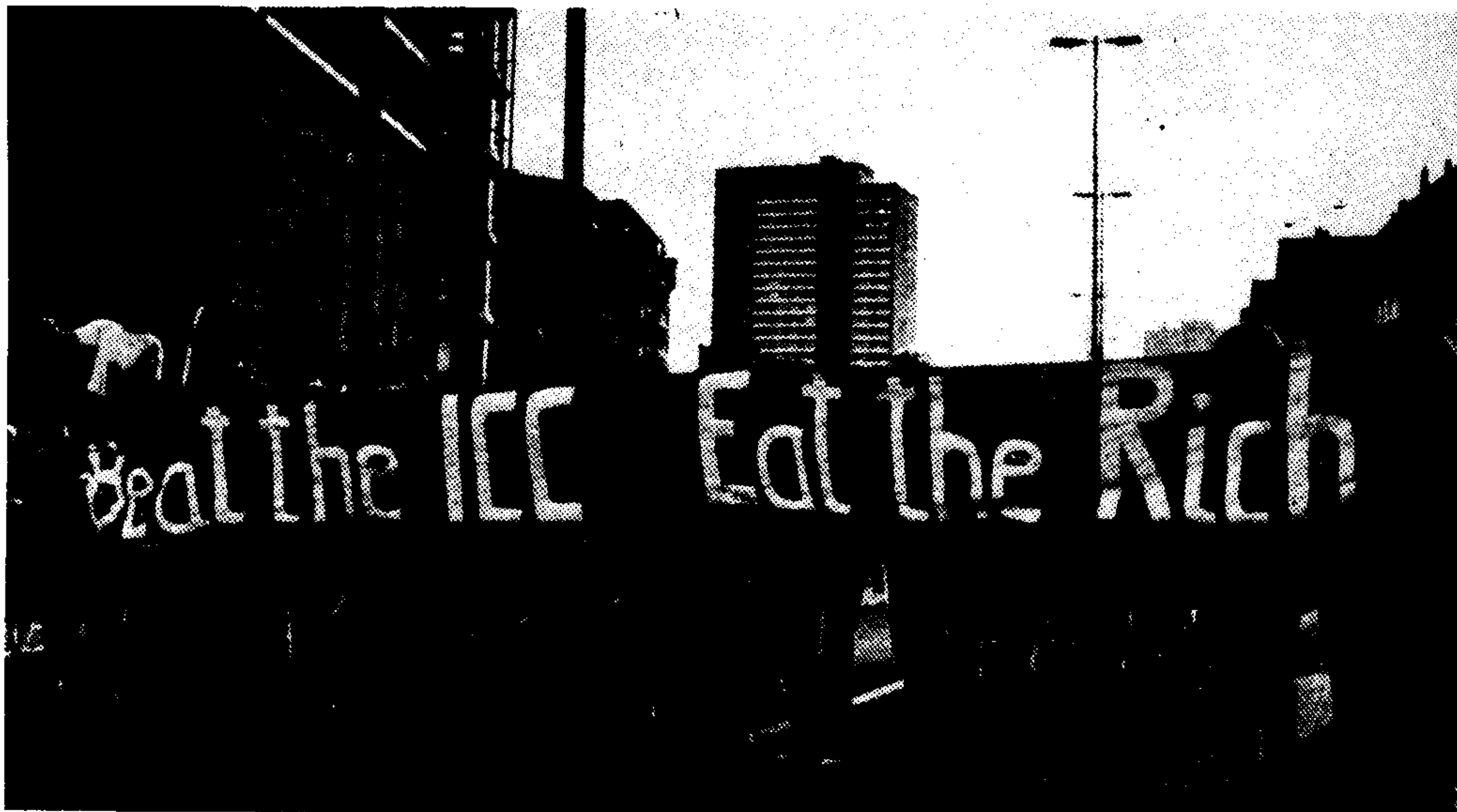
Naast de Hafendagen waren er ook aktiedagen gepland tegen ICC (zie vorige Zwarte) en de opening van de Phantom met de première in Hamburg van het stuk der Phantom der Oper. Hierbij nog een kort verslagje van de dagen zelf, achtergrondinfo staat al in de vorige Zwarte.

Op dinsdag was dus de opening van het ICC-kongres gepland met een diner voor de 2000 draagkrachtige politici en ondernemers in de Fischauktionshalle aan de haven. Van te voren was de staat van beleg afgekondigd voor de hele stad waardoor ook een protestdemo van de GAL verboden was. De staat van beleg is echter op het laatste moment weer ingetrokken, behalve voor het gebied rond het hotel waar de hooggeëerde gasten logeerden en dat voor de gelegenheid tot demonstratievrije zone was uitgeroepen. Uit angst voor gewelddadigheden werd de geplande demo door de GAL zelf afgelast, maar er werd toch nog een vreedzame stoet gevormd die door de stad trok. Deze stoet werd kort daarna door de smeris met wapenstok uit elkaar geslagen, kleine groepen werden omsingeld en er werden zo'n 80 arrestaties verricht. Bij de Fischauktionshalle was het de bedoeling geweest de omgeving te blokkeren zodat de 2000 gasten niet op het punt van bestemming zouden komen. Bijna 3000 agenten stonden klaar samen met de benodigde waterkanonnen. Toch werden op verscheidene punten barrikades opgericht die tegen de avonduren definitief en bijzonder gewelddadig uit elkaar werden geslagen en hier werden ook weer 10-tallen arrestaties verricht. Het totale aantal arrestaties kwam op 147, deze kwamen de volgende dag allemaal weer vrij. De hele week heeft de politie haar best gedaan de orde te handhaven en daarmee dus de mensen het leven zuur te maken: een leger stillen, vele identiteitskontroles, aanhoudingen, invallen en tot 3-4 uur 's nachts helikopters boven de stad. Waar repressie niet allemaal goed voor is, want vrijdag hebben ze zichzelf flink in de vingers gesneden, bij de opvoering van de hamburgse première van de Phantom der Oper. De geplande demc was ook al verboden en het plan was de toegangswegen tot het theater te blokkeren. 's Ochtends leek het niet mogelijk om wat dan ook te beginnen; overal wemelde het van de uniformen, stillen en ander tuig, maar vanuit de aktievoerders werd goed gereageerd en op de situatie ingespeeld zodat uiteindelijk de boel potdicht geblokkeerd was maar dan wel door de smeris zelf. De hele wijk rond de Phantom en delen van andere wijken waren tegen de middag helemaal afgezet en dit resulteerde in de vrijdagavondspits tot een gigantiese verkeerschaos. Niemand kwam zonder ausweiss door de politiekordons, dit onder luid protest van de bewoners en hardwerkende burgers die nog even snel boodschappen wilden doen voordat ze aan hun welverdiende weekend rust

konden beginnen. Van de 2000 theatergasten kwamen er 700 opdagen; de rest zat of in het verkeer vast of had het al bij voorbaat opgegeven. Er werd opgeroepen zoveel mogelijk met het openbaar vervoer te komen, maar dat lag voor een deel ook plat. Er waren leuke taferelen te bezichtigen van gasten in avondtenue die omringd door een 10-tal schilden het theater binnen geloosd werden. Minder grappig waren de confrontaties tussen kit en aktievoerders die toch nog hebben plaatsgevonden, waar mogelijk werden mensen in elkaar gemept en er werd veelvuldig van waterkanonnen gebruik gemaakt. Het kwam ook nog tot een 30-tal arrestaties. Al met al was het een erg geslaagde dag en hoewel je niet in een euforische stemming mag blijven steken en deze akties ook op

hun politieke waarde moet inschatten, kan je je toch weer een paar dagen permitteren om optimistisch te zijn. (leuk om te weten is ook dat de musical Phantom der Oper de volgende dag de kritiek van de (riool-)pers helaas niet heeft doorstaan)

Tweede Internationale vrouwenkamp

Van 3 tot 12 augustus vindt het tweede internationale vrouwenkamp voor autonome lesbische en andere vrouwen plaats in Ruigoord, bij Amsterdam. Het kamp is een gelegenheid voor vrouwen uit verschillende landen om hun ervaringen en informatie uit te wisselen.

Overall plegen vrouwen verzet tegen allerlei onderdrukking en vechten ze voor een zelfbepaald leven. Hun verzet is verschillend in elk land, afhankelijk van hun leven en hun leefomstandigheden. Een internationale uitwisseling maakt het ons mogelijk op de hoogte te raken van verschillende strijden, dingen die we gemeen hebben te ontdekken en onze coördinatie te verbeteren, bijvoorbeeld om internationale dagen van vrouwenverzet te organiseren.

Vrouwen uit Italië, Ierland, Baskenland, Groot Brittannië, Spanje Nederland, BRD, Oostenrijk, Zwitserland en Zweden, Denemarken, hebben aan het vorige kamp, dat het eerste was, meegedaan. De onderwerpen toen waren; sextoerisme, en vrouwenhandel, bevolkingspolitiek, genetechnologie, lesbische strijd, vrouwen in de bajes, vrouwen en psychiatrie. Het was echt fantasties om een week met zoveel vrouwen door te brengen, met elkaar te praten, te discussiëren, te werken en samen lol te maken. Iedereen was zo enthousiast over het vorige kamp dat er een tweede moest komen.

Anders dan het vorige kamp, dat door een groep vrouwen uit A'dam was voorbereid, zal het dit jaar worden georganiseerd door vrouwen uit de BRD en vrouwen uit A'dam. De onderwerpen die aan bod zullen komen zijn nog niet helemaal duidelijk, er wordt gewerkt aan verschillende items. Ook is er een voorstel om als hoofdthema/rode draad de Europese Eenwording te nemen. Van veel kanten is vernomen dat er een grote behoefte bestaat

aan uitwisseling over het dagelijks leven en verzet van lesbiennes en andere vrouwen uit de verschillende landen. Kort gezegd: onder welke omstandigheden leven vrouwen en hoe gaan ze hierbinnen om met hun leven en hun strijd.

Van de voorbereidingsgroep is er een verzoek om van alle landen van te voren een "rapport" in te leveren, waarin te lezen is hoe het in de verschillende landen eraan toe gaat en hoe het ervoor staat.

In het kort het voorlopige programma (opzet):

De eerste twee dagen zal er geen vast programma zijn, deze dagen zijn bedoeld voor het opbouwen van het kamp. oriëntatie, kennismaking enz, enz, Op zaterdag zal dan het programma van start gaan, met informatie over de komende 10 dagen, 's avonds is er feest.

De volgende dagen zal er 's middags steeds verslag zijn van de verschillende landen. Dit om wat achtergrond informatie te kunnen vergaren. Het kan een betere basis zijn voor de verdere discussies. Door verschillende discussiegroepen wordt er gewerkt aan de volgende items: Europa '92, racisme, geweld tegen lesbiennes en vrouwen, misbruik van kinderen, georganiseerde verdediging door vrouwen tegen geweld op straat, Palestina. Readers over deze onderwerpen zullen aan het begin van het kamp in verschillende talen beschikbaar zijn.

Daarnaast is er de mogelijkheid om aan sport te doen, zelfverdediging, gymnastiek, stok-vechten, tai-chi Deze werkgroepen duren een aantal dagen. Verder is er natuurlijk de mogelijkheid om muziek-workshops te maken, dus neem je instrumenten mee.

Het is geen compleet programma, bedenk zelf aanvullingen of andere items.

Het is de bedoeling dat het een "geld-loos" kamp wordt, dwz, iedere vrouw betaald bij aankomst een bedrag waarvan dan de rest van de week geleefd wordt. Op het kamp zelf wordt niets verkocht aan levensmiddelen. Wat vrouwen willen betalen, moeten ze zelf bepalen.

In ieder geval moet het zo zijn dat alle vrouwen die willen komen ook kunnen komen. Bespreek in de verschillende landen onderling wat haalbaar is om te betalen.

De Duitse vrouwen gaan er voor zichzelf vanuit dat het voor alle dagen iets tussen de 150 en 200 DM zal gaan kosten.

Er is een groep die zal koken. De capaciteit bedraagt 250 vrouwen, dus zullen er nog andere kookploegen moeten ontstaan. Denk daarover eens na en formeer eventueel zelf kook ploegen. Evenals vorig jaar zal er een speciale kinderopvangtent zijn. Er worden vrouwen gezocht die zich daarmee bezig willen houden. Wie? Verder zal er een EHBO-tent zijn, een groep die verantwoordelijk is voor de technische afwikkeling en is er een media/radiotent.

Er is natuurlijk ook geld nodig: stort gul en onbeheerst op:

FRAUENCAMP

Sparkasse Bielefeld

BLZ 380 501 61 (bank code)

Acc-no. 43647916

Als er nog vragen zijn, of ideeën of informatie over een van de items, schrijf naar:

archiv papiertigerin

postlagernd

karte nr. o77154 C

1000 berlin 36

BRD

ps: de voertaal zal engels zijn

EL SALVADOR

Alfredo Christiani en de Arena-partij zijn nu een jaar aan de macht in El Salvador. In zijn eigen "verjaardagstoespraak" noemde Christiani zichzelf de meest enthousiaste aanhanger van het neoliberalisme in Latijns-Amerika.

Het economische systeem in El Salvador wordt door Christiani een "sociale markteconomie" genoemd, en hij beweert dat hierdoor de armen bevoordeeld worden. Niets is minder waar: er is geen land aan te wijzen waar het neoliberalisme voordelen voor de armen oplevert; niet in Honduras onder het regime van Callejas, noch in Brazilië onder Collor de Mello of het Nicaragua van Violetta Chamorro. Neoliberalisme is een uiting van kapitalisme waarbij de zeggenschap van de staat over de economie wordt uitgeschakeld en vervangen door een diktatuur van de markt. Dit is natuurlijk in het voordeel van de rijken. In El Salvador betekent de diktatuur van de markt concreet de privatisering van de buitenlandse handel, van de banken, het Nationaal Koffie-instituut (INCAFE), de Nationale Landbouwschool en plannen voor privatisering van andere overheidsinstellingen en instituties. Door deze privatiseringen komen alle inkomsten ten goede aan particulieren, de inkomsten van de overheid dalen sterk en geld voor sociale programma's is er daardoor niet.

Een groot aantal organisaties in El Salvador, politieke partijen en vakbonden hebben n.a.v. 1 jaar Arena-bewind een uitgebreide open brief gepubliceerd, gericht aan president Christiani en zijn Arena-partij. "Wij, de sociale en politiek representatieve krachten van het land, willen onze evaluatie en oordelen uitspreken over de wijze waarop u en uw partij gedurende het eerste jaar geregeerd hebben. Wij baseren ons oordeel op het effect dat uw regering heeft voor het Salvadoraanse volk", zo begint de open brief. Dan volgt een hoofdstuk onder de titel "Het volk voelt zich bedrogen", waarin de beloften die tijdens de verkiezingscampagne gedaan werden worden gelegd naast de realiteit in het beleid van de regering Christiani. "Uw regering beloofde veiligheid en democratie", zo stelt de brief, "maar we hebben een jaar van onveiligheid achter de rug. Een jaar waarin het oorlogsgeweld en de gewone misdaad zijn toegenomen. Onze organisaties hebben in dit jaar geleden onder een toegenomen repressie, illegale gevangennemingen, de vernietiging van kantoren van vakbonden en politieke organisaties, de terroristische moorden op priesters en op onze eigen leden. Dit kan geen democratie genoemd worden".

"Het volk voelt zich aangevallen" is de titel van het volgende stuk

uit de brief. Hierin worden een groot aantal voorbeelden gegeven op welke wijze de regering een repressieve politiek voert t.a.v. de bevolking: "Huisvrouwen voelen zich aangevallen door de stijgende prijzen, waardoor zij niet meer in staat zijn zelfs de meest noodzakelijke levensmiddelen te kopen"... "De armen voelen zich aangevallen wanneer uw regering aan de ene kant ons een zak bonen geeft en aan de andere kant onze bananen afpakt en nog steeds wil dat we dankbaar zijn"... "Uw economische en sociale politiek polariseren de samenleving. Uw eerste regeringsjaar is er geen geweest van verkleining van sociale verschillen, maar de kloof tussen de arme meerderheid en de rijke minderheid is groter geworden. En bedenk wel, meneer de president: in uw verkiezingscampagne stelden u en uw partij dat deze kloof de hoofzaak van de oorlog is. Waar wij hier

op wijzen is aan de internationale gemeenschap niet onopgemerkt voorbij gegaan. In dit jaar is de hulp uit Europa voor ons land stopgezet, het Amerikaanse Kongres dreigt de hulp te stoppen en, in het algemeen, is uw regering internationaal geïsoleerd geraakt."

In een volgend hoofdstuk uit de brief wordt om dringende rektificatie van het beleid gevraagd. Het gaat dan om een oproep voor serieuze onderhandelingen (met het FMLN), het op gang brengen van een proces van noodzakelijke democratisering en demilitarisering en de invoering van sociaal-economische politiek die de gehele bevolking ten goede komt.

De brief besluit met een dringende oproep aan Christiani en zijn Arena-partij om "een serieuze en verantwoordelijke houding aan te nemen tegenover de nationale tragedie waar wij mee te maken hebben". "Een nieuwe karakteristiek van ons socia-

le en politieke leven is het in gang zetten van een proces van brede consensus onder politieke en sociale krachten: het Permanent Komitee van het Nationale Vredesdebat, de Inter-gremial, de 1 mei-demonstratie en dit dokument zijn de vruchten van dit proces en zij drukken de diepste gevoelens van de bevolking uit om de diepe oorlogswonden te overwinnen... Wij beschouwen dit als de opening naar historische mogelijkheden om de crisis op geslaagde wijze te overwinnen. Daarom doen wij een dringend beroep op u, evenals wij dat op het FMLN gedaan hebben, dat uw regering en partij positief handelen in het kader van onze pogingen tot een brede consensus voor alle Salvadoranen te komen." Ondertekend door o.a. het Permanent Komitee voor het Nationale Vredesdebat, de Christendemokratische Partij, de Sociaaldemokratische Partij, de Nationale Bond van Boeren en Arbeiders, de Nationale Eenheid van Salvadoraanse Arbeiders en nog 7 andere organisaties.

Open brief van Salvadoraanse vluchtelingen

Een aantal organisaties van Salvadoraanse vluchtelingen in Nicaragua publiceerden een open brief met de volgende inhoud: "Open brief aan Perez de Cuellar, sekretaris-generaal van de VN, Alfredo Christiani, president van El Salvador en aan het Algemeen Kommando van het FMLN.

Ontvang hierbij de meest hartelijke groeten van de vluchtelingengemeenschap in Nicaragua, vertegenwoordigd door de onderstaande organisaties. Tot ons genoegen is er nu een belangrijk onderhandelingsproces op gang gekomen tussen de Salvadoraanse regering en het FMLN, met internationale garanties door deelname van de sekretaris-generaal van de VN; waardoor een serieus belang getoond wordt bij het bereiken van wezenlijke akkoorden die de vrede voor ons land met zich meebrengen en het stoppen van bloedvergieten, wat tot nu toe voor meer dan 70.000 doden heeft gezorgd en honderden verdwijningen.

Als betrokkenen bij het konflikt volgen wij stap voor stap de ontmoetingen (tussen regering en FMLN), vanaf dat zij in oktober '84 begonnen zijn. Na 10 jaar gedwongen ballingschap, hebben wij volledig vertrouwen in de weg die nu ingeslagen is naar een oplossing. Wij willen duidelijk maken dat het onze beslissing is terug te keren naar ons land en deel zullen uitmaken van de ekonomie en de vestiging van vrede, wanneer de demilitarisering van de samenleving een realiteit zal zijn. Wij beschouwen het als onmisbaar dat in de onderhandelingen rekening wordt gehouden met de situatie van de vluchtelingen, waarvan er alleen al zo'n 20.000 in Nicaragua zijn en omstreeks een miljoen in de hele wereld. Allen met de wens terug te keren naar El Salvador. Zonder ander doel en gereed om mee te werken aan de oplossing voor de diepe nationale crisis, hoogachtend, Associatie van Salvadoraanse Vluchtelingen (ACRES),

Koöperaties van Salvadoraanse Vluchtelingen (RESALCOOP),
Kollektieven van Salvadoraanse Vluchtelingen (CRS).

Reakties op de onderhandelingsronde in Caracas

Het FMLN zegt dat sectoren van de regering en het leger niet bereid zijn om een einde te maken aan de oorlog, omdat dit voor hen een stopzetting betekent van de stroom dollars. De regering en het leger hebben niet de wil om de repressie af te remmen en de wrede moorden te onderzoeken die de laatste jaren zijn gepleegd, aldus het FMLN.

Hernan Contreras van de dialoogkommissie van de regering zegt dat "de gewapende vrede er moet komen voor 15 september". Volgens hem zijn de voorwaarden bereikt om te komen tot een politieke oplossing.

Het Permanent Komitee van het Nationaal Debat is ervan overtuigd dat president Christiani, het Nationaal Debat niet als een serieuze onderhandelingspartner beschouwd, ondanks dat er een dokument is ondertekend door het Protocol van Ginebra. Zowel het Komitee als het FMLN vinden het noodzakelijk dat de sociale krachten direkt betrokken worden in de onderhandelingen. Het Nationaal Debat heeft een voorstel over demilitarisering gedaan aan de regering en het FMLN voor de volgende onderhandelingsronde. Coördinator Palacios van het Nationaal Debat: "We hebben niets tegen een leger, maar wij willen een echte democratische samenleving."

De federatie van nationale vakbonden verklaarde dat er een basis moet zijn voor een democratie, rechtvaardigheid en eerlijke verdeling van rijkdommen, voordat het gewelddadig konflikt opgelost kan worden. Het is moeilijk voor te stellen dat de vrede voor het eind van dit jaar zal komen "zonder dat

ze politieke garanties geven aan het FMLN".

Nieuwe onderhandelingsronde in Mexico

OP 19 juli jl. startte een nieuwe onderhandelingsronde tussen de Salvadoraanse regering en het FMLN onder auspiciën van de VN. Ditmaal vonden de onderhandelingen plaats in Mexico.

Kommandant Handal van het FMLN toonde zich zeer optimistisch over deze nieuwe ronde en zei te hopen dat de delegatie van de regering over voldoende capaciteit beschikt om te praten over demilitarisering van het land en hervormingen binnen het leger. Volgens Handal is het voor een oplossing van het konflikt van fundamenteel belang dat de VS hun steun aan het leger stopzetten, aangezien dit het belangrijkste obstakel is om vredesakkoorden te bereiken. Hij zei dat "wij hebben de eis van demilitarisering niet uitgevonden, het is een eis van alle delen van onze samenleving. In deze onderhandelingen zal het niet gemakkelijk zijn om te streven naar een akkoord, want het zijn juist de militairen die het onderhandelingsproces tegenwerken." De kommandant herhaalde de eis van een proces van afspraken om tot een politieke oplossing van het Salvadoraanse konflikt te komen. "Dat is al een oude eis van het FMLN en hoewel nu de stappen zijn gezet, zijn de resultaten tot nu toe nog onvoldoende."

Voor de hervormingen van het leger doet het FMLN een voorstel van 4 punten: 1. een eind maken aan het onbestraft laten van militairen die zich aan misdrijven hebben schuldig gemaakt; 2. zuivering van kaders die zich schuldig hebben gemaakt aan korruptie of verantwoordelijk zijn voor schendingen van de mensenrechten; 3. ontbinding van zgn. veiligheidskorpsen als politie en nationale garde en 4. ontmanteling van paramilitaire korpsen,

zoals de doodseskaders.

Na 3 dagen onderhandelen maakte de VN-bemiddelaar Alvaro de Soto bekend dat er een zekere vooruitgang zit in de besprekingen, maar dat er nog geen konkrete afspraken zijn gemaakt over een mogelijk staakt-het-vuren. Bovendien maakte hij bekend dat het moeilijk zal zijn om nog dit jaar tot een vredesakkoord te komen tussen de regering en het FMLN, maar dat een voorlopige wapenstilstand er wel in zal zitten; een van de nagestreefde doelen van de vorige besprekingen in Caracas. Volgens deze doelstelling zou het in september tot een voorlopige wapenstilstand moeten komen. Bovendien zei Alvaro de Soto dat er grote verschillen in opvattingen en standpunten bestaan tussen de regering en het FMLN, maar dat het door de bemiddeling van de VN wellicht tot een verzachting van standpunten zou komen.

Regeringsonderhandelaar Oscar Santamaria zei dat niet verwacht mag worden dat het leger zal inkrimpen. Hoewel dit punt volgens hem niet uitgesloten mag worden van de onderhandelingen, is het nu niet het moment om daarover te praten. Op de 4e dag van de onderhandelingsronde werden er felle discussies gevoerd tussen de beide delegaties over dit thema. FMLN-kommandant Cienfuegos herhaalde in Mexico de eis van het FMLN dat er alleen over een wapenstilstand valt te praten onder voorwaarde dat het tot een ontmanteling van de paramilitaire organisaties komt. Hij zei dat er binnen de onderhandelingen principiële stappen gezet moeten worden en dat het voornaamste thema steeds het regeringsleger zal zijn. Volgens Cienfuegos is het moeilijk om na 8 dagen praten afspraken te maken met een repressief apparaat van een diktatuur die al meer dan 40 jaar bestaat en hij beschuldigde het leger ervan niet te willen erkennen dat er repressieve acties worden uitgevoerd door paramilitaire organisaties.

Leiders van het FMLN gaven op 21 juni een perskonferentie in de stad Chalatenango, waar zij bekendmaakten dat wanneer de onderhandelingen zouden mislukken, het FMLN gereed is om een belangrijk offensief te starten. De leider van de organisatie van teruggekeerde vluchtelingen in Chalatenango zei van de regering en het FMLN een voortzetting van de onderhandelingen te eisen die leiden tot konkrete akkoorden met garanties voor vrede. Op die voorwaarde zou hij bereid zijn het onderhandelingsproces te ondersteunen.

Fragment uit een bulletin van het ministerie van defensie m.b.t. de positie van de strijdkrachten
(...)

De strijdkrachten van El Salvador zullen altijd bereid zijn om het aantal militairen te verminderen wanneer het FMLN afziet van de gewapende acties en de wapens neerlegt om zich te laten opnemen in het democratische leven van ons land. Zoals dat ook in Nicaragua gebeurd is.

Het is algemeen bekend dat het Sandinistische leger ermee akkoord

is gegaan haar aantal militairen met 50% te verminderen. Dit akkoord werd bereikt door presidente Violeta Chamorro en haar regering, onder voorwaarde dat de groepen rebellen hun wapens neerleggen en zich laten opnemen binnen de democratische strijd in Nicaragua.

Het Salvadoraanse leger is op dezelfde wijze bereid het aantal militairen te verminderen en zal worden bevestigd wanneer het FMLN eenmaal een dergelijke houding heeft aangenomen; wanneer zij afstand neemt van de vruchteloze strijd die zij gedurende de laatste 10 jaar gevoerd heeft en zich definitief vestigt binnen het democratische leven en deelneemt aan de produktieve activiteit van ons land.

(...)
San Salvador 20.6.90

Fragmenten uit het kommuniquee van het Algemeen Kommando van het FMLN in antwoord op het standpunt van de strijdkrachten over de onderhandelingsvergadering die plaatsvindt in Mexico
(...)

Feitelijk gesteld is deze "positie van de strijdkrachten" een ontkenning van de legitimiteit van de onderhandelingsdelegatie van de regering. Het is een nutteloze poging van de strijdkrachten om te pogen de konkrete voorstellen die het FMLN gedaan heeft aan de onderhandelings tafel m.b.t. het onderwerp strijdkrachten te verzwijgen. Ondertussen heeft de regering helemaal geen voorstellen gedaan, noch antwoorden gegeven, iets wat ook zou gebeuren wanneer de onderhandelingen niet direct beïnvloed zouden zijn door het perskommuniquee van het leger.

Deze openbare verklaring van de kant van het regeringsleger over haar positie, vormt wederom een zelfbevestiging van het feit dat binnen het politieke regime van El Salvador de voornaamste macht gevormd wordt door het leger en dat er geen enkele bereidheid bestaat om deze situatie te veranderen. Het vasthouden aan deze machtspositie boven alle civiele macht betekent dat men niet bereid is te komen tot reducering van het leger, tot demilitarisering; het is duidelijk dat men de onderhandelingsresultaten niet zal uitvoeren die handelen over willekeurig welk besluit. Dit is een herbevestiging van de dwingende noodzaak van een radikale en volledige demilitarisering van de Salvadoraanse politieke realiteit als voorwaarde voor werkelijke democratie en de definitieve vestiging van een burgermaatschappij. Het vereist de actieve deelname van het gehele volk om deze houding van militaristische onverzoenlijkheid te verslaan. In de eerste plaats is er de noodzaak om alle sociale sectoren te betrekken bij de strijd voor demilitarisering en werkelijke democratie.

Dit kommuniquee van de strijdkrachten is onderdeel van een uitgebreide campagne van de regering-Christiani, het opperbevel van het leger en de VS-ambassade, die tot doel heeft de discussies in het VS-

kongres te beïnvloeden die handelen over de vermindering van steun aan de Salvadoraanse regering. Door manipulatie van feiten wordt getracht de inflexibiliteit van haar posities te verbergen en wordt geprobeerd het FMLN te beschuldigen van militaire eskalatie die leiden tot gesprekken over een mogelijk militair offensief van de guerilla, terwijl in de praktijk de strijdkrachten gelijktijdig met de onderhandelingen in Mexico met veel machtsvertoon omvangrijke militaire operaties uitvoeren in de departementen San Salvador, Cuscatlan, Cabanas, Chalatenango, San Vicente en in het oostelijk deel van het land met deelname van elitebataljons, brigades en detachementen, die bovenal het legitieme recht van het FMLN bevestigen om zich tegen alle militaristische aanvallen te verdedigen die door de strijdkrachten worden ingezet.

De strijdkrachten brengen naar voren dat zij gereed zijn om tot een vermindering van manschappen te komen wanneer het FMLN de wapens neerlegt, waarbij zij het argument gebruiken van de recente ontwapening van de Contra's in Nicaragua. Dit is een voorbeeld van de vertwijfeling van het Opperbevel, dat weet dat de situatie in El Salvador heel anders is en een eigen oorsprong heeft, en dat zij bang is voor het feit dat in El Salvador, i.t.t. wat er in Nicaragua gebeurde, direkte onderhandelingen plaatsvinden tussen de 2 tegenover elkaar staande partijen, de regering van El Salvador en het FMLN.

(...)
Ten slotte, met het oog op ons volk waaraan wij verplichtingen hebben, met het oog op de internationale opinie en met het oog op onze politieke en militaire vijanden, maken wij met volledige verantwoordelijkheid en openheid bekend dat er geen demobilisatie zal plaatsvinden van de militaire krachten van het FMLN wanneer er geen werkelijke en aantoonbaar volledige demilitarisering in de Salvadoraanse samenleving wordt doorgevoerd. Dit standpunt is er ook om een garantie te krijgen dat wanneer er een werkelijke democratie zal kunnen bestaan in El Salvador, het voor het volk mogelijk is om in volledige vrijheid en zonder enige dwang een sociale orde te vestigen die het meest overeenkomt met haar eigen belangen.

De tijd is aangebroken waarin de lange nacht van militaire overheersing over de Salvadoraanse samenleving tot een einde komt en de nieuwe dag aanbreekt waarop de zon van de werkelijke democratie, de vrede en de sociale gerechtigheid vruchten zal afwerpen die ten goede komen aan alle Salvadoranen.

Algemeen Kommando van het FMLN
El Salvador, 22.6.90

Bron: FMLN-Info, p/a Papenhulst 26, 5211 LC, Den Bosch. Je kan je abonneren op het FMLN-Info-Bulletin. Minimaal f25,- per jaar overmaken op giro 1281449 t.n.v. Steungroep RFM, Den Bosch o.v.m. FMLN-Info-Bulletin.

Geschiedenis

Slaven

WEL

Lang voordat portugese handelschepen in de 15e eeuw de eerste kontakten legden tussen de westerse beschaving en West-Afrika waren er in dit gebied al diverse culturen tot bloei gekomen. Zo'n duizend kilometer uit de kust, het gebied waar het tropisch woud langzaam overgaat in de Sahara, in de zone die nu Sahel heet, waren in de 12e eeuw een reeks stadsstaten ontstaan. Steden als Sokoto en Kano, nu beiden in Noord-Nigeria, ontwikkelden zich, liggend op het ontmoetingspunt van twee trans-Sahararoutes, tot machtige handelscentra. Ook de woorden van de profeet vonden hun weg langs de kamelenroutes. De Hausa- en Fulani-stammen, die het gebied bewoonden, werden in de loop van de 15e eeuw volledig tot de Islam bekeerd.

Maar de portugezen waagden zich niet uit de kust, ze bouwden een aantal forten aan zee, van waaruit ze handel drevten met de bewoners van de vruchtbare kuststrook. Na de portugezen kwamen andere Europese landen: Engeland, Frankrijk, Holland en Spanje. Met hun schepen kwamen het Christendom en de slavenhandel.

De slavenhandel werd voor West-Afrika een drie eeuwen durende plaag. Hele stammen werden in de ketenen naar de plantages in Amerika verscheept. De Europeanen profiteerden optimaal van de rivaliteit tussen de honderden stammen, koninkrijkes en koninkrijken in West-Afrika. Diverse stammen werden met groot succes aangezet tot slavenhandel, talloze oorlogen en ontworpen samenlevingen waren het gevolg. Door de industriële revolutie in Europa werd de economische winst van de slavenhandel minder en kregen de tegenstanders ervan meer invloed. Engeland was in de 18e eeuw het eerste land, dat de slavenhandel verbood, maar pas na de Amerikaanse Burgeroorlog, tientallen jaren later, kwam de grootscheepse handel echt tot stilstand. Het oog van het Westen was toen al gevallen op alle andere mooie dingen, die er in Afrika te halen vielen. In 1885 werd Afrika in Berlijn tussen de Europese grootmachten van die tijd "verdeeld". Nigeria werd een protectoraat van Engeland. De United Niger Company, die al begonnen was met de "nieuwe handel", verandert in de Royal Niger Company, en kan, in de voetsporen van de Engelse legers, die het gebied gaan "paciferen", de exploitatie van het land verder doorvoeren.

Het noorden van Nigeria zocht in 1900 als laatste voor de veel beter bewapende Engelsen. Er zijn foto's van prachtig uitgedoste Hausa legers te paard vlak voor dat ze door mitrailleurs worden neergemaaid. In eerste instantie verdelen de Engelsen Nigeria in twee verschillende koloniën: Noord en Zuid, die ieder een aparte gouverneur hebben. In tegenstelling tot het zuiden waar dit niet mogelijk is, wordt de strak georganiseerde moslim-maatschappij in het noorden via de z.g. Indirect Rule bestuurd (hetzelfde dat Nederland in Indonesië deed). Het hield in dat de plaatselijke machthebbers, de emirs, de marionetten werden waarmee het land bestuurd werd. Ook na de samenvoeging van Noord en Zuid in 1914 tot een kolonie, bleef dit zo. Het Engelse bestuur deed geen enkele poging de tegenstellingen tussen noord en zuid te verminderen, en voerde een bewuste verdeel- en heerspolitiek. Moslims uit het noorden werden ook nuttig geacht het zuiden te besturen, maar de zuiderlingen hadden het "voordeel" dat ze grotendeels door de missiescholen een betere opleiding kregen dan de noorderlingen.

Als Nigeria in 1960 onafhankelijk wordt, worden de koloniale grenzen aangehouden. Het resultaat is een land zonder enige culturele eenheid.

Het enige, dat de verschillende volkeren gemeen hebben, is hun voormalige kolonisator.

De Hausa's in het noorden hebben veel meer gemeen met de Hausa's in Niger dan met de Ibo's of de Yoruba's. Het Yorubavolk is verdeeld over West-Nigeria en Benin, en de Ibo's in het oosten ten slotte hebben hun verwanten wonen in Kameroen.

De verdeel- en heerspolitiek van Engeland heeft voor een diep wantrouwen tussen de verschillende groepen gezorgd.

De onderlinge tegenstellingen leidden uiteindelijk in 1967 tot de Biafraanse burgeroorlog.

Drie jaar lang probeerden de Ibo's hun onafhankelijke republiek Biafra te verdedigen. In 1970 wordt generaal Ojukwu gedwongen zich over te geven aan de federalen onder leiding van generaal Gowon. Er zijn dan als gevolg van de oorlog en vooral de economische blokkade van Biafra, die een hongersnood veroorzaakt, meer dan een miljoen nigerianen omgekomen.

De overwinnaar Gowon blijft tot 1975 aan de macht. Dan wordt hij afgezet door generaal Murtela Mohamed. Deze regeert maar 7 maanden voordat hij in zijn auto die vast staat in de file in Lagos, doorzeefd wordt met kogels. In die 7 maanden wordt echter een daadkrachtiger politiek gevoerd: door middel van

een aantal nationalisatiewetten wordt geprobeerd meer vat te krijgen op de olieindustrie, de terugkeer naar een burgerregering wordt voorbereid, en Murtela stuurt nigeriase troepen naar Angola om de MPLA bij te staan in hun strijd tegen de door Zuid-Afrika gesteunde Unita.

Hoewel Murtela sterft, mislukt de coupoging waarbij dit gebeurt, en Murtela's tweede man, Obasanjo, wordt president. Obasanjo probeert zo goed en zo kwaad als dat gaat Murtela's politiek voort te zetten. In 1979 nationaliseert hij nog BP, om druk uit te oefenen op de Britse regering om haar Zuid-Afrikabeleid te veranderen. Ook komen in 1979 de beloofde verkiezingen.

Ene Shagari wint met zijn partij de verkiezingen en wordt president en leider van een centrumrechtse coalitieregering. Maar de democratie kon haar belofte van vrijheid en voorspoed niet waarmaken, machtsstrijd en corruptie hadden een verlamdend effect op het politiek beleid en de nigeriase economie werd met enorme IMF-leningen overeind gehouden. Een ander wapenfeit van de burgerregering was de deportatie van drie miljoen gastarbeiders en hun gezinnen. Van de ene op de andere dag werden deze mensen die veelal tijdens de olie-boom naar Nigeria gekomen waren, illegaal. Ze kregen 24 uur om het land te verlaten.

Toch wordt Shagari in '83 herkozen. Na een geldverslindende campagne van meer als een jaar, waarin het land nauwelijks nog geregeerd wordt, wint zijn partij bij een recordopkomst van 37 % van de stemgerechtigden de verkiezingen.

Lang duurt zijn ambtstermijn niet, een groep militairen vindt de chaos in het land te groot ge worden en pleegt een coup.

In 1985 komt kolonel Buhari aan de macht. Hij wordt een jaar later afgezet door een van zijn collega's, generaal Ibrahim Babangida (IBB).

IBB wordt het hoofd van een militaire regering, waarin ook een aantal burgerministers, allen uit het Noorden, zitten. Met krachtige, maar weinig subtiele hand, probeert hij de economische malaise te lijf te gaan. Hij verwerpt in 1987 de voorwaarde van het IMF om vervolgens zelf met een economisch aanpassingsplan te komen, dat nog veel ingrijpender en fataler is voor de bevolking. Daarvoor had hij al een keer, om de zwart geldmarkt buitenspel te zetten, een jaar lang alle grenzen van het land gesloten gehouden tijdens de invoering van nieuwe bankbiljetten. De beloofde verkiezingen werden uitgesteld tot 1992 en dit jaar haalde hij een spectaculaire truc uit door zelf de enige twee toegestane partijen voor die verkiezingen op te richten.

DE ECONOMIE EN SHELL

De nigeriaanse economie drijft op olie, sinds begin jaren '70 wordt jaarlijks 80-90 % van de begroting gefinancierd door de olie-inkomsten. De olie had van Nigeria een rijk land kunnen maken, maar het is anders gelopen, momenteel heeft Nigeria een staatsschuld van 70 miljard \$ en wordt de helft van de begroting gebruikt om de rente over de schulden af te lossen.

Shell helpt, door middel van informatie en materiaalvoorziening, actief mee aan de oorlog. Als die drie jaar en meer dan een miljoen doden later, voorbij is, begint Shell grote herinvesteringen. Een aantal jaren lang is Nigeria zelfs het enige land, waarin Shell investeert. Verwoeste raffinaderijen, pijpleidingen en boorplatforms, worden vervangen door grotere. Op dat moment is in het Westen de oliecrisis aan de gang en zijn de olieprijsen op recordhoogte. Shell maakt superwinsten en de nigeriaanse regering is tevreden met haar aandeel, waarvoor weinig gedaan hoeft te worden.

Shell is de eerste oliemaatschappij die in 1957 begint met proefboringen in het Zuiden van Nigeria.

Na een aantal jaren van research en investeringen komt de productie op gang. Intussen is Nigeria onafhankelijk geworden en breekt de burgeroorlog uit.

De Ibo's, de bewoners van Oost-Nigeria, roepen de onafhankelijke staat Biafra uit. Binnen het grondgebied van Biafra liggen alle grote olievelden. Shell, bang om zijn monopoliepositie te verliezen, kiest de kant van de federale regering, dat wil zeggen in die tijd: de rest van Nigeria.

Maar de invloed op de nigeriaanse economie en samenleving van de miljarden oliedollars is desastreus.

Het geld wordt nog sneller over de balk gesmeten, dan dat het binnenkomt. Grote prestigeprojecten worden aan westerse bedrijven uitbesteed, op grote schaal worden westerse consumptiegoederen geïmporteerd en wat er overblijft van het geld verdwijnt ergens in het leger en in het enorme ambtenarenapparaat. Intussen wordt de ontwikkeling van de landbouw verwaarloosd en Nigeria wordt van voedsel-exporteur voedsel-importeur. Ook wordt er niets gedaan om zelf industrieën op te bouwen. Als de olieprijsen aan het eind van de jaren '70 gaan dalen, is er niets waarmee de economie dit op kan vangen.

Crisis is het gevolg en er wordt steeds meer geld geleend om de begroting rond te krijgen.

De pogingen van president Murtala Mohamed om meer greep op de olie-industrie te krijgen, waren door Shell handig omzeild. Hoewel Shell gedwongen werd om joint-ventures aan te gaan met een hiervoor opgerichte nigeriaanse oliemaatschappij en de nigeriaanse regering ook in zee gaat met andere oliemaatschappijen, bleef de positie van Shell onaantastbaar.

Om te zorgen, dat er meer kennis en macht over de olie-industrie in Nigeria zou komen, moesten de maatschappijen ook in de topfuncties een bepaald aantal Nigerianen te werk stellen. Shell redt zich hieruit, door flink te schuiven met functieomschrijvingen en het aantal topfuncties te verdriedubbelen. Het resultaat zijn goed betaalde nigeriaanse Shellmanagers, die niets te doen hebben.

Op geen enkel gebied maakt Shell in Nigeria iets waar van hun betrokkenheid bij "safety, social and environmental needs", zoals dat beschreven staat in hun "statement of general bussiness principles Nigeria".

In 1989 vielen er twintig (nigeriaanse) doden bij Shell als gevolg van arbeidsongevallen. Bij de oliewinning worden

gigantische hoeveelheden aardgas verbrand (genoeg om een derde van Nederland van aardgas te voorzien). Maar elke nigeriaanse regering zit in dezelfde houdgreep, bijna al het geld komt nog steeds bij de olie-industrie, die ze zelf niet draaiend kunnen houden, vandaan. Een goed voorbeeld van de macht van oliemaatschappijen was de situatie in het nabijgelegen Gabon in het begin van dit jaar. Gabon, dat net als Nigeria volledig afhankelijk is van de olie dreigde onder invloed van de democratiseringsbeweging te instabiel te worden. Alleen al door op vertrekken te zinspelen werd de regering door de oliemaatschappijen onder druk gezet om snel in te grijpen. Wat dan ook gebeurde. Gabon zou namelijk bij vertrek van de olie-industrie binnen tien dagen failliet zijn.

DE STAND VAN ZAKEN IN KOERDISTAN

In maart van dit jaar vond in het Noordwesten van Koerdistan een volksopstand plaats tegen de koloniaal bezetter Turkije. steden als Cizre, Nusaybin, Silopi waren dagen lang in de ban van stakingen, demonstraties en gevechten met speciale Turkse eenheden (SEK's die met scherp op betogers schoten en de steden dagenlang van de buitenwereld afsloten en hun terreur uitoefenden. Er werden honderden mensen gearresteerd, negen mensen gedood en velen gewond. (Zie hiervoor Zwarte 151, april '90)
De volgende meer recentere info is overgenomen uit de nr 12 en 13 van de Kurdistan Rundbrief uit de BRD.

De hongerstakingen tegen Dekreet nr. 413

De gevangenen leden en symphatisanten van de PKK zijn op 24 mei een hongerstaking (hs) begonnen. De familieleden begonnen eveneens een massale solidariteits-hs. de gevangenen strijden met deze hs tegen het sinds kort ingevoerde dekreet nr. 413 ("SS dekreet" zoals het in Koerdistan wordt genoemd. De eerste S staat voor 'Surgün=deportatie en de tweede voor 'Sansür=censuur'). ook protesteren ze met hun aktie tegen de nieuwe gevangenis in Eskisehir. Hier heeft men een speciale gevangenis gebouwd naar Duits model, waar alle gevangenen in isolatie gehouden worden, als eerste en enigste in Turkije. het is de bedoeling dat hier PKK gevangenen en Turkse revolutionairen opgesloten worden. de hs was beperkt tot één week, maar in gevangenissen zoals Aydin, Ceyhan en Canakkala werd de hs doorgezet. Totaal namen 5660 gevangenen en familieleden deel aan de hs akties. In Diyarbakir hielden 500 familieleden hun hs in het gebouw van de socialistische partij. deze aktie werd twee keer aangevalen door de politie. Bij de aanval op 28 mei werden er 304 gearresteerd waarvan er nog steeds 24 vastzitten. de vakbonden en verenigingen zoals die van artsen hebben zich gesolidariseerd. De artsen droegen twee dagen lang hun schort niet en advocaten namen niet deel aan de procesgang. De arbeiders van de vakbonden Petrol-Is (olie), Belediye-Is (stadsbestuur) en Yol-Is (straatwerkers)

voerden 'langzaam aan akties'.

Ook in andere distriktssteden als Nusaybin, Kerboran en in de provincie Urfa waren er hs en passieve verzetsakties door democratische organisaties. Interessant is dat vele vakverenigingen zoals bv ingenieurs, apothekers etc ook deelnamen aan de akties.

Arbeiders van de staats Elektriciteitscentrales (TKI) in Uludere, Sirnak, Eruh, Beytusebap voerden een tweedaagse voedselboycot.

Voor de regeringsgebouwen in Kerboran werd op 30 mei een hs aktie begonnen. Alleen vrouwen en kinderen namen hieraan deel, totaal 300.

Op 31 mei werden ze aangevalen door speciale eenheden en politie waarbij ze beledigd en geslagen werden. 100 werden er gearresteerd en overgebracht naar de provincie stad Mardin. Noch dezelfde dag werd uit protest

hiertegen in Kerboran de militaire kazerne met stenen aangevalen en op 1 juni sloten de winkeliers voor 1 dag hun winkels uit protest. Op 4 juni vond er via snelrecht een proces plaats tegen de 100 vrouwen en kinderen. de meerderheid werd vrijgelaten, echter 11 vrouwen tussen de 14 en 30 jaar oud bevinden zich nog steeds in gevangenschap.

De staatsterreur in Koerdistan

In Habur aan de Turks-Iraakse grens probeert het Turkse koloniale regime de grens af te zetten met een betonnen muur. Met de bouw is 4 jaar geleden begonnen en hij is nu 1,5 km lang en 6 meter hoog. De muur moet nog langer worden. Het doel is de sociale, kulturele en familiale banden tussen Koerden in het Noorden en zuiden van het land te verbreken.

Op 21 mei werd de boer Besir Algan vermoord door een speciale Turkse eenheid in de buurt van het dorp Budakli in de buurt van de provincie stad Midyat. Daarna probeerden ze het lijk te verstoppen. Algan zou een 'separatistische terrorist' zijn. Na het horen van de schoten reageerden de dorpsbewoners onmiddellijk, ze vielen de speciale eenheid aan en namen het lijk terug. Tegen de middag marcheerden meer dan 2000 dorpsbewoners destad in en protesteerden tegen deze moord. Ze werden echter ingesloten en met geweld gedwongen de stad weer te verlaten.

In dezelfde regio in het dorp Dolunay werd een 15 jarig meisje door Turkse soldaten vermoord en in een waterbron gegooid om het op verdrinking te laten lijken. Van dit soort moorden op dorpsbewoners zijn er in de afgelopen maand meerdere geweest.

In het dorp Hilal in Uludere werd in april een huis gebombadeerd waarbij twee kinderen omkwamen en 4 volwassenen werden zwaar verwond.

De volgende verklaring werd door de Europese vertegenwoordiging van de PKK uitgegeven op 15 juni naar aanleiding van de slachting in de nacht van 9 juni in het dorp Gere:

"In de nacht van 9 juni werd er een slachting aangericht onder de bevolking van het dorp Gere in Sirnak, waarbij 26 mensen vermoord werden waaronder vrouwen en kinderen. De verantwoording voor de slachting wordt door de Turkse staat gelegd bij de PKK, zoals al vaker gebeurd is in het verleden. Omdat het dorp

aanvankelijk van de buitenwereld was afgesloten was het idee dat het dorp onder raketvuur was komen te liggen van het Turkse leger, nadat ARGK eenheden (het volksbevrijdingsleger) de zgn burgerbeschermers in het dorp aangevallen zou hebben (deze 'burgerbeschermers' worden betaald en bewapend door de Turkse staat om de bevolking te beschermen tegen akties van de PKK en de plaatselijke onrust de kop in te drukken). De werkelijke toedracht kwam pas na zes dagen via het ARGK hoofdkwartier. Op 9 juni vond er geen aanval plaats van ARGK eenheden op het dorp Gere. De aanval werd gedaan door kontra guerilla eenheden. voor en na de aanval zijn de beide kompanieën van het Turkse leger, die zich ophouden in de buurt van het dorp, niet in beweging gekomen. Buiten dat werden de vallen, die het Turkse leger iedere nacht in dit gebied opstelt, in de nacht van 9 juni niet opgesteld. Zo kon de eenheid van het Turkse leger, die de slachting uitvoerde, probleemloos in het dorp komen en zich ook weer verwijderen.

Tijdens de aanval werd gebruik gemaakt van raketten en zware wapens, die op bepaalde huizen werden gericht en uitbranden.

De Turkse staat en de bandietenchef Bahattin Aktug hadden in dit dorp met geweld 40 wapens verdeeld. Diegenen, waarvan de huizen vernield werden, hadden het aannemen van wapens geweigerd.

Hoewel er zes dagen voorbij zijn sinds de slachting, is het gebied volkomen van de buitenwereld geïsoleerd. Er werden talrijke eenheden van de land en luchtmacht in het gebied gestuurd. de koloniaalgouverneur Hayri Kozakcioglu verklaarde op de verzoeken van de pers om de regio in te mogen: "Wij zijn bezig met een herstructurering, pas daarna kunt u het gebied in." Men probeert de sporen van de slachting uit te wissen. Als antwoord hierop is het ARGK in deze regio een offensief begonnen, er heerst een oorlogstoestand. Er zouden 80 soldaten verwond dan wel gedood zijn. De Turkse staat heeft slechts 8 doden gemeld.

De Turkse staat gaat ermee door het Koerdische vraagstuk met slachtingen en terreur op te lossen en valt met minachting van internationale rechtsregels burgers, vrouwen en kinderen aan. Het zwijgen en niet handelen van Europa versterkt de gruweldaden van het Turkse leger in Koerdistan. Wij eisen dat per direkt delegaties van politici, journalisten en vertegenwoordigers van mensenrechtenorganisaties naar het gebied reizen om de slachting van 9 juni in het dorp Gere te onderzoeken."

Op 2 juni probeerden meerdere honderden vluchtelingen uit het kamp Mus, oostelijk van Diyarbakir, te demonstreren tegen het al negen maanden durende uitgaansverbod. De demonstratie werd al in de kiem gesmoord m.b.

v. de wapenstok, 7 vluchtelingen waaronder een 8 jarige jongen raakt en gewond. De vijfkoppige delegatie die in naam van de vluchtelingen onderhandeld had met de kampeiding werd gearresteerd. 3 van hen bevinden zich in handen van de politie en er wordt gevreesd voor hun uitlevering naar Irak. In de krant 2000 Dogru van 27 mei vallen de volgende voorbeelden te lezen:

In het dorp Şenoba in het tot Hakkarî behorende distrikt Uludere hebben enkele familieleden van de familie Babat de herder Ahmet Kara onthoofd en bij het leger gebracht, waarvoor ze 15 miljoen liras ontvingen (ongeveer f1400).

Na een overval van de PKK in het distrikt Çukura hebben speciale teams 72 mensen, waaronder ambtenaren, willekeurig uit een koffiehuis gehaald en gearresteerd.

Eveneens in het distrikt Çukura werden mijnen gelegd in de buurt van dorpen waarvan bewoners het weigeren "dorpsbeschermers" te worden waarbij in het dorp Kurderî één persoon werd gedood en zeven gewond en er in het dorp Çayirli twee mensen werden gedood.

Koerdistan afgesloten

De Turkse staat probeert de ontwikkelingen in Koerdistan voor de openbaarheid te verbergen. hiervoor is ook dekreet nr 413 in de wereld geroepen om de militairen verder te laten moorden. Zowel de Turkse als de internationale pers alsmede medewerkers van ambassades mogen niet naar Koerdistan reizen om erover te berichten. De ambassade sekretarissen van Denemarken, Zweden en Noorwegen werden op 29 mei in Siirt aangehouden. Ze werden aangehouden tijdens een gesprek met de koerdische advocaat Zübeyir Aydar en twaalf uur vastgehouden. In aansluiting op hun vrijlating werd hun ieder verder betreden van de regio verboden. Ook in Cizre werden een reporter van de franse krant Le Monde en een tweede buitenlandse journalist eerst opgepakt en vervolgens het gebied uitgestuurd.

Gewapende akties en gevechten

Een 600 man sterke eenheid van het Turkse leger deed in Çukurca een aanval op een basis van de ARGK. Tijdens de vuurgevechten werden 50 Turkse soldaten verwond dan wel gedood.

Op 12 mei werden in de buurt van het dorp Kadise 4 Turkse soldaten gedood.

Op 16 mei reed een Turks konvooi over een door de ARGK gelegde mijn. Tien Turkse soldaten werden gedood. Op 16 mei vielen ARGK eenheden het Turks bataljon aan in de binnenstad van Cukurca.

Op de avond van 23 op 24 mei wordt er door de ARGK een val gezet in het distrikt Esendere. Daarbij werden 7 Turkse soldaten verwond dan wel gedood.

In de binnenstad van Uludere demonstrieren ongeveer 80 bewapende ARGK guerilla's.

In het dorp Helene in de provincie

Kurtalan zijn tijdens een gevecht vier Turkse soldaten gedood. De ARGK strijder Ali Agal en twee anderen sneuvelden.

Bij een hele dag durend gevecht op 21 mei in Pervari werd er een Turkse soldaat gedood en twee anderen verwond.

In de maand juni zijn het aantal gevechtshandelingen toegenomen, zelfs de koloniaalgouverneur Kozakcioglu moest dat op een perskonferentie toegeven.

In de 2e en 3e week van juni waren er in totaal 35 akties van ARGK eenheden. Hierbij zijn 25 soldaten gedood of verwond. Tijdens akties, gericht tegen "dorpsbeschermers", agenten en kolaborateurs kwamen nog eens 16 mensen om het leven.

Tijdens deze akties sneuvelden 4 strijders van het ARGK. Er waren ook akties tegen economische doelen. Een voorbeeld: begin juni hebben ARGK eenheden in het landelijke gebied van Diyarbakir een olieboorinstallatie aangevallen. Daarbij werden de juist nieuw uit de VS geïmporteerde boorinstallaties vernield.

"Onze verliezen zijn minder als de VS in Vietnam"

Deze vergelijking trok de koloniaalgouverneur Kozakcioglu begin juni tijdens een perskonferentie. Hij legde daar een berekening op tafel. In de laatste 5 maanden hebben er volgens deze berekening 1500 gevechten en akties plaats gevonden. 38 van deze akties vonden plaats in het distrikt Sirnak. Hierbij zouden 190 "Terroristen" opgepakt zijn. Voor het einde van het jaar moeten 199 nieuwe politieburo's ingericht worden, zo dat er op iedere 5000 inwoners één politieburo komt. In ieder buro zijn minstens 30 agenten onder gebracht, wat één agent op 170 inwoners betekend. Daarbovenop zijn er dan nog eens 21.480 "dorpsbeschermers" voor het regime werkzaam. Deze verdienen daarmee ongeveer f450,- per maand, tegenover het loon van een industriearbeider van ongeveer f165,- per maand. Over verliezen aan de kant van de Turkse veiligheidstroepen zei Kozakcioglu geheel niets. Hij bevoerd, de "terroristen" hebben in de landelijke gebieden hun doelen niet bereikt en daarom hebben ze een gedeelte van hun strijdkrachten in de steden gestationeerd en stoken daar de bevolking op. Hij zei: "De terroristen proberen, met demonstraties en bij begrafenissen de bevolking op te zetten tegen de veiligheidstroepen".

Massaprocessen tegen deelnemers volksopstand

Op 21 mei begon in Diyarbakir een eerste massaproces tegen deelnemers van de volksopstand in Cizre. Het proces vindt achter gesloten deuren plaats en de pers is niet toegelaten. Hieronder gedeelten uit de persverklaring van het Koerdistan Komitee (uit de BRD) bij het begin van het proces:

"Vandaag, op 21 mei 1990, begint voor het staatsveiligheidsrechtshof (DGM) in Diyarbakir het eerste massaproces plaats tegen 155 deelnemers van de volksopstand in Noordwest Koerdistan in de NEWROZ-week van 21 maart tot 28 maart 1990 in Cizre. Aangeklaagd werden vrouwen, kinderen, mannen en ouderen van 14 (Abdullah Caner) tot 60 jaar (Resul Akyürek)

Dit proces tegen de inwoners van Cizre is de inleiding in een rij van massaprocessen tegen patriottische Koerdische mensen, die meegedaan hebben in de Serhildan (Koerdisch begrip voor volksopstand). Deze betekenis stijgt daar echter boven uit, omdat het eerste proces is in het kader van de verscherping van de uitzonderingstoestand naar besluit van de ministerraad van 9.4 die o.a. voorziet in de verdubbeling van straffen voor "seperatistische activiteiten". In deze zin handelt het zich hier om een testproces. Tot nu toe zijn er meerdere honderden advocaten in Diyarbakir bereid gevonden, de verdediging van de patriotten op zich te nemen.

Dit proces is gespeend van iedere gerechtigde basis en is een koloniale daad van geweld met behulp van het justitieel apparaat.

tijdens de gerechtigde en legitieme volksopstand ging er geen geweld uit van de demonstranten. Daartegen heeft het koloniale leger op de massa's geschoten waarbij 9 mensen werden vermoord.

In Batman sloegen speciale eenheden meer dan 2000 winkels en bedrijven kort en klein, die meegedaan hadden aan de algemene staking. Voor het grootste deel wordt de aangeklaagde Koerdische patriotten ook slechts het skanderen van leuzen als "Leve Koerdistan", "leve APO", Leve de PKK etc ten laste gelegd.

Dit proces herrinnert ons aan de processen en veroordelingen tegen de deelnemers aan de eerste Koerdische volksopstand van 1925, waarin vele honderden voor zgn "Revolutionaire gerechtshoven" moesten verschijnen en in showprocessen tot hoge vrijheidsstraffen en zelfs ter dood werden veroordeelt. toen zweeg de wereld! Echter nu is het niet 1925, de patriottische Koerdische mensen zullen zich en hun gerechtigde zaak, de nationale bevrijdingsstrijd onde leiding van de PKK-ERNK-ARGK, verdedigen en hun stem de wereld inschreeuwen!"

Op 12 juni eiste het Turkse rechtshof in izmir tegen 30 aangeklaagde koerden zware straffen. Ze waren aangeklaagd, omdat ze de PKK ondersteund zouden hebben. Ze zouden propaganda, kranten en stencils hebben gemaakt. Het proces is ook een weerslag van dekreet nr 413, die bij verdenking van "seperatistische activiteiten" voorziet in verdubbeling van de strafmaat. Het gerechtshof eiste straffen tussen de 3 en 28 jaar.

RADIKALE LINKE

ADRIAN KÖLN ologne CITY MAP

kehrsam Stadt Köln Tourist Office

KONGRES

Sinds april 1989 wordt er in de bondsrepubliek Duitsland onder de naam Radikale Linke een poging ondernomen, om aan de alom heersende behoefte naar verbreding binnen kringen die oppositie voeren tegen het systeem tegemoet te komen. Konkreet gaat het daarbij om het opbouwen van een structuur, die discussies tussen verschillende linkspolitieke groeperingen mogelijk maakt en stimuleert en die tot gezamenlijk politiek handelend optreden aanzet.

De discussie werd op gang gebracht door een verklaring (zie de Zwarte nr.144), opgesteld door 'n aantal mensen uit de hoek van de GAL (= Grüne Alternative Liste) die de partijpolitieke koers niet meer zagen zitten, juist omdat die het failliet van de basispolitiek betekende.

Nadat een aantal andere mensen uit verschillende politieke invalshoeken aan de herformulering van deze verklaring hadden meegewerkt, is het stuk rondgestuurd voor reacties en commentaren. Hierbij werd vooral benadrukt, dat het stuk bediscussieerd zou moeten worden op plaatselijk nivo en door de daar actieve groeperingen. Voorgesteld werd om de bundeling van schriftelijke reacties tot uitgangspunt voor een landelijk kongres te gebruiken.

Er werden alles bij elkaar zo'n drietal voorbereidende vergaderingen georganiseerd, o.a. voor de samenstelling van de Reader (die inmiddels is uitverkocht).

In deze voorbereidingsfase manifesteerden zich de eerste moeilijkheden bij het dilemma van feministiese groepen; in hoeverre konden ze zich vinden in de beperkte rol om de basistekst op 'vrouwvriendelijkheid te toetsen'. Grote terughoudendheid ook bij autonome en anti-imperialistiese groeperingen, die ondermeer uit de persoonlijke achtergronden van de initiatiefnemers het gevoel niet konden kwijtraken, dat achter het initiatief toch meer zat dan een poging tot breed gestruk-

tureerde discussie.

Uiteindelijk bleek de planning Zowiezo fout te zijn geweest. De reacties op het basispapier dat in talrijke steden en stedelijke verbanden besproken had moeten worden, waren zó mager, dat het kongres in plaats van op begin maart pas per 1 juni kon plaatsvinden. De signatuur van het basispapier zou wel eens op bredere twijfels gestoten kunnen zijn. De inmiddels verschenen reader, waarin een aantal reacties van heel uiteenlopend karakter gebundeld waren, bracht wat meer beweging in de zaak.

De ontwikkelingen in de DDR eind vorig jaar en de haast van de BRD met de realisering van de al 40 jaar verkondigde "Wiedervereinigung" veroorzaakte voor het initiatief een doorbraak. De Radikale Linke bood onderdak aan al die krachten in de BRD, die deze ontwikkelingen naar een "einig Vaterland" niet ongestoord wilden laten plaatsvinden. Onder het motto "NIE WIEDER DEUTSCHLAND!" werd op brede basis - van linkse tot links-radikale groepen - opgeroepen tot een landelijke demonstratie in Frankfurt op 13-5-'90. De mobilisatie liep erg goed en bracht zo'n 10.000 mensen bijeen, die zich tegen de fascistiese traditie van het kapitaal, die in de kwestie van de duitse 'her'-eniging heel manifeste vormen aanneemt wilden verzetten. Bij die demonstratie vielen er talrijke gewonden, toen de smeris heel brutaal probeerde de demonstratie te storen en te splitsen.

Het kongres kreeg dan ook als hoofdtitel - in aansluiting dus op de demonstratie in Frankfurt - "Nooit meer Duitsland!". Deze leus tegen de "kalte Anschluss" van de DDR moet de heel reële bedreiging van het fascisme, de fascistiese traditie van het grootkapitaal duidelijk maken. Dit thema beheerste dan ook de hele bijeenkomst.

De discussiebijdragen hierover liepen langs twee lijnen. Enerzijds fascisme tegenover anti-

fascisme, de rol van het patriarchaat als pijler van de fascistiese ideologie, waarin de funktionalisering van de vrouw als uitbuitingsobjekt net zo logies is als het uitselekteren van het ideaal-type mens (lees: man) door uitroeiing en door genenmanipulatie. Gekonstateerd werd, dat het taboe op fascisties politieke inhoud en nationaal-socialistiese ethiek geheel buiten het opkomen van extreemrechtse groeperingen zoals de Republikaner is doorbroken. Dat daarvoor slechts de proklamatie van het totale zelfbeschikkingsrecht op basis van de gebruikswaarde van elke vorm van leven nodig was. Als perspectief voor de Radikale Linke werd "de gelijkheid in verscheidenheid van alle mensen" ontwikkeld.

Anderzijds werd er gediscussieerd over het fascisme als staatsterreur van het grootkapitaal. Hierbij werden arbeids- en uitbuitingsverhoudingen geanalyseerd, de toekomstige rol van Oost-Europa, en met name van de DDR, als achtertuin van het kapitalistiese westen, en met name van het westduitse kapitaal; de versterking van het concurrentie-principe als legitimatie om de verworvenheden van de sociaalstaat af te breken; de reglementerende funktie van de werkloosheid; de maatschappelijk integrerende rol van de sociaaldemokratie en de vakbonden voor alles wat zich in verzet tegen de herstructurering van het kapitaal probeert te beroepen op verworven rechten op het gebied van arbeidsvoorwaarden en reproductie-mogelijkheden. Van vroegere linkse nuanceringen ten aanzien van ontwikkelingen en maatregelen in Oost-europa op het gebied van antifascisme bleef helemaal niets over. Mede door de afwezigheid van een vertegenwoordiging van de Vereinte Linke uit de DDR werd op een bijna Koude-Oorlogs-manier een 40 jarige "andere" ontwikkeling van tafel geveegd: misschien onder druk van de overweldigende verkiezingsuitslagen in de DDR of vanwege de uitbarstingen van nationalistiese sentimenten al-

—	2
—	3
—	4
—	5
—	6
—	7
—	8

daar. De mensen van de Vereinte Linke waren voor het kongres niet speciaal uitgenodigd en kregen ook geen kans hun diskussiebijdragen ter plekke alsnog te leveren, want daar was geen plaats meer voor.

De weigering van feministen om mee te werken aan een apart onderdeel van het kongres over het "vrouwenprobleem" ("Die Frauenfrage besteht nicht! is hoogstens een mannenprobleem!") had wél tot gevolg, dat door alle diskussies heen het patriërchaat geproblematiseerd werd, wat ons inziens ook wel de enige juiste aanpak is. De weigering berustte o.a. op het feit, dat pas heel kort voor het kongres iemand specifiek voor een bijdrage werd gevraagd en dat andere vrouwen zonder voorafgaande raadpleging in het programma waren opgenomen.

Het patriërchaat als thema vormde ook de verbinding naar het onderdeel over anti-kapitalistische ekologie. Juist aan de milieuproblematiek valt de waanzin van het kapitalistische marktprincipe en de daarmee samenhangende waardetheorie af te lezen; maar tevens ontpopt zich daarin de staat als de instantie bij uitstek, die in dienst van het grootkapitaal voor de maatschappelijke akseptatie verantwoordelijk is.

Vernietigende kritiek hierbij aan het adres van de Groenen (GAL), die op hun lijdensweg naar politieke macht de milieubeweging in de BRD van haar oorspronkelijke afwijzings-/weigeringshouding tov. de industriële samenleving heeft afgeholpen en die door hun op onderzoeksrapporten gebaseerde, concrete partijprogrammapunten de weg heeft geëffend naar integratie in juist die industriële samenleving.

Het is dan ook daarom, dat de milieuproblematiek erg serieus moet worden genomen door de Radikale Linke; niet alleen omdat extreemrechts er een "Blut und Boden"-programma van weet te maken en het eko-fascisme als radikale oplossing voor de dreigende catastrofe een

grote kans maakt; maar vooral ook om het verzet tegen de industriële samenleving opnieuw te bundelen en tot aan haar basis, het kapitalisme en patriërchaat te herleiden.

*Omdat herhaaldelijk het vermoeden is geuit, dat binnenkamers coalitiebesprekingen met de PDS worden gevoerd, waardoor een partijvorming niet uit te sluiten valt;

*Omdat uit de patriërchaatsdiskussie is gebleken, hoezeer ook de Radikale Linke nog structureel patriërchaal is en de deelnemers in het algemeen daar zelf nauwelijks iets mee weten te beginnen;

*Omdat de Vereinte Linke (uit de DDR) slechts heel marginaal iets heeft kunnen inbrengen van wat er in de DDR nog "over"-leeft;

*Omdat "Nooit meer Duitsland" nauwelijks op internationale samenhangen, met name op Schengen, op Europa '92 en op de Nato werd onderzocht;

*Omdat de inbreng van de sociale en politieke gevangenen op het kongres slechts beperkt bleef tot het voorlezen van een verklaring van hun kant;

*En omdat de vorm van het kongres veel te wensen overliet kwa mogelijke inbreng en uitwisseling van standpunten,

Werd er besloten tot voortzetting van het projekt Radikale Linke/Nooit meer Duitsland:

- 1) door een nationale demonstratie op ± 9-11-'90 te laten plaatsvinden: de dag van de Reichsprogromnacht, de dag van de val van de muur en de dag van het begin van de Novemberrevolutie;
- 2) door een vervolgekongres vóór het einde van dit jaar;
- 3) door een open groep in te stellen om de zaken van dit kongres af te handelen (evaluatie, verslagen etc.) en het tweede kongres voor te bereiden.

Een verklaring aan de GAL-Berlijn werd toegestemd, waarin ze worden opgeroepen zich sterk te maken tegen de invoering van het Schengenakkoord (Berlijn valt door z'n speciale status niet zonder meer onder de verdragen die de BRD met andere landen sluit).

Het kongres bracht zo'n 1500 tot 2000 vrouwen en mannen bijeen in een zaal van de universiteit Keulen. Stoelen waren er voor slechts 1000 mensen, de rest moest zich maar zien te behelpen. Het programma was monsterlijk: 3 dagen 'n lopende band diskussie met slechts hier en daar een kwartiertje pauze om de benen te strekken en wat frisse lucht te happen. Van 's morgens half negen tot 's avonds half tien, in een zaal waar de luchtverfrissingsinstallatie niet werkte namen doorgaans zo'n 1200 mensen ononderbroken deel aan een enorm breed diskussieprogramma. Geen werkgroepen, geen dia-voorstellingen of film; kontinu gekonsentreerd luisteren en ingaan op bijdragen in één grote vergadering. Het was verbazingwekkend, dat iedereen het allemaal heeft weten vol te houden en onder de slechte omstandigheden de energie heeft weten op te brengen.

Want van een afwachtende houding was tijdens het kongres allerminst sprake terwijl niemand het zich makkelijk maakte door terug te vallen op de geijkte scheldpartijen en verdachtmakingen om haar/zijn politieke splinterpostie af te schermen naar anderen toe. De vorm van plenaire vergaderingen maakte het wel moeilijk om op afzonderlijke punten in te gaan. Vaak wekten de bijdragen de indruk van statements.

Opvallend was de grote opkomst en aanwezigheid van 20-30jarigen; het was dus allerminst een kongres voor mensen die in de politiek op jarenlange ervaringen konden bogen. De eigen discipline en aandachtige deelname van zoveel mensen toonde wel aan, dat het iedereen ernst was. De noodzaak van gezamenlijke diskussies over de veranderingen en de opbouw van nieuwe samenwerkingsvormen is wel degelijk gebleken.

En niemand hoefde bang te zijn voor een verzoenend en verhullend "wij"-gevoel. Daarvoor waren de standpunten te gedifferentieerd, de kritiek al te scherp. Maar duidelijk was, dat de bereidheid leefde om met elkaar in diskussie te gaan en daaruit te leren, gezamenlijk de strijd aan te binden tegen de herstructurering van het kapitaal.

Hoe deze strijd, dit verzet vorm krijgt wist niemand van de aanwezigen; daarin waren allen gelijk. Maar dat op vele nivo's verzet kan worden geboden, daarover was men het eens, de noodzaak hiervoor was voor iedereen duidelijk.

Het nationale karakter zal in 'n vervolgekongres moeten worden doorbroken, juist omdat iedereen de beperktheid ervan zich realiseerde.

OPROEP TOT STEUN AAN OOST-TIMOR

Het is dit jaar 15 jaar geleden dat Oost-Timor werd binnengevallen door het Indonesische leger. Het ziet er naar uit dat Indonesië de illegale bezetting van Oost-Timor niet vrijwillig zal opheffen. Om te bereiken dat de Indonesische troepen Oost-Timor verlaten en het Oosttimorese volk de kans krijgt om over haar eigen toekomst te beslissen, is het heel erg hard nodig dat de internationale druk op Indonesië wordt opgevoerd.

Steunactie

Om deze reden hebben wij, het Komitee Indonesië en de XminY Beweging, het initiatief genomen tot een steunactie. In de periode van februari tot eind oktober 1990 willen wij in Nederland zoveel mogelijk steun verwerven van organisaties en personen voor de volksoproep, waarvan u de tekst aan de achterzijde aantreft. In deze volksoproep wordt de Tweede Kamer gevraagd dat zij de Nederlandse regering aanzet tot een actief Oost-Timor beleid. We streven naar vele duizenden handtekeningen. De strookjes en handtekeninglijsten kunnen tot uiterlijk 14 oktober worden teruggestuurd. Wij willen de volksoproep op 7 december, de dag waarop 15 jaar geleden Indonesië Oost-Timor binnenviel, aanbieden aan het parlement.

Deze aktie wordt niet alleen in Nederland gehouden, maar maakt deel uit van een internationale campagne. Overal in de wereld zullen Oost-Timor solidariteitsgroepen soortgelijke initiatieven nemen om hun regering respectievelijk parlement op te roepen een actief beleid te voeren dat bijdraagt aan de bevrijding van Oost-Timor.

Achtergrond

Oost-Timor was vierhonderd jaar lang een kolonie van Portugal. Na de val van de Portugese diktatuur in 1974 werden ook in Oost-Timor politieke partijen opgericht, die zich bezighielden met de toekomst van het gebied. Het Revolutionair Front voor een Onafhankelijk Oost-Timor, het FRETILIN, streefde naar onafhankelijkheid, terwijl de Unie voor een Democratisch Oost-Timor, de UDT, een langdurige federatie met Portugal wilde. Een derde, kleine partij, de APODETI, zocht naar aansluiting bij Indonesië.

Geïnspireerd door Indonesische anti-kommunistische propaganda pleegde de UDT in augustus 1975 een staatsgreep tegen het FRETILIN, coalitiepartner in de overgangsregering. Na een bloedige burgeroorlog (met naar schatting drieduizend doden), waarbij het FRETILIN duidelijk een grotere aanhang bleek te hebben dan de UDT, vluchtte een deel van de UDT-ers naar West-Timor. Dat het FRETILIN een bredere basis onder de bevolking had, was ook al gebleken uit de lokale verkiezingen, die eerder waren gehouden. Na de burgeroorlog bleef het FRETILIN achter als de enige politieke partij van betekenis. Onder druk van Indonesische invallen in Oost-Timor vanuit het grensgebied met Indonesisch West-Timor, riep het FRETILIN op 28 november 1975 eenzijdig de Democratische Republiek van Oost-Timor uit. Daarop viel op 7 december het Indonesische leger massaal het buurland binnen. De verwachting aan Indonesische zijde was dat de verovering van Oost-Timor slechts een kwestie van dagen zou zijn. Maar het verzet tegen de invasie en tegen de daaropvolgende bezetting duurt voort tot op de dag van vandaag.

Bevolking uitgemoord

Door de Indonesische invasie en bezetting zijn alleen al in de periode tot 1980 naar schat-

ting 200.000 doden gevallen, wat neerkomt op een derde van de bevolking in 1975. Een belangrijk deel sneuvelde als gevolg van militaire operaties, die elkaar in snel tempo opvolgden, maar een nog groter aantal werd het slachtoffer van een uithongersstrategie. De hongersnoden werden veroorzaakt doordat de bevolking werd weggejaagd uit haar oorspronkelijke woonomgeving en samengedreven werd in een beperkt aantal 'woonkernen' (door de Timorezen zelf aangeduid met de term 'koncentratiekampen') waar zij werd verhinderd om landbouw te bedrijven. Oost-Timor werd door Indonesië hermetisch afgesloten van de buitenwereld, waardoor berichten over de enorme tragedie nauwelijks naar buiten kwamen. Hulpverlenende instanties zoals het Internationale Rode Kruis mochten aanvankelijk Oost-Timor niet in. Ook journalisten waren niet welkom. Van een van de laatste onafhankelijke televisieploegen in Oost-Timor werden kort voor de invasie vier Australische journalisten op brute wijze door de Indonesië vermoord. Binnen Oost-Timor werd de bewegingsvrijheid van de burgers aan banden gelegd, was een reispas nodig voor elke verplaatsing en viel alle post- en telefoonverkeer onder de censuur van de bezetter.

Ook na de zogenaamde 'opening' van Oost-Timor begin 1989 zijn onafhankelijke mensenrechtenorganisaties niet welkom en kunnen journalisten er alleen terecht onder het toezicht van het bezettingsleger.

Illegale bezetting

De bezetting bracht Oost-Timor ook in een economisch isolement. Wat er wordt verbouwd, wordt verhandeld door de Indonesische staatsmonopolies. De economie en de administratie van het land worden volledig gekontroleerd door de Indonesische militairen. Sinds 1982 worden in het kader van het omstreden transmigratieprogramma Indonesische families naar Oost-Timor gezonden. Zo verdwijnen de Timorezen langzaam uit het straatbeeld. Hun taal, hun cultuur, hun religie, hun eigen Timorese identiteit staan onder enorme druk van een allesoverheersende bezetting. Via het onderwijs zijn de Timorezen verplicht zich de Indonesische taal en geschiedenis eigen te maken. En er worden moskeeën gebouwd in het overwegend katholieke Oost-Timor.

De mensenrechtensituatie op Oost-Timor is allerblijberst. De mensenrechten worden voortdurend en op ruime schaal geschonden. Standrechtelijke executies, verdwijningen, martelingen en arrestaties vinden nog steeds plaats. Voor het bezoek van generaal Suharto aan Oost-Timor in november 1988 werden als voorzorgsmaatregel drieduizend Timorezen opgepakt. Voor en tijdens het bezoek van de Paus in oktober 1989 werden nog eens honderden Timorezen gearresteerd.

Op Oost-Timor zelf, maar ook in gevangenschappen op Java en elders, zit een onbekend aantal politieke gevangenen vast. Er vallen ook nog steeds dodelijke slachtoffers: door schermutselingen tussen het leger en het verzet, als represaillemaatregel of gewoon uit willekeur. Door al het fysieke geweld is op Oost-Timor een terreur van de angst ontstaan. Desondanks blijven de Timorezen zich verzetten tegen de vreemde overheersing.

Verzet, diplomatie en solidariteit

Vanaf de invasie in 1975 tot op de dag van vandaag wordt weerstand geboden aan de Indonesische bezettingstroepen, door alle lagen van de bevolking, op verschillende manieren, met alle middelen waarover zij beschikt.

Het gewapende verzet wordt geboden door het FALINTIL, tot 1988 de gewapende tak van het FRETILIN. Nadat het FALINTIL in 1979 zo goed als vernietigd was, kwam het enkele jaren later op verrassende wijze terug. Thans heeft het FALINTIL meer een nationaal karakter. Het opereert vanuit de moeilijk toegankelijke berggebieden, terwijl ook

aanslagen plaatsvinden tot bij de hoofdstad Dili aan de noordkust. Het is duidelijk dat het verzet veel steun heeft van de bevolking.

Sinds 1981 is er naast het gewapende verzet ook meer en meer sprake van burgerlijke ongehoorzaamheid en burgeropstanden. De Timorezen weigeren Indonesisch te spreken, ze voeren kleine akties uit en smokkelen protestbrieven het land uit. Tijdens het bezoek van de Paus in oktober van het vorig jaar en tijdens het bezoek van de Amerikaanse ambassadeur Monjo in januari van dit jaar gaven jongeren door demonstraties openlijk uiting aan hun onvrede.

Buiten Oost-Timor wordt de diplomatieke strijd geleid door de Externe Delegatie van het FRETILIN in Lissabon. Zowel in Portugal als in Australië wonen omvangrijke gemeenschappen van Timorese vluchtelingen. In 1986 werd een belangrijk succes geboekt in de diplomatieke strijd: het FRETILIN en de UDT, die elkaar in 1975 nog de macht betwistten, sloegen de handen ineen en vormden de NATIONALISTISCHE KONVERGENTIE. Het gemeenschappelijke doel is de bevrijding van Oost-Timor, het vertrek van de Indonesische militairen en burgers en de uitoefening van het zelfbeschikkingsrecht, met inbegrip van het recht op onafhankelijkheid.

Juridisch is de zaak duidelijk. De militaire invasie van 1975 was een flagrante schending van de territoriale integriteit van Portugees Timor. Vijf dagen na de invasie werd deze veroordeeld door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties; enkele dagen later gevolgd door een veroordeling in de Veiligheidsraad. Ook de zogenaamde 'integratie' van Oost-Timor bij Indonesië (juli 1976) vond nauwelijks erkenning in het buitenland. Ook andere instanties, zoals het Europees Parlement, de Beweging van Niet-Gebonden Landen, de Interparlementaire Unie en talloze internationale organisaties met een politiek, humanitair of religieus karakter, veroordelen de Indonesische bezetting van Oost-Timor.

Oproep voor een referendum

Op 6 februari 1989 richtte Bisschop Belo, de apostolisch nuntius van Oost-Timor, zich in een brief tot Perez de Cuellar, Sekretaris-Generaal van de Verenigde Naties. In deze brief riep Bisschop Belo op tot het houden van een referendum. Het volk moet eindelijk de kans krijgen om een eigen keuze te maken over de toekomst van hun land.

Deze handtekeningensactie vormt een ondersteuning van het Oosttimorese streven naar bevrijding. Het doel van de oproep is de Nederlandse regering aan te zetten tot een actief beleid inzake de kwestie Oost-Timor. Immers, de Nederlandse regering neigt naar het standpunt dat de Indonesische annexatie van Oost-Timor een 'fait accompli' is. Wij zijn van mening dat het volk van Oost-Timor net als ieder ander volk het recht heeft op een bestaan in vrijheid. 15 jaar bezetting is 15 jaar teveel. De vijftiende 'verjaardag' van de invasie moet de laatste zijn!

Wat kunt U doen?

1. Om te beginnen kunt u de aktie ondersteunen door op de strook hieronder uw naam en handtekening te plaatsen, deze uit te knippen en aan ons terug te sturen.
2. U kunt ook proberen in uw eigen omgeving, werk- of familiekring zoveel mogelijk handtekeningen te verzamelen. Voor dit doel zijn lijsten verkrijgbaar op het aktie-adres.
3. U kunt meehelpen ruchtbaarheid te geven aan de aktie door de volksoproep met een toelichting op te hangen op opvallende plaatsen waar veel mensen komen. Ook hiervoor zijn 'aktie-pakketjes' verkrijgbaar.
4. Het is mogelijk om in overleg met de initiatiefnemers informatie-avonden over Oost-Timor te organiseren.
5. Tenslotte kunt u de aktie financieel steunen door het overmaken van een klein of groot bedrag op girorekening 3065720 t.n.v. de Stichting Informatie Indonesië o.v.v. Volksoproep Oost-Timor.

Deze aktie wordt georganiseerd door de XminY Beweging en het Komitee Indonesië. Voor meer informatie kunt u zich wenden tot: Aktie Volksoproep Oost-Timor, p/a Komitee Indonesië, Postbus 40066, 1009 BB Amsterdam of telefonisch 020-936050 (bij voorkeur vrijdags tussen 11:00 en 15:00).

NABESCHOUWING AKTIEDAGEN TEGEN SHELL DEN HAAG

15 en 16 juni in Den Haag

Hier volgt een terugblik op de tweedaagse aktie die op 15 en 16 juni is gevoerd naar aanleiding van het samenvallen van het 100 jarig bestaan van Shell met de jaarlijkse Sowetohedenking. Het is geen optelsom van gebeurtenissen, eerder een poging om in grote lijnen aan te geven welke factoren er van invloed waren op de aanloop en het verloop van de aktie en of we deze aktie wel of niet geslaagd kunnen noemen.

De start van de aktietweedaagse begon onder ongelukkige omstandigheden. Enerzijds waren er de ontwikkelingen in Zuid-Afrika die op zich grote overwinningen waren maar de algemene tendens veroorzaakten "dat het allemaal wel de goede kant op zou gaan in Zuid-Afrika". De vrijlating van Mandela en de legalisering van het ANC en andere verzetsorganisaties waren hiervoor de aanleiding. Aan deze tendens waren we allemaal onderhevig en dit veroorzaakte behoorlijke positie verschillen. Het was het argument om aktie te voeren en de tendens door te prikken, het was ook het argument om een behoudende positie in te nemen en je van nu af aan te beperken tot het handhaven van sancties. En zo belandden we bij het KZA, AABN e.a. Deze organisaties zagen dan ook de aktie tweedaagse niet zitten. Het KZA splitste de ondersteuning op: de demonstratie op 16 juni werd wel en de blokkade op 15 juni werd niet ondersteund. Een aantal argumenten waren: een slecht politiek klimaat in Nederland en het niet ondersteunen van de aktie door verschillende organisaties. Dit terwijl de voedingsbond FNV, Kerkelijke organisaties, het ANC en de Zuidafrikaanse vakbond COSATU de aktie wel ondersteunden. Ook de Zuidafrikaanse bannelingen in Nederland, verenigd in het South African Cultural Community Centre (SACCC) riepen op de aktie juist nu te voeren, en de internationale solidariteit die jarenlang zo hoog bij anti-apartheidsorganisaties in het vaandel had gestaan nu te vertalen in direkte aktie. De angst dat deze solidariteit als sneeuw voor de zon zou verdwijnen o.i.v. De Klerks strategie was groot. En terecht. Wij kozen toch om op 15 en 16 juni aktie te voeren omdat we Shell op haar verjaardag nogmaals onder druk wilden zetten en aantonen dat 100 jaar Shell overal staat en gestaan heeft voor onderdrukking en uitbuiting. Daarom een blokkade op vrijdag. Om de link tussen de Soweto herdenking en deze verjaardag te leggen wilden we op zaterdag bij de Zuidafrikaanse ambassade zijn. Tijdens de demonstratie wilden we onze leus: "Shell uit Zuid-Afrika, Sancties Nu" laten horen en onze steun betuigen aan het verzet in Zuid-Afrika. Tijdens de discussie over de aktie liepen we steeds aan tegen de "sukseformule". Wat is de inzet van de aktie, bekendheid, onrust of mensenmassa's op de been zien te krijgen. Ook bij het betrekken van Shell als multinational in de voorpubliciteit en de leuzen kwam dit spanningsveld naar voren. We hebben ervoor gekozen in de krantjes die we maakten de verschillende kanten van Shell naar voren te brengen en hoopten dat dit tijdens de blokkade door de aanwezige mensen d.m.v. spandoeken, bouwwerken etc. naar voren zou worden gebracht. Door de korte voorbereiding en interne discussie verliep de lobby naar onder andere milieu-organisaties stroef. Aan de ene kant zorgden de ontwikkelingen in Zuid-Afrika voor discussies en moeilijke omstandigheden om een grote landelijke aktie te organiseren aan de andere kant werd het moeilijk doordat SUZA-Amsterdam uit de organisatie stapte. Allereerst speelde het argument dat "het niet zo leefde" in onze grote hoofdstad. Daarnaast hadden men een hard hoofd in de organisatorische draagkracht van de aktie. Ondanks deze moeilijke start besloten mensen uit Den Haag, Utrecht, Wageningen en Arnhem de aktie twee-daagse door te zetten. Ook het Landelijk Overleg steunde dit initiatief. We wilden 100 jaar Shell niet ongemerkt

voorbij laten gaan en vinden het juist nu belangrijk het verzet in ZA te blijven ondersteunen. Eind april was inmiddels in zicht, nog twee maanden te gaan. In no-time moest er een interne organisatie structuur ontstaan, geld losgepeuterd worden, een lobby en publiciteit in gang gezet worden, dit tegen de stroom in. In het verloop van de aktie kreeg de organisatie nog een forse duw. De gebeurtenissen rondom het WNC maakte dat 150 mensen die waarschijnlijk deel hadden uitgemaakt van de aktie verdwenen achter tralies. Hiermee viel vooral de mobilisatie van mensen uit het Noorden in het water (we missen jullie en niet alleen hierom). Het geeft op dat moment even aan hoe breekbaar kennelijk de beweging is. Doordat zoveel mensen zoveel strijdvlakken betreden. Tegelijkertijd geeft het ook de kracht aan van de beweging, omdat het allemaal toch maar 'even' gedaan wordt. In de loop van dinsdag 12 juni werd bekend dat Mandela op 16 juni naar Den Haag zou komen. De dag daarop werd duidelijk dat de PvdA (Kok en Van Thijn) Mandela al hadden opgeslokt. Het publieksmoment zou in Amsterdam plaatsvinden en niet in Den Haag. Een streep door ons zaterdag programma. Groepen en mensen belden af. De mystificatie rond Mandela deed z'n intrede. Verschillende versies van een ander zaterdagprogramma werden doorgenomen. Een poging om toch ook Mandela in Den Haag te ontmoeten (ondanks voldoende scepsis hierover) of te laten spreken werden ook ondernomen. Even leek het erop dat de burgemeester van Den Haag in samenwerking met ons in Den Haag een publieksmoment wilde houden, maar in deloop van donderdag bleek het afgeketst te zijn. Donderdagavond werd bekend dat twee mensen van LO SUZA met andere anti-apartheidgroepen uit Den Haag Mandela zouden ontmoeten, na het gesprek met Van den Broek en Trix. Op donderdagavond werd ook duidelijk, dat Trix de 100 jarige Shell vrijdag zou bezoeken, om een boek in ontvangst te nemen. Kortom, de laatste organisatiedag verliep hektisch. Zou het bezoek van Mandela aan Den Haag (waar hij voor grotere druk op Zuid-Afrika zou pleiten) en het bezoek van Trix aan het Internationale Hoofdkantoor de ekstra stimulans zijn voor mensen om naar de aktie te komen? Nee, helaas. De opkomst viel tegen en dat was even slikken. Een eenduidige reden was hier niet direkt voor te geven. Wat meespeelde was volgens ons o.a. de situatie in Zuid-Afrika en wellicht de vermoeidheid van strijd tegen Shell. Na de eerste grote teleurstelling om 7.00 werd het toch nog een geslaagde aktie. Doordat vanaf 8.00 Shell werknemers/sters individueel lopend naar hun werk kwamen, leverde de blokkade de nodige konfrontaties op. Iedereen werd met ons en ons protest gekonfronteerd. Dit leverde gesprekken, geduw en getrek en soms klappen op. Tot 10.00 bleef deze situatie bestaan. Hierna zakte de boel in. Mensen gingen rondlopen, naar huis of koffiedrinken in de stad. Het had misschien eerder duidelijk gemaakt moeten worden dat we tot 3 uur wilden blijven totdat Trix en ander hoog bezoek zou komen. We besloten tijdelijk de blokkade op te heffen om van 14 tot 15 uur de drie mogelijke doorgangswegen voor Trix en haar gevolg te blokkeren. Ondertussen werd duidelijk via het ANP nieuws dat Trix afzag van haar bezoek vanwege de blokkade. In plaats van haar zou prins Claus komen. Om 14.15 stond iedereen bij de Raambrug, die

ondertussen was afgezet met ME en paarden. Het bezoek kwam met grote snelheid en onder luid geschreeuw van ons naar binnen scheuren. Doordat iedereen hier bijelkaar stond op de goede plek was dit een sterk moment en een goede afsluiting van de blokkade.

Er zijn een aantal redenen om te kunnen zeggen dat het een geslaagde aktiedag was en een aantal om te zeggen dat het een mislukte aktiedag was. Kijken we naar het aantal mensen en naar de poging om 100 jaar Shell vanuit verschillende invalshoeken op de blokkade te belichten, dan zou je zeggen dat de aktie mislukt is. We vragen ons af of de ideeën rond dit gebeuren niet aanslaan, en of het animo voor zo'n aktie sterk beïnvloed is door de berichtgevingen over Zuid-Afrika en de marginale stappen die De Klerk tot dusver daar heeft gezet. Mensen die sceptisch stonden tegenover een grote tweedaagse aktie op dit moment hebben op een bepaalde manier gelijk gekregen (mede door hun eigen afwezigheid?). Er blijven veel vragen over in dit verband staan, onder andere naar de drijfveren van mensen om naar akties als deze te gaan.

Kijken we naar het effect dat de dag tweeweg heeft gebracht, dan vinden we het een succesvolle aktie. Er waren genoeg mensen om de konfrontatie met heeft volgens ons Shell haar 100 jarig bestaan onder invloed van de blokkade buiten de publiciteit gehouden. Ook in Rijswijk werd dit laatste duidelijk. De hele omgeving rondom 't Werve, waar Shell het grote bal hield, was hermetisch afgesloten. Op 1 paadje na waar de 200 demonstranten dan ook grote paniek veroorzaakten. De wijn en de hapjes moeten een rare bijsmaak gehad hebben. de Shell werknemers/sters aan te gaan, Shell's imago is opnieuw geschaad, heel Den Haag heeft voor het grootste gedeelte van de dag door lange files geweten dat er een blokkade was, Trix heeft haar bezoek aan Shell afgezegd. Bovendien is duidelijk geworden dat 100 jaar Shell geen reden tot feest is. Er waren 800 ME-ers in Den Haag

Zaterdag.

Al eerder in dit stuk wezen we al op het effect van het bezoek van Mandela op deze dag. Toch kozen we er tenslotte voor om de Jaarlijkse Sowetohedenking in Den Haag door te laten gaan, om daar de oproep van Mandela voor sancties door onze eis "Shell uit Zuid-Afrika, sancties nu!" kracht bij te zetten. Gelukkig waren er ongeveer 1000 mensen die er net-zo over dachten. We vertrokken in een demo vanaf het Malieveld naar de Groenmarkt waar we, na een moment stilte bij de Sowetogedenksteen, naar de toespraak van Mandela op het Leidseplein luisterden. Dit was een mooi moment omdat veel voorbijgangers bleven luisteren. Hierna liepen we met muziek en een absurde hoeveelheid politie (met observatiewagen) naar de Zuidafrikaanse ambassade. Deze observatiewagen (een ME bus met twee camera's op het dak) is het nieuwste wapen van de Haagse politie. Alles en iedereen wordt op de film vastgelegd. Voortaan zal zo'n wagen op iedere demo meerijden uit 'preventieve overwegingen'.

Bij de ambassade vond de manifestatie plaats, waar bands optraden en waar Ignatius Jacobs, lid van de South Africa Youth Congres (S.A.Y.C.O.), sprak over de noodzaak van sancties, en het vetrek van Shell uit Zuid-Afrika.

Wij vonden het goed dat we op 15 en 16 juni deze aktie gevoerd hebben. Het is echter wel duidelijk geworden dat nog lang niet alles hierover gezegd en geschreven is. Het is volgens ons belangrijk om te blijven praten over het belang van de anti Shell campagne, de strijd voor intensivering van sancties en onze eigen beweegredenen hierin.

Landelijk Overleg, Shell uit Zuid Afrika, Sancties Nu, 15 en 16 juni aktie, Karel en Katrien.

GEEN ZUIDAFRIKAANSE

STEENKOOI

Zaterdag 23 juni: waterblokkade om bulkcarrier de Berlinda te beletten 74.000 ton Zuidafrikaanse steenkool te lossen.

Vrijdag 22 juni: windkracht 6/7; verwachting voor zaterdag: windkracht 6. De veiligheidsgrens die we met onze schippers bepaald hebben voor het gebied aan de Maasvlakte ligt bij windkracht 5. We worden wat giechelig van het lot. Het heeft veel tijd en energie gekost om de ingrediënten voor een geslaagde waterblokkade bij elkaar te kunnen brengen: schippers met hun schepen, veel mensen, blokkademateriaal, EHBO, eten, bands, podia, vervoer naar de Mississippihaven, enz. en dat alles afgestemd op het exacte tijdstip van de aankomst van het koleschip.

Dat verzet je niet een dagje.

's Avonds op de verzamelplek voor onze schepen blijkt één schip gearriveerd, na een nacht en een dag varen in stromende regen en wind. Twee zijn zeker onderweg. Van een aantal schippers is nu bekend dat ze het niet aandurven. In de fabriek in Rotterdam wordt intussen vergaderd over de aktie en wat er gedaan kan worden als de storm aanhoudt. Een demonstratie in het centrum van Rotterdam is een alternatief, maar niet bepaald iets waar we naar uit kijken.

Zaterdag 23 juni: windkracht 5 en zon. Om 9 uur 's morgens kunnen we met drie schepen op weg naar de Mississippihaven.

Na de zorgen van vrijdag is het al heel wat dat het allemaal door kan gaan: hoewel we woensdag nog rekenden op 7 à 8 grotere schepen en 2 à 3 kleinere is de sfeer op het vlotje

goed. Veel mooie grote spandoeken, spitskolen van de Voedingsbond, muziek. We passeren zonder problemen de Rozenburgsesluis en knopen na de laatste brug de grootste ANC-vlag ter wereld aan een mast.

ACHTERAF

Eigenlijk is de dag zo doorgegaan: kleiner dan we dachten, maar in een goeie sfeer, ook op de landlokatie, met een podium met bands, met eten, enz., waarvandaan een drijvende blokkade van olievaten in ANC-kleuren het water ingelaten werd.

En vooral: de Berlinda werd buitengaats gehouden. Volgens de EMO omdat er geen losplaats was aan de kade. Het is nogal onwaarschijnlijk dat er in zulke dure handel op het laatste moment geen plaats blijkt te zijn. Het zou kunnen dat meer dan voor de effectiviteit van de blokkade, er angst was voor de zichtbaarheid van het binnenkomen van een schip met Zuidafrikaanse kolen, want dat wordt bij voorkeur verdoezeld. Hoe dan ook is het aanleggen van de Berlinda voor zeker een middag verhinderd.

Om 4 uur besloten we de blokkade op te heffen. De wind stak weer op; het was onzeker wanneer de Berlinda binnen zou lopen en overnachten met 3 schepen in een woelige haven en een ploeg mensen in een straffe wind aan wal zou volstrekt niet haalbaar zijn. Het enige echt vervelende die dag gebeurde op het moment van overleg over blijven of niet.

Een vierde schip kwam de Mississippihaven invaren en draaide na 5 minuten weer om. De schipper wou niet blijven;

hij had 18 uur aan één stuk gevaren en had geen brandstof meer. De groep mensen die hij aan boord had, kon er in Rotterdam pas weer af.

Is de aktie geslaagd?

Het doel was de discussie over een boycot van Zuidafrikaanse steenkool nieuw leven in te blazen.

Daarvoor is deze aktie niet genoeg. Wel is er in veel kranten (niet in de Volkskrant, maar wat is dat toch voor krant?) en op de plaatselijke radio aandacht aan besteed. Naast een beetje getut over het feit dat de pers de Berlinda niet te zien kreeg (en wij zijn de eersten om te beamen dat dat onze schuld was) was de berichtgeving opvallend positief over de motieven voor de aktie. Geen gezeur over dat het toch niet de tijd is om uitbreiding van sancties tegen Zuid-Afrika te eisen. Verder waren mensen van de Vervoersbond FNV de hele dag op het terrein van de EMO aanwezig om discussies met werknemers aan te gaan over het belang van een steenkoolboycot tegen Zuid-Afrika.

Al met al zijn we wel tevreden.

Het is waar: we waren niet met duizenden.

Dat De Klerk, Thatcher en onze Van Den Broek het wel erg graag willen doen voorkomen of apartheid eigenlijk al is afgeschaft is begrijpelijk. Dat mensen van 'onze' kant zich door de reclamecampagne van De Klerk en Co in verwarring laten brengen is treurig. Maar aan de 23e juni hebben we overgehouden dat er ook met minder mensen genoeg te vinden zijn om een geslaagde aktie mee uit te voeren.

Wind en weder dienende, natuurlijk.

Over Lekker Fris en de dood van L.

aan allen die zich gestoord hebben aan mijn reactie op de eerste verklaring van het WNC omtrent de dood van L.

In dit stuk wil ik proberen in te gaan op de kritiek die is losgekomen naar aanleiding van mijn stukje in Lekker Fris nummer acht en op dat nummer van Lekker Fris als geheel. Ik had dit stuk eerder kunnen schrijven maar heb dat doelbewust niet gedaan. De gemoederen zijn voor mijn gevoel veel te hoog opgelopen en ik wilde op korte termijn niet nog eens extra olie op het vuur gooien. Daarnaast loop ik, met het schrijven van welke reactie dan ook, het risico dat me wederom patriarchaal denken verweten wordt en de discussie in kwaadheid blijft hangen. Omdat ik de kritiek serieus wil nemen heb ik besloten om toch te reageren.

In de eerste plaats wil ik duidelijk stellen dat het echt niet mijn bedoeling is geweest om mensen persoonlijk te kwetsen. Ik snap dat mijn stukje voor mensen die nauw bij L. betrokken waren, de druppel was die de emmer deed overlopen. Voor die mensen spijt het me en kan ik alleen maar zeggen dat ik geen trap na heb willen geven. De kwaadheid die in bredere kringen is ontstaan kan ik echter minder goed volgen, evenals de inhoudelijke kritiek op mijn stukje.

Mijn stukje in de Lekker Fris was voor de helft beschrijvend (hoe waren de reacties op de dood van L. in Nijmegen en omstreken, welke spekulaties deden de ronde, en de hoop op een verklaring die een eind aan deze spekulaties had kunnen maken), het tweede deel hield inderdaad kritiek in, kritiek op de afstandelijkheid van die eerste verklaring.

Ik ben redaktielid van Lekker Fris en voel in die zin een zekere verantwoordelijkheid om inhoudelijk een zo goed mogelijk blad te maken. Een blad waarin enerzijds kritiek gekeken wordt naar de huidige maatschappij, anderzijds naar de beweging of sien. Een belangrijk (zometertijd het belangrijkste) onderdeel daarvan is voor mij de manier waarop in de sien (en daarbuiten) met elkaar omgegaan en over elkaar gedacht wordt. Dat zou voor mijn gevoel de basis van een politieke of alternatieve beweging moeten zijn. Vanuit die achtergrond kreeg ik met het volgende probleem te maken: Het overlijden van L. zorgde bij vrijwel iedereen die zich nog enigszins betrokken voelt bij de sien, en dus ook bij ons en naar ik aanneem bij onze lezers/sters, voor een schok. Dan komt hierover een verklaring uit die ontzettend vaag en afstandelijk is. Velen waren door deze verklaring nogmaals geschokt. Normaal plaatsen we slechte verklaringen niet in Lekker Fris, maar de dood van L. was te belangrijk om er geen aandacht aan te besteden. Doordat ik het maken van een blad, de lezers/sters, zo'n belangrijke verklaring en m'n eigen ideeën serieus probeer te nemen,

voelde ik me op dat moment gedwongen om een stukje te schrijven. Deels om de lezers/sters die niet midden in de sien zitten een beeld te geven van de situatie en gevoelens die in de sien leefden, deels omdat er voor mijn gevoel een kritiese kanttekening bij de afstandelijkheid van die verklaring geplaatst moest worden. Een deel van de inhoudelijke kritiek op mijn stukje vind ik dan ook niet terecht. Mij wordt verweten dat ik publiekelijk kritiek heb geuit op de verklaring zonder eerst contact te zoeken met betrokkenen in Groningen. Tegelijk wordt toegegeven dat die verklaring vaag en afstandelijk is. Gelukkig kwam na het verschijnen van LF nummer acht dan ook een tweede verklaring uit. Naar ik begrepen heb omdat die eerste verklaring, ook door betrokkenen uit Groningen, een slechte verklaring gevonden werd. Die inhoudelijke kritiek snap ik dan ook niet. Er wordt een publieke verklaring uitgegeven en als daar kritiek op komt of onduidelijkheid over bestaat moet je persoonlijk contact zoeken. Ik neem aan dat een verklaring onder die omstandigheden juist geschreven wordt om te voorkomen dat mensen in de telefoon klimmen. Daarnaast heeft niet iedereen de mogelijkheid om contact op te nemen met mensen in Groningen, iets wat voor een deel van de Lekker Fris-lezers/sters zeker op zal gaan. Verder vind ik het vreemd dat kritiek op een verklaring wel intern geleverd, maar niet op papier gezet mag worden. Dat gebeurt voor mijn gevoel in de sien te vaak en wil ik juist proberen te doorbreken met een blad als LF.

In de kritiek komt ook naar voren dat ik uit gegaan zou zijn van spekulaties en roddels en dat ik verteld heb wat wel en niet in Groningen gebeurt kon zijn. Dat klopt gewoon niet, ik ben uitgegaan van de situatie in Nijmegen en omstreken en van de eerste verklaring. De eerste alinea's van mijn stukje zijn beschrijvend. "Wat gebeurde er in Nijmegen en omstreken op het moment dat het nieuws over de dood van L. naar buiten kwam?" Daarbij was de burgerlijke pers voor de meeste mensen in eerste instantie de belangrijkste informatiebron en waren de spekulaties niet van de lucht. Het zou voor mijn gevoel hypokriet zijn om dat te ontkennen. Ook in de sien gaat iedereen gedeeltelijk op af op informatie uit de pers als er geen andere informatie voor handen is, wordt er gespekuleerd en is het roddelcircuit behoorlijk ontwikkeld. Dit beschrijvende gedeelte heb ik geschreven om aan te geven hoe belangrijk een verklaring op dat moment had kunnen zijn, juist om een eind te kunnen maken aan die spekulaties en het gebrek aan informatie. De vaagheid en afstandelijkheid van die eerste verklaring zorgde gedeeltelijk voor het tegenovergestelde en was mede daardoor zo storend. Veder wordt me verweten dat mijn kritiek niet opbouwend zou zijn en niet vanuit gelijkwaardigheid wordt gegeven, daaruit wordt de konklusie getrokken dat ik een patriarchale instelling zou hebben. Het opbouwende van mijn kritiek (ookal hoeft kritiek

volgens mij niet per definitie opbouwend te zijn, je kan kritiek hebben zonder het antwoord te weten) is naar mijn idee de waarschuwing voor de gevolgen van verklaringen of opstellingen die onduidelijk of afstandelijk zijn. Overigens wil ik daarbij opmerken dat veel verklaringen daarvoor gebukt gaan. In dit geval was het echter zo fundamenteel dat die kritiek voor mijn gevoel geleverd moest worden. Fundamenteel omdat het niet over één of ander politiek item maar over iemand ging. Wat betreft het ongelijkwaardige neem ik aan dat hiermee wordt bedoeld dat de verklaring onder hele moeilijke omstandigheden werd geschreven, terwijl het voor mij makkelijk is om daar vanaf een afstand kritiek op te leveren. Dat is waar, net zoals het nu voor mij ongetwijfeld makkelijker is om te reageren dan voor mensen die direct bij L. betrokken waren. Daar kan ik, ookal zou ik dat willen, helaas niets aan doen. Daarbij moet iedereen echter wel bedenken dat ik die reactie geschreven heb, en nu weer reageer, vanuit mijn eigen betrokkenheid. Niet omdat ik het leuk vind om kritiek te leveren of om mensen een trap te geven.

Tenslotte wil ik nog wat opmerkingen maken over Lekker Fris nummer acht als geheel. In de eerste plaats is de indruk dat we met dit nummer het WNC, of mensen rond het WNC, doelbewust hebben willen pakken onjuist. Het stuk op de voorpagina is onafhankelijk van de verdere inhoud geschreven en het onderwerp voor dit stuk stond al geruime tijd vast. De strekking van het stuk is een kanttekening bij de manier waarop er, ook in de sien, met dodenherdenking, eerbied voor overledenen enz, wordt omgegaan. In het kader van dit stuk viel voor de schrijver, gezien de afstandelijkheid van de eerste verklaring, nauwelijks aan een verwijzing naar deze verklaring te ontkomen.

Wat betreft het poppetje dat onder de oproep voor de ontruiming stond wil ik opmerken dat iedereen binnen de redactie met stomheid geslagen was toen hierin een dood poppetje werd gezien. Het is één tekeningetje uit een serie die we af en toe als layout plaatjes gebruiken. Dit tekeningetje hebben we al eerder gebruikt en werd door de één gezien als zonnend figuurtje, door de ander als bedwelmd door de stank van LF en door de volgende als een figuurtje dat in slaap gevallen was door de inhoud van Lekker Fris. Het is vervelend als dit tekeningetje bij sommigen is overgekomen als een doelbewust geplaatst dood poppetje, bij ons was dat idee niet opgekomen.

Hopelijk heb ik met dit stuk voldoende duidelijk kunnen maken over het waarom van mijn stuk in Lekker Fris en die Lekker Fris als geheel. Nogmaals, ik hoop dat mensen die zich gekwetst voelen willen aannemen dat het niet mijn, noch als redactie onze bedoeling was om te kwetsen. Aan de andere kant hoop ik ook dat we in het vervolg termen als riooljournalistiek kunnen vermijden op het moment dat mensen met integere bedoelingen iets schrijven dat bij anderen verkeerd aan komt.

INFORMATIE BIJeenKOMSTEN OVER JAPAN EN DE 'JAPANISERING'.

Na de zomer van 1990 zal stichting OPSTAND in samenwerking met de Onderkrant een serie informatie-avonden verzorgen over wat is gaan heten 'De Japanisering van de economie'. Indien er interesse bestaat voor een dergelijke informatie-bijeenkomst neem dan vroegtijdig contact op. Aangezien het ondoenlijk is om vanuit een centraal punt, Amsterdam, de plaatselijke mobilisatie te verzorgen, is het verzoek om dit zelf, of in samenwerking met andere plaatselijke groepen te verzorgen. daarbij, we stellen het op prijs om de reiskosten vergoed te krijgen. Stg Opstand en de Onderkrant verzorgen informatiemateriaal, een dia-serie, een foto-tentoonstelling, alsmede een dubbeldik nummer van de Onderkrant. Dit nummer verschijnt in september. (Nu al te bestellen door 7,50 over te maken op giro:5965460 tnv stg De Onderkrant, ovv Japan) De Dia-serie gaat in op een aantal belangrijke kenmerken van de Japanse economie/samenleving. Bijvoorbeeld de duale economie komt uitgebreid aan bod waarbij ingegaan wordt op de positie van de grote, kapitaalkrachtige en op de export gerichte multinationals, zoals Toyota en Mitsubishi. Aan de andere kant wordt de positie van de honderdduizenden kleine bedrijfjes belicht. Aandacht ook voor de bijzonder arbeidsverhoudingen in Japan. De arbeidsverhoudingen worden, zoals bekend, gekenmerkt door een kleine groep van relatief bevoorrechte arbeiders; tegenover de meerderheid van de arbeidersklasse, de miljoenen die uitgesloten zijn van vakbondslidmaatschap en in de onbeschermden sectoren van de economie werkzaam zijn. Aandacht ook voor vrouwen-arbeid. Meer dan acht miljoen vrouwen werken in loondienst maar op parttime basis. Slechts een fractie, namelijk 100.000 van hen is lid van een vakbond. Kortom, voldoende stof om een informatieve bijeenkomst te beleggen. Het is tevens mogelijk om het programma, de inhoudelijke kant, in samenspraak vast te stellen. Tijdens de studiereis die door Japan is gemaakt is aan verschillende thema's aandacht besteedt. Bijzondere aandacht vragen we voor de 'Japanisering van de economie' Ondernemers en politici vergruizen hun kollega's in Japan, maar kopiëren lustig hun methoden om de uitbuiting te verhogen en het korporatisme met een geselecteerde groep arbeiders te bevorderen. In Europa, en niet in de laatste plaats in Nederland worden Japanse methoden geïntroduceerd om de controle over de arbeiders te vergroten, de vakbonden aan banden te leggen en de produktiviteit te verhogen; uiteraard met het oog op winsttoename.

Voor meer info, Postbus 11127, 1001 GC Amsterdam, tel 020-6649395 of 942235.

Tot zo ver, Hans Krikke.

VROUWENARBEID IN JAPAN.

Veel is er geschreven over de Japanse arbeider. Weinig over over die betaalde loonarbeid verrichten. Vrouwen zijn doorgaans niet georganiseerd in een vakbond. Ze worden slechter betaald en ontberen tal van rechten. Meer dan 8 miljoen vrouwen werken op parttime basis: gemiddeld 42 uur (!) per week, exclusief het huishoudelijk werk.

Over de geschiedenis van vrouwen-arbeid, het verzet van arbeidsters sinds het begin van de industrialisatie in Japan; over het verzet anno 1990. Dit naar aanleiding van interviews met vrouwen in elektronika-bedrijven, warenhuizen, een tabak-bedrijf, onderzoeksters en vrouwen die toch een eigen vakbond hebben opgericht.

DE JAPANSE EKONOMISCHE STRUKTUUR.

De economische structuur van Japan wordt gekenmerkt door enerzijds de op de export gerichte multinationale ondernemingen, de keirutsu; anderzijds door honderdduizenden kleine en hele kleine toeleveringsbedrijven waar de vakbonden ontbreken en zestig uur of meer wordt gewerkt.

Aandacht voor de militarische achtergronden van de economische structuur, over bedrijfsvakbonden en hoe deze de belangen van een kleine groep arbeiders behartigd, namelijk de belangen van de arbeiders in het groot-bedrijf. Aan de hand van voorbeelden Toyota en Mitsubishi.

DE KLEINE GROEPENSTRUKTUUR.

De Japanse arbeider staat in het Westen bekend om zijn vermeende werklust en loyaliteit met 'zijn bedrijf'. In de kleine arbeidsgroepen komt deze werklust en loyaliteit tot volle ontplooiing, aldus de mening van ondernemers en vakbondsbestuurders. Kleine arbeidsgroepen in Japan heten autonoom te zijn; de arbeiders-leden beslissen zelf over de produktie-planning, denken mee hoe de produktiviteit verhoogd kan worden. Dit alles komt ten goede aan de kwaliteit van de arbeid. De arbeidsvreugd neemt weer toe. Aandacht voor het ontstaan van de kleine groepenstructuur als middel om de klassensamenwerking in Japan af te dwingen. Over de fascistische patriottische arbeidsraden uit de jaren dertig en de door bedrijfsvakbonden gepropageerde arbeidsgroepen. Aandacht ook voor de arbeidsgroepen om de concurrentie tussen arbeiders te bevorderen. Dit aan de hand van voorbeelden bij Toyota Motor Company en elektronikabedrijven. De achterkant van de werklust en de loyaliteit.

OVER KLASSENSAMENWERKING.

De Japanse vakbonden zijn bedrijfsvakbonden. Alleen de fulltime, mannelijke arbeiders kunnen lid worden van de vakbonden. Parttimers, tijdelijke arbeiders en arbeiders in de toeleveringsindustrie zijn uitgesloten van vakbondslidmaatschap. Ieder poging om een concurrerende en vrije vakbond op te zetten, wordt de kop in gedrukt; Desnoods door fabrieken te sluiten, zoals de arbeiders van Toshiba Ampex hebben gekonstateerd. Meestal door activisten en militanten op de werkplek te isoleren.

De meerderheid van de arbeiders in Japan is niet georganiseerd. Zij werken in de kleine en hele kleine toeleveringsbedrijven. Pogingen om in deze 'onbeschermden' sektor van de economie een vakbond te organiseren, wordt ook meteen de kop in gedrukt. Door eenvoudig de oproerkraaiers te ontslaan. Immers 'er zijn tien wachtenden na u'.

Aandacht ook voor de historische achtergronden van de klassensamenwerking in Japan.

DE JAPANISERING VAN DE EKONOMIE.

Japanse ondernemers worden vergruisd en gerespekteerd. Vergruisd vanwege hun zogenaamde oneerlijke handelspraktijken. Gerespekteerd vanwege hun superwinsten en de uiterst efficiënte methoden om de produktiviteit te verhogen, de arbeiders te controleren en de klassenstrijd te pacificeren. Westerse kollega's van de Japanse ondernemers kopiëren de management-methoden uit de Orient; men spreekt van japanisering van de economie.

Over het gevaar van de japanisering van de arbeidsverhoudingen en de economische structuur, mede aan de hand van voorbeelden uit Europa, Nederland; uit de konfektie, de schoonmaak en de auto-industrie. Aandacht ook voor initiatieven om het offensief op japanse lees geschoeid te beantwoorden.

TE DEKSEL! IN DE LAATSTE ZWARTE HOORT EIGENLIJK TOCH WEL EEN STRIPJE!! HET KAN NOG NET!!

PFFF

MAAR WAAROVER?

ZEG BEWAARDER? WEET JIJ EEN LEUKE PLOT VOOR EEN STRIPJE?

SOMS TOCH WEL ONHANDIG, DAT VEEL BEWAARDERS DRENTS PRATEN. ONVERSTAANBAAR!

LAAT IK DE N.N. EENS GAAN BELLEN!

INDERDAAD! IDEEËN KUN JE NIET OPSLUITEN!!!

DE ONDERHANDELINGEN MET DE N.N. VERLOPEN MOEIZAAM...

NEE, DAT GAAT NIET SAMEN... NEE... NEE! KAN NIXNUT NIET NAAR DE AANZET? HOEZO ARROGANT?

STOPPEN!

AFKAPPEN!

JE KAN HIER MAAR 10 MINUTEN BELLEN, ALS JE TENMINSTE EEN TELEFOONKAART HEB.

115...

POM

IK HAD DAT NIET MOETEN VOORSTELLEN; NIXNUT NAAR DE AANZET. DE REPRESSIE IN GRONINGEN IS AL...

115!

POM POM POM

SHIT! IK KAN MAAR NIET WENNEN AAN DAT NUMMER!!

BEN JE DOOF? NAAR JE CEL! HET ETEN IS KLAAR!

HET ETEN! DAT MOET TOCH INSPIRATIE OPIEVEREN!!

M.E. TERUG! ZE GOOIEN MET GRITTENBORGHER KAASSOUFFLÉS!

SHIT!

OEI! OPPASSEN!! ALLE UITGAANDE POST WORDT GELEZEN DOOR DE MENEER VAN DE CENSUUR!!

ANTIPATRIARCHALE STRIJD? VERBREIDING? DEMO? MANI? SYNDICALISME? IMPERIALISME?

SNAP ER NIX VAN

OF NEE, ER BESTAAT ENORME INTERESSE ONDER HET PERSONEEL OVER ONZE IDEEËN!

HET ETEN IS HIER BETER ALS DAT IK VERWACHT MAD. DE KAASSOUFFLÉS ZIJN WAANZINNIG! HOE IS HET THUIS?

THUIS...

ht the... OWER!

Fight the power

DE BESTE INSPIRATIE HEB IK TOCH ALTIJD THUIS GEVONDEN, S'AVONDS LAAT, MET DE MENSEN WAARMEE IK MIJN LEVEN DEEL.

HAAA HIHAAA Hihhi

ACHTENTWINTIG... NEE... NEGEN-ENTWINTIG DAGEN NU AL, ZIT IK HIER VANWEGE M'N IDEEËN. ONDERMEER OP GROND VAN VLUCHTGEVAAR. ALSOF IK VANWEGE DIT JUSTITIEEL SPEKTAKEL MIJN EIGEN LEVEN OP ZOU GEVEN! EN ME DAN ZEKER VERMOMMEN ALS HEFTRUCKCHAUFFEUR IN BIGGEKERKEN!

AAN IEDEREEN DIE NOG VAST ZIT: (GISTEREN 45 VRIJ! YEAH!) HEEL VEEL STERKTE!! AAN IEDEREEN DIE ONS ONDERSTEUNING GEEFT: JULLIE ZIJN GEWELDIG!

STRIJDBARE GROETEN UIT HOOGVEVEN!